

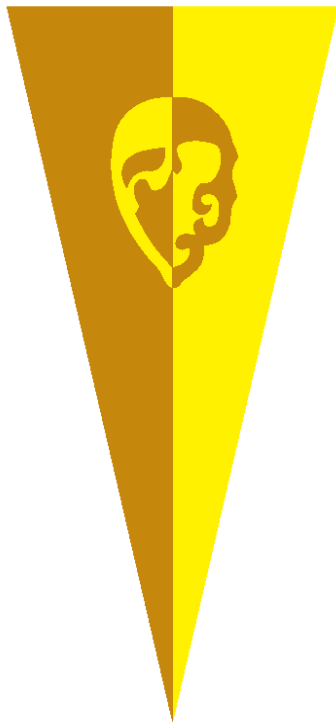
JUHLAJULKAISU 1932 – 2012

**TORPAN
POJAT**

Sisältö

3	Alkusanat	Kari Leppänen
5	ToPo:n puheenjohtajat kautta aikojen	Antero Väisänen
6	Seuramme historian valossa	Antero Väisänen
16	Torpan Pojat 2032	Jouko Vuolle
18	Munkkiniemen basket ennen ToPoa	Niki Krjukoff
20	MökÄ on Torpan Pojat	Kari Leppänen
22	Vapaaheitto-patsaan muoto vangitsee	Kari Leppänen
24	Pitkän kaavan mukaan mahdollisimman nopeasti SM-sarjaan	Jorma Laine
27	Wanha ToPo	Tom Hynninen
42	Pumppiselta Prahaan - ToPo:n tie Eurocupotteluun	Veikko Parikka
46	Topo 52-53 syntyneet ja vähän muutakin Munkan koriksesta 1960-70 luvulta	Jukka Suhonen
49	Arkkitehtuuria, hikeä ja koripalloa	Kari Leppänen
52	Koripallopeli Kari-Pekka Klingan mukaan	Timo Huovinen
56	Nuorten Euroliiga: kovaa peliä Baltiassa ja muuallakin	Timo Huovinen
59	Naiskoripalloilun alku ToPossa	Kari Leppänen
61	Taru tuli takaisin	Lauri Ilomäki
63	ToPo 2000-luvulla	Lauri Ilomäki

ETUKANNEN KUVA: EHDOTUS TOPO-POSTIMERKIKSI /
TIMI PETERSEN,
TAKAKANNEN KUVA: MALLE JA TYTÖT -95 V. 2008 ALUE-
FINAALEISSA

Julkaisutoimikunta

Tommi Hynninen, Lauri Ilomäki, Antti
Kaihovaara, Kari Leppänen, Antero Väisänen

Artikkelit ja historiakuvat

Kauko Erkko, Timo Huovinen, Tom Hynninen,
Lauri Ilomäki, Antti Kaihovaara, Niki Krjukoff,
Jorma Laine, Kari Leppänen, Felix Paasonen,
Veikko Parikka, Jukka Suhonen, Antero
Väisänen

Ulkoasu

Kari Leppänen

Kuvat

Lauri Ilomäki / ToPo 2000
Tytti Nuoramo / s.7, 17, 36, 60, 71

Avustaja

Iisa-Noora Leppänen

Julkaisija

ToPo www.topo.fi www.torpanpojat.fi

Painotyö

Forssa Print, marraskuu 2012

Alkusanat

Kari Leppänen

ToPo on kulkenut pitkän ja vaiherikkaan matkan 80-vuotisen taipaleensa aikana. Yleis-seurana v. 1932 Munkkaan perustettuun seuraan liittyi olympiavuonna -52 uutena lajina koripallo, joka pian kasvoi niin suureksi, että se muutti yleisseuran koripalloilun erikoisseuraksi. Tulevien vuosien menestys ei olisi ollut mahdollista ilman innokkaita nuorukaisia, jotka 40-luvun lopulla löysivät lajin rakentaen pian ensimmäisen oman koripallotelineen Pumpikselle, vanhan puhdistamon kulmille. Hyvin pian saatiinkin joukkue aikaiseksi ja organisoitu koripallonpelaaminen alkuun ToPon siipien suojassa.

Matkalle on mahtunut paljon, niin ylä- kuin alamäkiäkin. Saavutetut mestaruudet ja voitot ovat osoitus siitä kovasta työstä mitä pelaajat, valmentajat, seuran aktiivit ja vanhemmat ovat olleet valmiita tekemään tämän hienon lajin puolesta. Vieläkin tärkeämpää on ollut juniorityön merkitys koripallon parissa varttuneille nuorille, joille laji on antanut oikeita arvoja ja asennetta elämää varten. Sama into ja rakkaus lajiin ovat edelleen nähtävissä seuran seniorijoukkueissa, joissa pallon perässä juostaan samalla intohimolla kuin nuorena mutta jo hiukan hitaammalla ja lyhyemmällä askeleella.

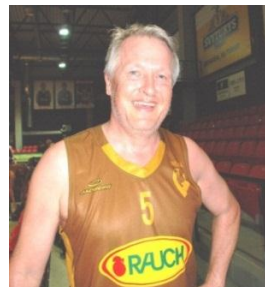
ToPon toiminta tänä päivänä koostuu junioritoiminnan lisäksi naisten ja miesten edustusjoukkueista. Naisten joukkue toimii osana junioriorganisaatiota, kun taas miehet ovat eriytyneet omaksi ToPo Helsinki Oy:ksi. Tämä jo tapahtunut ja edelleen kehittyvä suunta selkeyttävät ja parantavat kunkin toimijan toimintaa ja toimintamahdollisuuksia. Toisaalta ToPon tulee muodostaa suojaava ja kojoava `sateenvarjo`, jonka arvomaailman alle koko ToPo-perhe kuuluu. Kiristyvässä taloudellisessa maailmassa seuratoiminnan ja joukkueen pyörittäminen on todellinen haaste. Tästä on saatu esimerkkiä viime vuosilta, kun ToPo on kamppaillut taloudellisten

huolien puristuksessa. Ei voi kuin ihmetellä ja ihailla seuran aktiivien jaksamista ja uskoa tulevaisuuteen kaikkein vaikeimmillakin hetkillä.

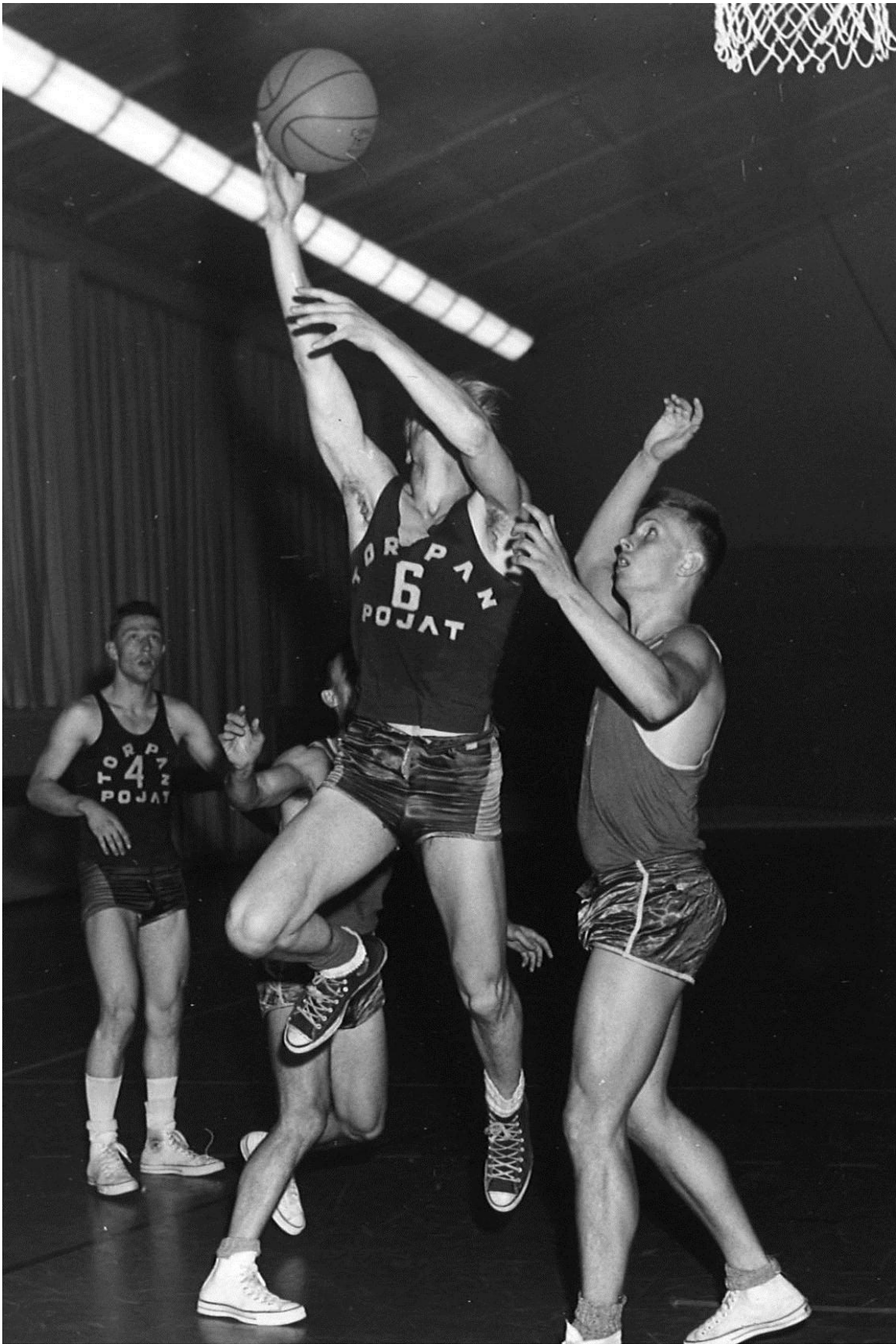
ToPolle 80. juhlavuosi on monella tavalla merkittävä. Ei pelkästään sen takia, että juhlimme nyt sen kunniakasta ja menestyksestä historiaa, vaan myös sen johdosta, että me kaikki kokoonnumme yhteen hetkeksi todetaksemme ToPolaisuuden ja Munkkalaisuuden tärkeän merkityksen meille jokaiselle. Se merkitsee sitä, että pidämme yhtä sekä tuemme ja arvostamme toisiamme ja muita. ToPo lähtee kohden uusia tuulia luottavaisena, nöyränä ja täynnä uutta intoa. Tälle antaa kasvot niin iloisena tsemppaavat junnut kuin katsomossa lapsiaan kannustavat vanhemmatkin. Naiset mittaavat tulevalla kaudella tasonsa mestaruussarjassa seuran ikonin Pere Klingan luotsaamana ja miehet hakevat vauhtia 1. divisioonasta nousulleen takaisin Korisliigaan.

Tässä juhlaulkaisussa on haluttu luoda katsaus ToPon 80-vuotiseen historiaan ja siihen miten seurasta kehittyi ja kasvoi yksi merkittävimmistä koripalloseuroista Suomessa. Paljon arvokasta historiatietoa katoaa helposti unohduksiin, jollei sitä ole tavalla tai toisella taltioitu muistiin. Tästä syystä olemmekin koonneet tähän julkaisuun historiatietoa, tarinoita ja välähdyksiä 80-vuotisen värikkään matkan varrelta. Nöyrin kiitokseni kuuluukin Teille kaikille, jotka olette olleet tätä julkaisua toteuttamassa ja tukemassa.

Nyt on aika katsoa tulevaisuuteen. Tulevaisuuteen ja mahdollisuuteen, joka on meidän kaikkien käsissä – ihan meidän kaikkien.

Karru, päätoimittaja

Matti Airas tekee korin turnauksessa Tukholmassa v. 1956. Kyösti Rousti seuraa katseella.

ToPo:n puheenjohtajat kautta aikojen

Antero Väisänen

Torpan Pojat ry ja edeltäjät

Hugo Palm	1932-39	Timo Salo	1974-76
Arne Karell	1944-45	Heikki Tavela	1976-79
Jukka Tukeva	1945-48	Matti Ainamo	1979-81
Emil Repo	1948-50	Ermei Kanninen	1981-83
Leo Kuusela	1950-54	Matti Kulla (ToPo ry)	1983-88
Toivo Koivisto	1954-57	Peter Pomoell	1988-89
Erkki Tanninen	1957-62	Heikki Lahdensuu	1989-94
Tom Hynninen	1962-68	Antero Väisänen	1994-95
Olavi Lindegren	1968-71	Jukka Suomela	1995-2000
Tom Hynninen	1971-74		

Torpan Pojat Juniorit ry

Heikki Lahdensuu	1983-1989
Jukka Haarala	1989-1995
Markku Haavisto	1995-2000
Juhani Järvi	2000-2003
Raimo Saarnia	2003-2008
Antti Kaihovaara	2008-2009
Lauri Ilomäki	2009-2010
Lauri Antikainen	2010-2011
Jari Kantonen	2011-2012
Tuomas Honkanen	2012

Saavutukset

Miesten SM:1960, 1966, 1978, 1981, 1983, 1986, 1996, 1997, 1998
 Miesten Suomen Cup voitot:1980, 1982, 1996, 1997
 A-poikien SM:1961, 1963, 1966, 1971, 2001 (-83), 2006
 A-tyttöjen SM:1965, 2004, 2005, 2011
 B-poikien SM:1969, 1999 (-83), 2003 (-87), 2010
 B-tyttöjen SM:2002 (-86), 2003 (-87)
 C-poikien SM:2011
 C-tyttöjen SM:

Jäädetyt pelipaidat

- Kari-Pekka Klinga 6
- Anssi Rauramo 7
- Matti Airas 6
- Jorma Pilkevaara 5

Suomen "Vuoden Koripalloilija" palkinnot

- Jorma Pilkevaara 1966
- Anssi Rauramo 1977
- Anssi Rauramo 1978
- Heikki Kasko 1984
- Kari-Pekka Klinga 1986
- Kari-Pekka Klinga 1994
- Pekka Markkanen 1996

Seuramme historian valossa

Antero Väisänen

”Kalakallet”, kuva v. 1983. Kuvassa vasemmalta Antero Väisänen, Anssi Rauramo, Kyösti Lehtonen, Juha Levä, Jukka Suhonen, Jorma Laine, Jorma Pilkevaara

Saatteeksi:

Vaikka olemmekin urheiluseura, niin painopiste ei ole urheilusaavutuksissa tai yksittäisen urheilijan maineteoissa, vaan tähän seuramme lyhyeen historiikkiin olen kerännyt eri vuosien tapahtumia siten, että painotus on ollut joko ajankohtaansa nähden ja/tai tulevaisuuden kannalta merkittävä tapahtuma. Kerätessäni materiaalia seuramme lyhyeen historiikkiin olen käyttänyt vuosien 1932-1972 osalta tietolähteenä **ikitopolaiselta Tom Hynnislä** saamaani kolmea aikaisempaa seuramme julkaisua. Vuodesta 1973 alkaen tietolähteenäni on toiminut lähinnä oma muistini. Työtäni on toki auttanut useat topolaiset, joille suuri kiitos.

Olen poiminut aikaisemmista julkaisuista muutamia otteita lisäsaatteeni omalle tekelelleni.

Torpan Poika N:o 1. Seuralehden ensimmäinen ja samalla viimeinen numero ilmestyi 1952.

Ote lehden toimituksen pääkirjoituksesta:

”Oikein järjestäytyneen urheiluseuran jäsenistö on yhtä ja samaa veljes- ja sisaruspiiriä, jonka yhdyssiteenä tekee suurimman palveluksen seuralehti. Siinä mielessä lähtee liikkeelle ’Torpan Poika’. Se on aluksi vain tuollainen räkänokkainen salotöllin kasvatti, mutta toimittajat toivovat, että siitä ajan mittaan kehittyy oikein kaupunkilaiskeikarin perikuva, hyvin kasvatettu ja elinvoimainen”

Torpan Pojat r.y 25-vuotta. (1957)

Ote juhla-julkaisun toimituksen pääkirjoituksesta:

”Päättyessään seurajulkaisun ilmestymisestä seuran johto asetti toimitukselle julkaisun ilmestymisen ehdottamaksi edellytykseksi, että sen tulee itse kannattaa itsensä.”

Ote Erkki Tannisen Torpan Pojat 25 vuotta:

”Torpan Poikien pyrkimyksenä on Munkkiniemen urheiluelämän edelleen kehittäminen paikkaseudun nuorison keskuudessa tarjoamalla jokaiselle halukkaalle tilaisuuden harastaa mieliurheiluaan kotiseudullaan niissä puitteissa, jotka ovat Torpan Poikien mahdollisuuksien rajoissa. Taloudelliset syyt ovat toistaiseksi rajoittaneet pyrkimyksiämme ja jäsenemme ovat varsin usein joutuneet tekemään henkilökohtaisia taloudellisia uhrauksia urheilun hyväksi seuran vaikeuksien vuoksi. Haluan erityisesti korostaa tätä seikkaa siksi, että se on mielestäni parhaimpana todistuksena seurassamme vallitsevasta urheiluhengestä ja uskollisuudesta omaa seuraa kohtaan.”

Torpan Pojat r.y:n 40-vuotisjuhlajulkaisi (1972)

Ote Tom Hynnisen saatteesta lukijalle:

”Se ei ole täynnä eksaktia tilastoa ja varmaa tietoa. Sen ovat laatineet amatöörikynäilijät amatööriurheilusta. Asiaan paneutumaton saattaa olla vaivautunut ja osin tietämätön lukemansa sisällöstä ja tarkoituksesta. Tahdomme kuitenkin antaa Teille mahdollisuuden kurkistaa urheiluseuran monitahoiseen toimintaan kymmenien vuosien aikana ja havaita sen mahdollisen kehityksen ajan saatossa”

ToPo:n vaiheita

1932

Merkittävä ajanjakso Munkkiniemen urheiluelämässä, sillä tällöin perustettiin paikkakunnalle ensimmäinen rekisteröity urheiluseura, joka liittyi SVUL:n alaisuuteen ja sai kasteessa nimekseen **Munkkiniemen Urheilu-Veikot r.y.**

1933

Seuran jäsenmäärä oli kasvanut yhä. Yleisurheilijat ja nyrkkeilijät tehostivat toimintaansa.

1934

Yleisurheilijat aloittivat kilpailutoiminnan osallistumalla Käpylän halkijuoksuun.

1939

Munkkiniemen asukasluvun kasvaessa seuran toiminta monipuolistui. Juuri kun toiminta oli virkeimmillään, kerääntyi synkkiä pilviä taivaalle ja syksyyn tultaessa kutsui Isänmaa parhaat miehensä palvelukseen ja niin lähtivät sinne myös seuran kantavat voimat ja seuran toiminta luonnollisesti lamaantui osittain.

1940-44

Sotatilán johdosta seuran toiminta oli keskeytyksissä.

1945

Päästiin jälleen rauhantöihin. Suurelta osaltaan samat miehet, jotka jo toista vuosikymmentä sitten olivat herättäneet paikkakunnan urheiluelämän henkiin, ryhtyivät toimeen ja pian seuran toiminta pyöri entistä voimakkaammin yhä kasvaneessa Munkkiniemessä. Syksyllä perustettiin Munkkiniemeen uusi kilpaileva seura **Munkkiniemen Voimailijat r.y.**, jonka toimintapiiriin tulivat nyrkkeily ja painonnosto.

1946

Jalkapallotoiminta kasvoi ja seura osallistui useammalla joukkueella piirin sarjoihin. Myös

Haagan ja Munkkiniemen välillä aloitettiin ns. pokaaliottelu.

1947

Jalkapalloilijat pääsivät maakuntasarjan karsintoihin. Hiihto ja yleisurheilu keräsivät uusia harrastajia joukkoonsa. Pesäpallo tuli uutena lajina parrasvaloon miesten sekä naisten joukkueiden osallistuessa piirin sarjoihin.

1948

Vuoden alussa herätelty ajatus Munkkiniemessä toimivien kahden urheiluseuran yhdistämisestä kehittyi niin pitkälle, että syksyllä saatettiin kutsua yleinen kokous koolle ja päättää lopullisesti asiasta. Kokous oli yksimielinen siitä, että seurojen yhdistäminen oli tarpeellinen ja terve ajatus ja niinpä lakkautettiin sekä MUV että MV ja perustettiin **TOR-PAN POJAT ry**, johon molempien lakkautettujen seurojen jäsenet automaattisesti siirtyivät. (Uuden seuran nimen taustasta liikkuu paikkakunnalla muutamia versioita, mutta varmaa on, että osittain nimi liittyy Munkkiniemessä vieläkin toimivan legendaarisen ravintola Kalastajatorpan nimeen).

Seuran puheenjohtajana vuosina 1957-1962 toiminut **Erkki Tanninen** kirjoittaa 40-vuotisjuhlajulkaisussa seurojen yhdistämisestä ja nimestä seuraavaa: *"Yhdistämisessä oli muistaakseni vaikeimpana asiana nimi kysymys, jonka seurojen johtokunnat ratkaisivat siten, että molemmat seurat pitävät yhteisen kokouksen, jossa molemmat päättävät lakkauttaa toimintansa ja yhteinen kokous saa*

sitten päättää yhdistyneen seuran nimestä, joka ei kuitenkaan saa olla kummankaan seuran entinen nimi. Yhteinen kokous pidettiin syksyllä 1948 ja nimikysymys oli vielä kokouksen alkaessa täysin avoin. Kun nimikysymys tuli esille, pyysi MUV:n jääpallojoukkueen kapteeni Olli Tapanainen puheenvuoron ja ehdotti, että yhdistyneen seuran nimeksi tulisi Torpan Pojat r.y. Ainakin minulle ehdotus tuli täytenä yllätyksenä niin kuin monelle muullekin, koska olimme pohtineet valmiiksi useitakin nimiehdotuksia, joista emme olleet päässeet yksimielisyyteen, mutta niiden joukossa taatusti ei ollut Torpan Poikia. Ehdotus meni äänestyksessä lävitse, mutta ainakin minun on rehellisesti myönnettävä, että siinä vaiheessa nimi tuntui oudolta ja olenkin oppinut pitämään uudesta nimestä paljon myöhemmin”

1949

Toiminta jatkui kaikkien urheilualojen osalta. Jalkapalloilijat ja jääpalloilijat menestyivät piirin sarjoissa hyvin. **Junioritoimintaa** tehostettiin erityisesti kuluvana vuonna. Toistamiseen uskottiin seuralle Helsingin piirin nyrkkeilymestaruuskilpailun järjestäminen.

1950

Kummipaikkaurheilu Tukholman **Solnan** kanssa alkoi kehittyä sanoista tekoihin. Solnan urheilijoiden kanssa sovittiin ensikosketuksesta jääpallon merkeissä seuraavana talvena. Seuran jääpallojoukkueen edustusjoukkue pelasi Suomi-sarjan karsinnoissa. Yleisurheilijat kävivät varsin merkittäviä kamppailuja naapuriseurojen kanssa, joista mainittakoon kolmiseuraottelu Tapanilan Erä – Mellunkylän Kontio – Torpan Pojat, jonka Erä voitti 1 pisteellä.

1951

Se pohjaa luova työ, jota seuran johdon keskuudessa kaikista vaikeuksista huolimatta edeltäneinä toimintavuosina oli tehty, alkoi vähitellen tuottaa laajempaa tulosta, josta vuosi 1951 oli näkyvänä esimerkkinä. Jääpalloilijat aloittivat tämän kauden selviytymällä

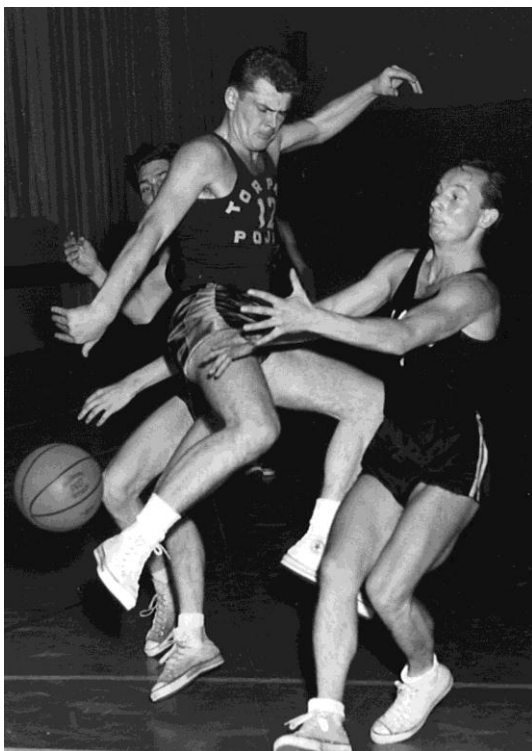
lohkonsa kärkeen piirin sarjoissa sekä menestyen Suomi-sarjan karsinnoissa pudoten kuitenkin erittäin kireän kamppailun jälkeen jatkosta. Edellisenä vuonna alulle pantu kummipaikkakosketus sai näkyvät muodot kuluneena talvena, sillä seuran jääpallojoukkue vieraili Solnassa pelaten siellä kaksi ottelua sikäläisiä joukkueita vastaan. Näin oli seuran historiassa avautunut jälleen uusi lehti **kansainvälisen** kosketuksen muodossa. Seuran toimintaan hakeutui uusi urheilumuoto **maahockey**. ”Tämä erinomainen peli sai heti alkuunsa harrastajajoukon, jolta ei puuttunut intoa ja niinpä pian oli tuloksetkin näkyvissä, sillä parin kuukauden tiiviin harjoituksen päätteeksi yllättäen voitimme ns. pikasarjan, jossa saavutimme tasapelin oppisistämme Nuijamiehistä ja voitimme Hukat. Menestyksemme ensimmäisessä Suomen mestaruussarjassa oli myös erinomainen, sillä pääsimme hopealle ja kiistelimme rajusti kullasta Hämeenlinnan pelaajien kanssa. Syyskuussa saimme myöskin kansainvälistä kosketusta maahockeyen osalta, sillä vieraaksemme saapui Länsi-Saksasta Wiesbadenin mainio hokkijoukkue, jonka isäntinä olimme heidän vierailunsa aikana. Kävimme kaksi kovaa ottelua heitä vastaan, joista toisen hävisimme 3-0 ja toisen -1. Tämän lisäksi seuramme pelaajia oli muissakin kansainvälisissä otteluissa, joita mm. Helsinki pelasi täällä vierailevia ulkolaisia joukkueita vastaan.” ”Tämä vuosi oli myöskin **seuran rintamerkin** syntymävuosi, sillä taitelija Hauhion ystävällisellä myötävaikutuksella koristaa rintapieliämme tästä lähtien seuramme kaunis merkki”. (seuramerkki arvosteltiin aikanaan seuramerkkikilpailussa tuhansien seuramerkkien joukosta kolmen parhaan joukkoon, joiden kesken ei ratkaisua paremmuudesta tehty)

1952

Olympiavuosi alkoi kovan työn merkeissä, sillä seuratyön ohella oli niin johdon kuin jäsenistönkin työtaakka lisääntynyt erilaisten olympiatehtävien muodossa. Olympiavalmennettavien joukkoon maahockeystä valit-

tiin seuran 7 pelaajaa, joista neljä selvisi aina olympiajoukkueeseen asti.

Koripallo tuli jäädäkseen: "Seuramme on jälleen ottanut toimintaansa uuden palloilu muodon, koripallon. Tästä jalosta pelistä on lyhyessä ajassa tullut sisäpelien ehdoton ykkönen. Kuka tai ketkä pelaavat Torpan Pojissa koripalloa? saattaa joku tietämätön udella. Seura on saanut riveihinsä valmiin koripallo joukkueen, jonka mainiona "coach'ina", valmentajana toimii **Jorma Laine**"

Kimmo Kettunen ahdingossa Tukholman turnauksessa v. 1957.

1953

"Koripallojoukkueemme voitti piirin sarjassa mestaruuden miesten C-luokassa ja nousi ankarien karsinatottelujen jälkeen Suomen-sarjaan. Eri jaokset hioivat kynsiään uuden nousukauden aloittamisen merkeissä."

Seuran toimesta järjestettiin ensimmäinen **Kalastajatorpan juoksu** 11. lokakuuta yhdessä Helsingin Toverit ry:n kanssa.

1954

"Maahockeylijamme aloittivat vuoden voittamalla Otaniemessä Suomen mestaruuden

hallisarjassa. Koripalloilijat voittivat piirin mestaruuden kahdessa sarjassa sekä säilyttivät paikkansa Suomensarjassa sijoittumalla neljänneksi. Jalkapalloilijat valtasivat takaisin menettämänsä paikan piirin II luokassa. Yleisurheilijat puolustivat kunnialla asemiaan ja jäsenhiihdot saivat edelleenkin kannatusta."

Naisten koripallo alkoi huoltaja-valmentaja Felix Paasosen johdolla. Naisjoukkueesta sanottiin, että se oli ehkä sarjan huonoin, mutta ehdottomasti kaunein joukkue.

Seura järjestää ensimmäisen kerran **Munkkiniemen nuorille mestaruuskilpailut**, joihin seuran johto luovutti palkinnoksi mestaruusmitalit.

1955

Koripalloilijat nousivat mestaruussarjaan ja voittivat piirin mestaruuden A-sarjassa voittamalla loppuottelussa monivuotisen mestari joukkueen Pantterit.

Maahockeylijat lopettivat toimintansa Torpan Pojissa, mutta jatkoivat toimintaansa uudessa erikoisseurassa **Huovit**, joka perustettiin tarkoituksena jatkaa maahockeyn perinteitä Torpan Poikien viitoittamalla tiellä.

1956

"Jääpalloilijat kunnostautuivat piirin sarjassa jälleen: Jalkapalloilijat osallistuivat sarjoihin neljän joukkueen voimalla. Koripalloilijat sijoituivat ensimmäisenä mestaruussarjakautenaan sarjassa viidenneksi. Suomen Suurisoissa sekä edustus- että juniorijoukkue sijoituivat hopealle. Tukholman Pikasarjan voitto kuului myöskin koripalloilijoidemme tämän vuoden saavutuksiin."

"Seuran taloudellisen aseman kohentamiseksi avattiin kesällä 1956 Munkkiniemen pohjoisella alueella Torpan Poikien **pienoisgolfrata**. Radan syrjäisen sijainnin ja sateisen syksyn ansiosta ei radan tuotto toistaiseksi ole riittänyt peittämään edes radan hankintakus-

tannuksia, joten vasta osa vuoden 1958 tuosta voidaan käyttää seuran urheilutoimintaan.”

1957

”Jääpallolijat aloittivat juhluvuotemme ilahduttavalla yllätyksellä nousemalla Suomen sarjaan. Jalkapallolijat menestyivät myös hyvin sarjoissaan. Hiihdossa osallistui seuran kilpailuihin yli kaksi sataa osanottajaa. Koripallon mestaruussarjan ollessa parhaillaan hiukan yli puolen välin on joukkueemme toisella sijalla tähdäten määrätietoisesti hopea mitaliin. Joukkue kävi myös Tukholmassa uusimassa edellisen vuoden voittonsa. Vuosi on kokonaisuudessaan ollut seuralle erinomainen. Päähuomio on kiinnitetty junioritoiminnan kehittämiseen.”

”Kuluneen kesän aikana saimme oman **veikkausasiamiestoimiston** Munkkiniemeen, josta kertyvät asiamiespalkkiot muodostavat seuramme ainoan ympärivuotisen tulon. Veikkaustoimistoa onkin pidettävä seuramme olemassaoloajan ilahduttavimpana ja parhaimpana tulopuolen kartuttajana ja budjettimme tasapainottajana.”

1960

Ensimmäinen miesten Suomen mestaruus valmentajana **Felix (Fela) Paasonen**.

Tähän viittasivat myös Felix Paasonen haastattelulauseennot ennen kauden alkua. ”Me voitamme mestaruuden. Ainakin minä uskon niin. Torpan Poikien periaate on, ettemme ota vahvistuksia muista seuroista: Keväällä lähdemme reissulle. Tarkoituksemme on ulottaa matkamme yli Bosporin salmen”

1961

Jorma (Pilkku) Pilkevaara aloittaa mestaruussarjauransa 16 -vuotiaana.

1962

Lars (Lasse) Karell aloittaa mestaruussarjauransa 15 -vuotiaana.

1964

”Vuosi 1964 ja Tokion olympialaiset. Suomen koripallo on tehnyt historiaa ja raivannut tien sä karsintojen kautta kisoihin. ToPo:sta ovat mukana **Pilkku ja Jussi (Juha Harjula)**...”

1965

MöKä perustettiin.

SM-sarjan 4. sija, SM-cup-voitto ja **Tyttöjen SM**.

1966

Toinen miesten Suomen mestaruus valmentajina **Matti Airas ja Paavo (Paso) Suhonen**

Kuva A-junnujen koripallo-ottelusta ToPo-Suolahden Urheilijat, Paltsi 1966

1967

Koripallon 15. EM-kisat järjestettiin sekä Helsingissä että Tampereella keväällä 1967. Suomea edusti ToPo:sta Jorma Pilkevaara ja Lasse Karell. Pilkevaara valittiin koko kisojen allstar-viisikkoon.

”Torpan Pojat antoi myös seurana panoksensa kisojen järjestelyihin. Sekä pidempijännitteisessä suunnittelussa ja organisoinnissa että käytännön kenttätöissä oli mukana aktii-

visesti noin kaksikymmentä Torpan tyttöä ja poikaa.”

”Kesällä -67 kävi Munkkiniemessä iso kohahdus, kun Tapion Hongan nuotta kävi ToPo:ssa vieden mennessään siihenastiset tukipelaajat Pilkun ja Lassen. Menetys oli niin raskas, ett kaudesta 67-68 tuli ToPo:n siihenastisen mestaruusuran heikoin esitys.”

1968

”Keväällä -68 oli Munkan basketpiirejä ilahduttanut tieto, että ToPo ja toinen paikallinen koripalloseura **Kipo** olivat yhtymässä. Näin sai mestaruussarjajoukkue vahvistuksia, mutta ennen kaikkea junioritoiminnan kannalta oli fuusio merkityksellinen. Tulihan sen mukana Kipo:n ja MYK:n valmentaja Pupi ToPo:oon ja jo pitkään hedelmällisenä vallinnut koulutus suhde ToPo:n junioreiden ja MYK:in välillä saatiin entistäkin koordinoidummaksi.”

ToPo TUKI ry perustettiin 28.3.1968.

”Aikansa köyhyyttään ihmeteltyään ja vaikeuttuaan ToPo päätti v. 1968 perustaa itselleen henkisen ja taloudellisen taustayhdistyksen. ”rikkaan seudun köhä” oli nähtävästi tullut ja halunnutkin tulla itsepäisyydellään omillaan toimeen, kunnes kaikki alkoi kaatua päälle. Munkkiniemen yhteiskoulun opettajien ruokasaliin kokoontui keväällä 1968 yli kolmekymmentä merkittävää paikkakuntalaista perustamaan ToPon TUKI nimistä yhdistystä.”

1969

Jorma Pilkevaara ja Lasse Karell palaavat takaisin kasvattajaseuraan ToPo TUKI ry: stipendin avulla.

1970

Anssi Rauramo aloittaa 30vuotisen mestaruussarjauransa 18 -vuotiaana.

1973

Putoaminen SM-sarjasta.

1974

Nousu takaisin SM-sarjaan.

”v. 1974, kun ToPo oli noussut omilla junioreillaan takaisin mestaruussarjaan, TUKI ry otti huiman suuren pankkilainan ja maksoi seuran ’piikin’.”

”Uudet aatteet ja vaatteet – tuo jo sanontana kulunut otsikoksi valittu lausahdus puolustaa kyllä paikkansa. Vuodesta 1974 voidaan katsoa ToPo:n astuneen uuteen aikaan. Vanhat virkailijat olivat jo kaikkensa antaneet – oli sitten hyvää tai huonoa – ja astuivat syrjään. Vanhan ToPo:n pelaajat olivat jo sitä ennen siirtyneet alempiin sarjoihin. Torpan pojista oli tullut Mökin äijiä...”

Vetreät ajatuksiltaan ja toimiltaan uudet olivat herrat Markku Haavisto, Jussi Nurmio, Esa Karppinen, Heikki Tavela, Kai Kahlman, vain eräitä mainitakseni, pystyttivät aivan uuden ilmeen Munkkiniemeen ja Töölön Kisahalliin. Syntyi mainio yleisfiilinki, iskettiin nuorison sydämiin – syntyi ToPo Disco, jota muut seurat koettivat kadehtien matkia huonolla menestyksellä. Ryhdyttiin markkinoimaan koripalloa ja ToPo:a nykyaikaisin menetelmin, hankittiin edullisia sponsorisopimuksia, paiskattiin menemään edustusjoukkueen perinteiset värit ruskea/keltainen soveltumattomina mainostajien toivomuksiin, hankittiin oma toimisto, joka vanhalle ToPo:lle oli aina jäänyt vain haaveeksi, perustettiin ToPo-Sanomat tiedonvälityksen parantamiseksi.”

Edustusjoukkueessa pelasi ensimmäistä kertaa nk. jenkkihahvistuksena **Brian Ashbaugh**.

1976-77

Suomen miesten maajoukkue selviytyi EM-kisoihin Belgiaan. Suomi järjesti karsinnat kisoihin Helsingissä ja voitti ratkaisupelissä Unkarin Anssi Rauramon viimehetken koreilla.

TORPAN POJAT 50 VUOTTA

12.11.1982 klo 19.00–
iltajuhla Kalastajatorpalla.
Varaukset puh. 487 655.

1978

Kolmas miesten Suomen mestaruus, Juha (Bobi) Levän ja Kyösti Lehtosen opein.

"Voidaan kysyä miksi ToPo on voittanut vain kaksi Suomen mestaruutta. Onhan meillä viisi hopeaa ja muutama pronssi. Kävi vain niin, että loistokautenamme myös rakas vihollisemme HKT oli voimissaan ja ToPo jäi hiuksenhienosti kakkoseksi. Kahden avainpelaajan menetys aiheutti valtikan siirron Tapiolalle". Näin kirjoitti Matti Airas vuonna 1972 ja jatkaa "Tulevia mestaruuksia ajatellen vanhat keinot eivät enää sellaisenaan käy. Tarvitaan pituutta, voimaa ja jatkuvaa piinallista harjoittelua. Ilman vankkaa taloudellista tukea ei epäpoliittinen ja harrastukseen perustuva koripallo menesty".

Kaksitoista vuotta siinä meni ennen kuin mestaruus uusittiin. Kiitos kuuluu siitä uusista ja vanhojen keinojen yhteistyölle.

1978-79

Liekö hyvänolon tunne juuri voitetusta mestaruudesta vai pidennetystä peliajasta (4x12 min) syynä kauden huonoon menestykseen, sillä ToPo joutuu putoamiskarsintaan. ToPo

pitää kuitenkin sarjapaikkansa voittamalla putoamiskarsinnassa Porvoon Tarmon.

1979-81

Kahden ToPo-ikonin edustusjoukkueura alkoi. **Kari-Pekka (Pere) Klinga** aloitti mahtavan peliuransa 17-vuotiaana ja **Hannu Pietinen** joukkueenjohtajana. Molempien urat edustusjoukkueen tehtävissä kestivät vuosituhannen loppuun asti.

Naisten maajoukkuetta vuodesta 1976 valmentanut **Eero Saarinen** otti ensimmäisenä **ei-topolaisena** valmennusvastuun ToPo:n miesten edustusjoukkueesta. Saarisen opein ToPo pelaa aggressiivista ja nopeaa peliä ja voittaa **neljännen miesten mestaruuden 1981**.

1982-83

ToPo ry ja Torpan Pojat Juniorit ry.

Seuran resurssit olivat jo monen vuoden ajan painottuneet miesten edustusjoukkueeseen muun toiminnan kustannuksella. Tilanne ratkaistiin siirtämällä miesten ja naisten edustusjoukkueiden toiminta perustetun **ToPo ry:n** vastuulle. ToPo ry:n puheenjohtajana aloitti **Matti Kulla**, joka oli tullut johtokuntaan 1981.

Samoin perustettiin sitten **Torpan Pojat Juniorit ry**, johon siirtyi kaikki junioritoiminta. Uuden seuran puheenjohtajaksi ryhtyi **Heikki (Hämy) Lahdensuun**, jonka kiitettävällä panoksella toiminta saatiin heti hyvin käyntiin.

Kantava ajatus oli silloin ja on vieläkin, että olemme kaikki **Torpan Poikia** ja organisaatiot ovat vain keinoja toiminnan järkevälle pyörittämiselle.

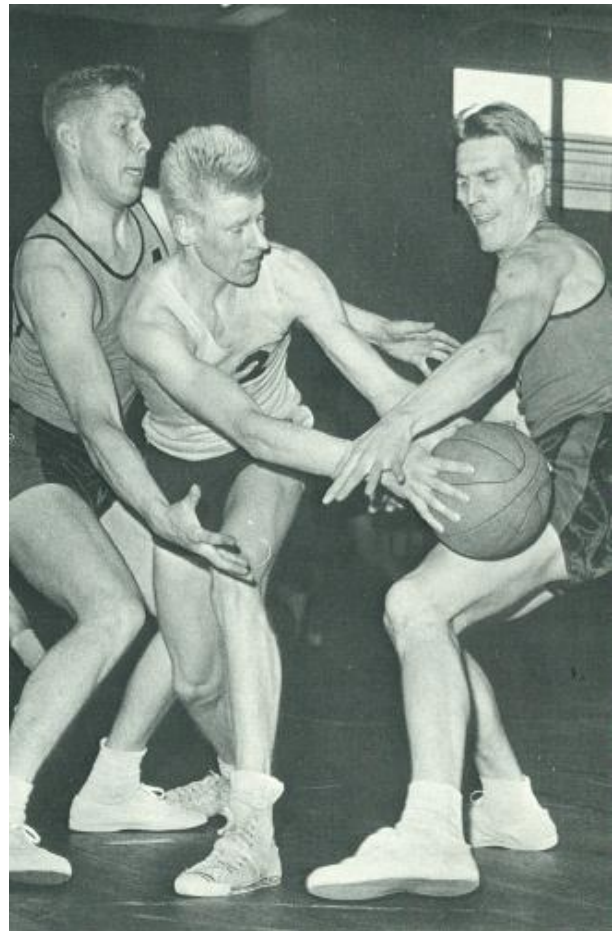
ToPo Bingo

ToPo:n piirissä syntyi idea bingo toiminnan käynnistämisestä. Kaupungin päättäjät halusivat kuitenkin hankkeeseen kumppaniksi toisenkin seuran – tasapuolisuuden nimissä. Kumppaniksi tuli HJK, jonka puheenjohtaja Kari Kontuniemi ja ToPo:n puheenjohtaja Matti Kulla saivat neuvotelluksi yhteistyösopimuksen. Näin ToPo sai luvan aloittaa Lasi-palatsissa yhdessä HJK:n kanssa bingo toiminnan. Toiminnasta saatavat voitot jaettiin siten, että 60% voitosta meni HJK:lle ja 40% ToPolle. Bingosta saadut tulot toimivat moneen vuoden ajan ToPo:n toiminnan keskeisenä taloudellisena kivijalkana ja ilman niitä yhä ammattimaiseksi kasvanut miesten edustusjoukkueen pyörittäminen olisi ollut mahdotonta.

Seurahistorian kannalta suuren rakennemuutoskauden kruunaa värikkäiden vaiheiden jälkeen voitettu **viides miesten Suomen Mestaruus** valmentajina kauden aikana olivat Juha Levä, **Leon Huff ja Jukka Suhonen**

1984

Kolmenpisteen heitot otettiin käyttöön ja kuka muu kuin Pere Klinga heitti ensimmäisen kolmen pisteen arvoisen korin 14.10.1984 kotoisessa mestaruussarjassa.

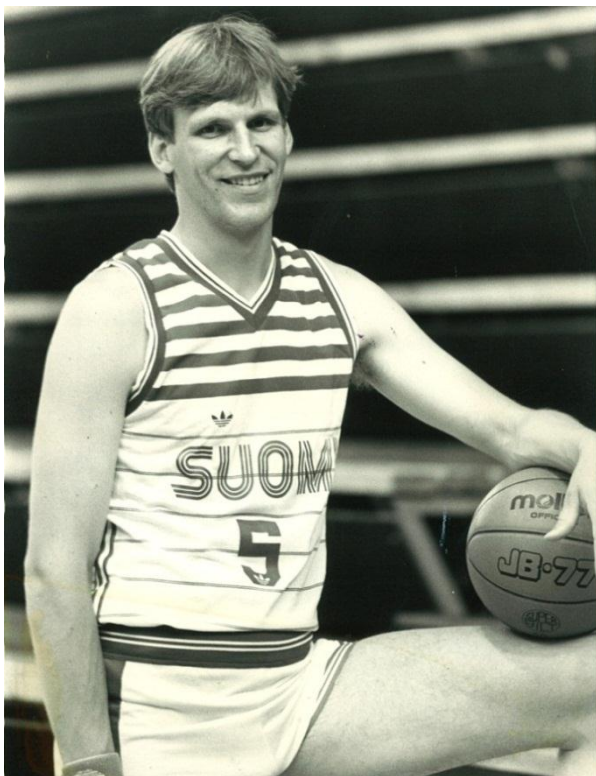
Kuvassa Eero 'Eri' Lindgren Sörkan NMKY:n puristuksessa

1986

ToPo tekee suomalaista koripallohistoriaa ja palkkaa valmentajakseen amerikkalaisen **Georg Whittagerin**. Lieviä sopeutumisvaikeuksia oli sekä valmentajalla että joukkueella. ToPo:n puheenjohtaja Matti Kulla muistaa johtaneensa seuran toimistolla valmentajan ja joukkueen kapteenin tiukkoja "rauhanneuvotteluja". Jupin opeilla ToPo:n 'rantapalloilijat' voittavat Torpan Pojille jo **kuudennen Suomen mestaruuden**.

1988-89

Matti Kulla lopettaa ToPo ry:n puheenjohtajana keväällä 1988 siirryttyään pois pääkaupunkiseudulta. Uutena puheenjohtajana aloittaa paikallisen SYP:n johtaja Peter Pomoell ja vuosi tämän jälkeen siirtyy Heikki Lahdensuun junioreiden puolelta edustusjoukkueen vetäjäksi.

Heikki Kasko

1990-92

ToPo bingon tekniset uudistukset eivät saa tuulta purjeisiin ja bingon toiminta ajautuu vaikeuksiin.

1993

Huolimatta pelillisesti menestyksellisestä kaudesta, kerääntyy synkkiä pilviä ToPon taivaan ylle. Samanaikaisesti kun Suomi on vajonnut taloudelliseen lamaan, ajautuu seura ehtyneiden bingotulojen seurauksena vararikkoon.

1994-95

Edustusjoukkue tekee konkurssin, mutta kymmenen vuotta aikaisemmin perustettu Torpan Pojat Juniorit ry:n jatkaa toimintaansa entiseen malliin. Edustusjoukkueen uusi puheenjohtaja **Antero (Finttu) Väisänen** ottaa Torpan Pojat ry:n vetovastuun. Kuumana kesänä aikana yritetään seuran yhteyteen perustaa ToPo Oy, jonka tehtäväksi kaavailtiin edustusjoukkueen toiminnan ammattimainen ja kokopäiväinen pyörittäminen. Syksyllä juuri ennen kauden alkamista hanke kariutuu ja suureksi osaksi edustuspelaajien ja vanhojen

topolaisten lojaalisuuden turvin pystytään kausi viemään läpi. ToPo on keväällä 95 pudotussarjan ykkönen. Playoffien järjestelyyn osallistuu **Jukka Suomela**, joka ottaa vastuun edustusseuran velvoitteista ja ryhtyy vetämään seuraa kokopäivätoimisesti.

Suomi selviää Pere Klingan ja Riku Marttisen siivittäminä Kreikassa pelattaviin EM-kisoihin lähes kahdenkymmenen vuoden tauon jälkeen.

1995-2001

Jukka Suomelan aikana edustusjoukkue äityy huikkeisiin saavutuksiin:

Suomen mestaruuksien vuosina 1996, 1997 ja 1998, jolloin ToPolla oli huippujoukkue Pere Klingan, Riku Marttisen ja Greg Joynerin ollessa maajoukkueenkin kantavia voimia. **Aaron McCarthy** valmentajana, Kurk Lee ja James Gatewood vahvistuksina, ToPolle aukeni ovet Euroopan kansainvälisille kentille. Mainittakoon, että Hartwall Areenan Eurooppa cupin ottelussa helmikuussa 1998 oli katsojia yli 10000 tuhatta.

Kovat saavutukset vaativat kuitenkin veronsa ja edustusjoukkueen toimintaa ei voitu enää jatkaa SM-sarjassa, vaan taloudellisten vaikeuksien johdosta edustusjoukkueen oli luovuttava liigapaikastaan.

2001-2002

Onneksi ToPo ei ole koskaan ollut vain edustusjoukkuetta varten, vaan sen perustana on aina ollut voimakas juniorityö. Torpan Pojat Juniorit ry on ehtinyt kahdenkymmenen vuoden ajassa kasvaa Suomen yhdeksi arvostetuimmaksi ja parhaimmaksi juniorityötä tekeväksi koripalloseuraksi. **Heikki Lahdensuon ja Jukka Haaralan** luotsaamaan seuran vetovastuun ottaa vanha edustuspelaaja **Jussi Järvi**, jonka tarkan talouden alla myös edustuskoripallo jatkaa 1. divisioona tasolla omiin junioreihin turvautuen. Pelipaikkana toimii Munkkiniemen Yhteiskoulun laajennuksen, uusi vuonna 1999 rakennettu palloiluhalli,

jonka rakentamisen aktiivisina puuhamiehinä olivat mm. **Heikki (Mosse) Haavisto ja Anssi Rauramo.**

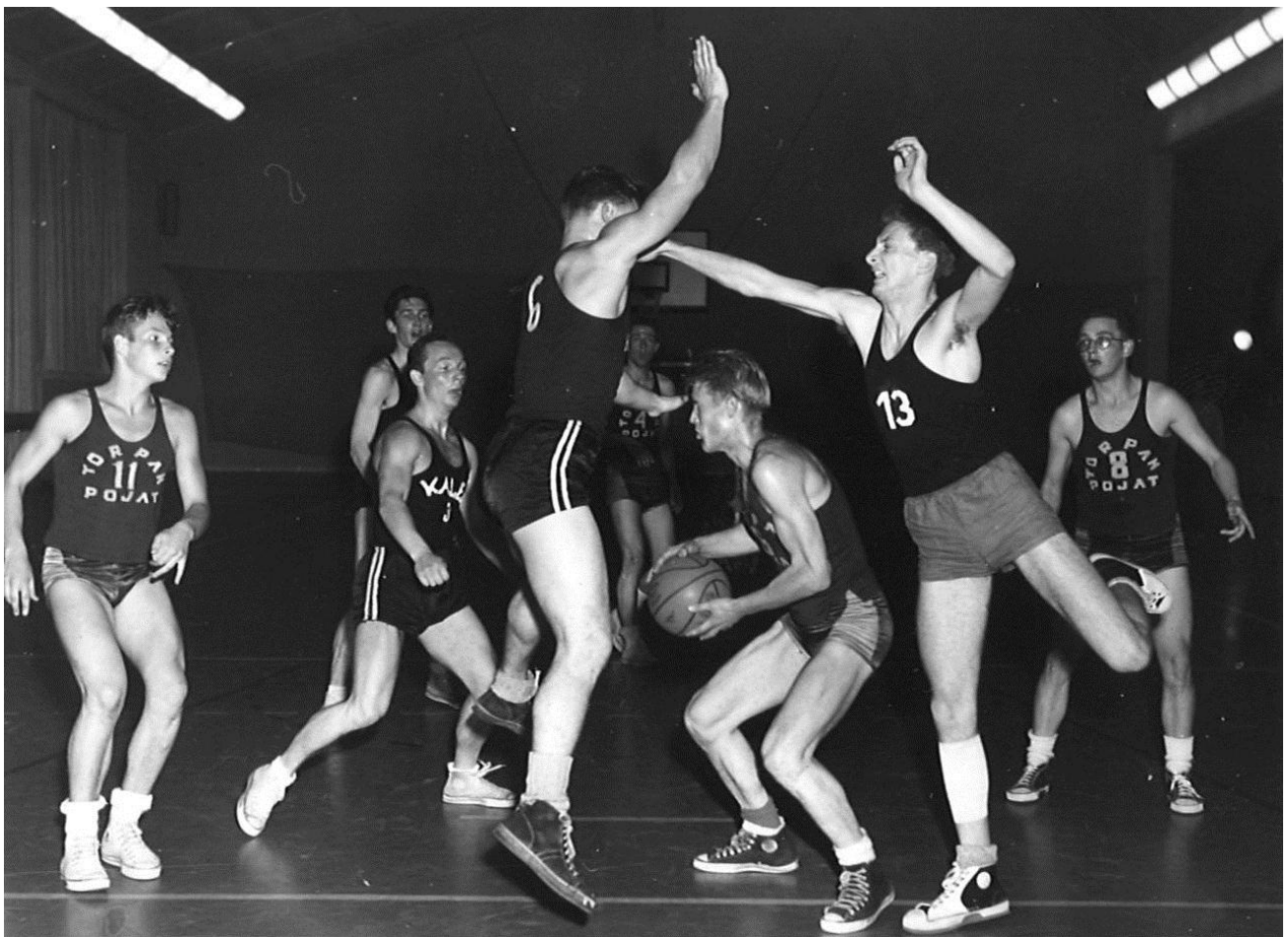
"Murheita ei ToPo:lla juuri nyt juhluvuonna ole. Toimintaa on ja kasvupotentiaalia riittää. Kaikki rullaisi toisetkin 50-vuotta, jos vain Munkkiniemi saisi oman palloiluhallin." Näin kirjoitti **Jouko Vuolle** Hyvä Torppa 50-vuotisjuhlakirjassa vuonna 1982.

2003-2032

Tämä katsaus loppuu tarkoituksella vuoteen 2002, jota voidaan pitää seuramme koripallolun 50-vuotisjuhlavuotena. Seuramme vaiheista tästä eteenpäin tiedämme jo kymmenen vuoden ajalta. Vaikka tuntuu siltä kuin historia toistaisi itseään, niin uskon,

että seuramme juhliessa 100-vuotista taivaltaan katsaustani on täydennetty merkittävillä tapahtumilla ja että Torpan Pojat on edelleen voimissaan ja panee parastaan.

Eivät tienneet vuonna 1952 nuoret miehet tullessaan valmiina joukkueena Torpan Poikiin, mitä tuleman piti. Räkänokkaisista salotöllin kasvateista oli kehittynyt ajan mittaan oikein kaupunkilaiskeikarin perikuva, hyvin kasvatettu ja elinvoimainen koripalloseura. Torpan Pojat on kasvanut vuosien saatossa munkkiniemeläisestä urheiluseurasta pääkaupungin johtotähdeksi, suomalaiseksi megatähdeksi.

Paavo Suhonen on harhauttanut kaksi ruotsalaista ilmaan Tukholmassa v. 1957. Oikealla Felix Paasonen.

Torpan Pojat 100 vuotta 2032

Uhkia vai mahdollisuuksia?

Jouko Vuolle

Varmin tapa olla menestymättä on nähdä vain uhkia. Erinomaiseen tulokseen pääsee, jos osaa nähdä uhkien takana piilevät mahdollisuudet.

Torpan Pojat viettää hyvävoimaisena 100-vuotisjuhliiaan vuonna 2032 isolla joukolla, jos aidosti ja avoimesti uskalataan tiedostaa olemassa oleva tilanne ja laaditaan tosiasioihin perustuva strategia. Sen ei pitäisi olla edes kovin vaikeaa, koska nopealla ulkopuolisen arviolta hyvää on paljon enemmän kuin huonoa mutta seura tarvitsee selkeän yhteisen vision.

ToPo:n naiset pelaavat syksyllä 2012 iloista koripalloa naisten SM-sarjassa. Pelitapa kiinnostaa ja tulijoita tuntuisi olevan. Miesten joukkueella on paikka I-divisioonassa askeleen päässä Korisliigasta. Munkkiniemen yhteiskoulussa on yksi maan hienoimmista harjoitushalleistä. Junioritoiminnan perinteet ovat vahvat. Torpan Pojat -nimi tunnetaan – se on varmasti kymmenen tunnetuimman joukossa Suomessa. Seuralla on vahva koripalloidentiteetti ja koti-alue.

Näiden faktojen pohja vision ja strategian laatiminen kohti vuotta 2032 ei luulisi olevan ylivoimaista tai edes vaikeaa. Mutta tosiasiat pitää tunnistaa.

Torpan Pojat on tai sen tulee olla urheiluseura – yksi seura, jonka toimintaa ohjaa hallitus. Sen hallintotapa on läpinäkyvä ja avoin. Sen taloutta johdetaan lakien ja asetusten mukaan, eikä sitä revitä eri suuntiin suppeiden motiivien vuoksi.

Yksi seura ei tarkoita, ettei toimintoja ja vastuita voitaisi jakaa. Vaikka laulu olisi moniäänistä, olisi melodian oltava yhteinen ja kulloisenkin kapellimestarin hallinnassa.

Seuratoiminnassa taakka rasittaa liian harvoja selkiä ja lopulta vastuunkantajat uupuvat: syntyy ongelmia ja tukijat katoavat. Turhaan!

Jos Torpan Poikien talous on vaikeassa tilanteessa, on aina olemassa ratkaisu – avoimuus. Jos on tehty kalliita virheliikkeitä, voidaan se hyväksyä. Kun koko totuus on tiedossa, voidaan myös ratkaisua etsiä. Kuka mahtoikaan sanoa: ”Jos et keksi parempaa selitystä, kokeile rehellistä ja avointa kaiken kertomista.” Hyvä neuvo, koska silloin ei voi jäädä kiinni faktojen muuntelusta. Vinoile siinä sitten!

Torpan Pojat on brändi, jolla on ystäviä. Nekin, jotka ovat kauempana palaavat takaisin kun kuulevat, että näin on tapahtunut – pahas vieköön. Kuka ei anna anteeksi tai apua, jos joku sitä pyytää?

Ja kuinka suuria ovat ne ongelmat, joita ei voi kertoa – 10 000 vai miljoona? Eri kulmista katsottuna ongelmat ovat erikokoisia.

Nyt on hyvä hetki kohdata uhat, kertoa faktat, nähdä mahdollisuudet, kutsua joukot kasaan ja perustaa uudelleen Torpan Pojat – yhteinen urheiluseura, jonka toimintatavat otetaan seuraavina vuosikymmeninä malliksi muille. Niin kuin aikanaan ToPo Disco, upeat peliasut, mainosfilmit, rohkeat valmentajaratkaisut, pelaaminen jäähallissa tai TV-mainospaikat halleissa.

Torpan Pojat on aina ollut edelläkävijä – kiitos huippuosajien. Nyt ToPo voi olla edelläkävijä siinä, miten seuraa johdetaan. Se ei ole kiinni osaamisesta vaan uskalluksesta.

Torpan Poikien visiosta 2032 voi tehdä mallin, jota taas ensin kadehditaan ja lopulta kopioidaan.

Aika kiehtova ajatus!

`Legendat ` ottelu v.2010

Munkkiniemen basket ennen ToPoa

Niki Krjukoff

Jo kauan ennen Pumppista ja ”Madison Square Gardenia”, joskus jatkosodan päättymisen jälkeisinä vuosina, kun maailma alkoi avautua ja Suomi rupesti saamaan vaikutteita myös lännestä, pääsimme päivittämään koripallotietämystämme.

Etelä-Esplanadin ja Korkeavuorenkadun kulmassa oli Brondan talo, jonka toisessa kerroksessa toimi Kit-Cat, non-stop elokuvateatteri. Teatterissa pyöri tunnin mittainen viikoittain vaihtuva amerikkalainen ohjelmisto sisältäen: uutisviikon tapahtumia rapakon takana. Pysyimme kartalla toisen maailmansodan päätöstapahtumissa. Piirretyt tutustuttivat meidät Tom & Jerryyn tai iloisein veitikoihin nimeltä Chip and Dale. Tärkeimpiä olivat kuitenkin urheiluklipit.

Helsingin koripallokärpäsen puraisema nuoriso oivalsi välittömästi lyhyiden koripallo välähdysten merkityksen omalle urakehitykselleen, sikäli kun tuolloin vielä voitiin puhua mistään koripallourasta. Nämä välähdykset tarjosivat kuitenkin oivallisen mahdollisuuden tutustua basket-trendeihin Valloissa, pysyä ajan hermolla. Koripalloklippejä ei esiintynyt joka viikko, mutta kun sellainen oli ohjelmistossa, tieto asiasta levisi kulovalkean tavoin kaupungilla. Suosittuihin esityksiin joutui jonottamaan jopa tunnista kahden varsinkin iltapäivisin, kun nuoriso ryntäsi koulun jälkeen Kit-Catiin. Jonon etenemisnopeus riippui täysin katsojakierrosta.

Jos onni potkaisi, että pääsi saliin juuri ennen basketklippiä saattoi hyvällä lykyllä jaksaa katsoa esityksen kolmasti. Tosi diggarit jopa useammin.

Tätä kautta Suomi-koris luopui set upissa kinkkauksesta. Lay up kolmiloikka-askelin. Vaihdetiin kahden käden kaukoheitto nykyiseen heittotapaan, yhdellä kädellä ja siitä edelleen hyppyheittoon, jonka Jussi Haanterä opetteli tulevana teekkarina hallitsemaan teknisesti tyylillä ja te-

hokkaasti. Pitkänhuiskea sentteri Matti Airas omaksui ovelan tukijalan käytön. Syntyi käsite – venyvä tukijalka. Kaksi kovaa Peetä: Paasonen – Parikka sisäistivät luunkovan tahtopuolustuksen, joka hyyydytti vastustajien innokkaimmat pyrkimiset ajaa korille. Korisklippien opetuksellinen anti oli uskomattoman arvokas lajin kehitykselle.

Koristietoutta haettiin kaikista mahdollisista paikoista. Akateemisessa kirjakaupassa käytiin selailemassa vähäisiä amerikkalaisia koripallooppaita tai *Sports Illustrated*-lehteä.

Pekki, Parikan Veikko hankki legendaarisen Boston Celticsin valmentajan Arnold ”Red” Auerbahin kirjoittaman pienen punaisen kirjan ”Basketball for the player the fun and the coach”, josta tulikin aikanaan ToPo:n koripalloosaamisen kulmakivi ja perusta.

Meitä ei kukaan opettanut, jouduimme hakemaan kaiken tiedon itse.

Todennäköisesti Munkan ensimmäinen ulkorengas ilmestyi Kit-Catin innoittamana. Vilkas rakennustoiminta tarjosi betonirautojen ja laudanpätkien, koolinkien ja parrujen muodossa mahdollisuuden oman koripallotelineen luomiseen. Rakennustyömailla oli yövartija, mutta neuvokas nuoriso oppi helposti kellomiehen kulun rytmin ja iski oikealla hetkellä päivällä paikannetun saaliin kimppuun. Käytännössä tämä tarkoitti, että oli vain löydettävä tasainen paikka, jonka reunamalla kasvoi riittävän tukeva puu. Männyn kylkeen, sopivalle korkeudelle nikkaroitiin korilevy ja raudasta väännettiin korirengas. Pelivälineeksi kelpasi vaikka jalkapallo. Peli saattoi alkaa. Voimme puhua katukoriksen esiasteesta. Heti kun paikalle saatiin pallo ja muutama heppu, alkoi yks vs. yks, kaks vs. kaks jne. peli.

Muistini mukaan ensimmäinen tällainen ”tilateos” syntyi Huopalahdentien, silloisen nuorisourheilun pyhätön varteen, jonka hiekkainen pinta toimi eri urheilumuotojen temmellyskenttänä. Huopalahdentien itäinen puoli oli tuolloin vielä rakentamaton. Ruohosen veljekset Kai ja Leo

sekä Kukkosen Anssi, joka omisti jalkapallon, olivat pystyttäneet Munkan ensimmäisen ulkokentän.

Tuohon aikaan Munkkiniemi oli jaettu urheiluvan nuorison toimesta reviiereihin, joilla harrastettiin kesät talvet monimuotoista urheilutoimintaa. Nämä reviiirit eivät olleet kovin tiukkarajaisia. Varsinaisia ristiriitoja ei syntynyt rajaloukkausten seurauksena. Toisaalta naapuriseuran kavereita ei mielellään hyväksytty ”meidän” peleihin. Naapurireviirin neitojen ulkoiluttaminen ei antanut syytä kenellekään, ei edes säveltäjille Munkkaan sijoittuvan West Side Storyn säveltämiseen.

Laajalahdentien pohjoispäässä ja Lokkalantiellä vaikutti voima. Laajalahdentie 24 taakse Nikkanen naulasi mäntyyn vanhasta radioämyristä korirenkaan, jonka, kuka lie, kävi donkkaamassa poikki.

Tiilimäentie ja Nuottapolun alue oli Kisapoikien valtakuntaa, minne koripallo lopulta asettui. Lieneekö Nuottapolun koululla (Munkkiniemen Yhteiskoulu) oma merkittävä osuutensa asiassa, koska koululla oli runsaan puolen lentopallokentän kokoinen liikuntasali ja päätyseinillä koripallotelineet.

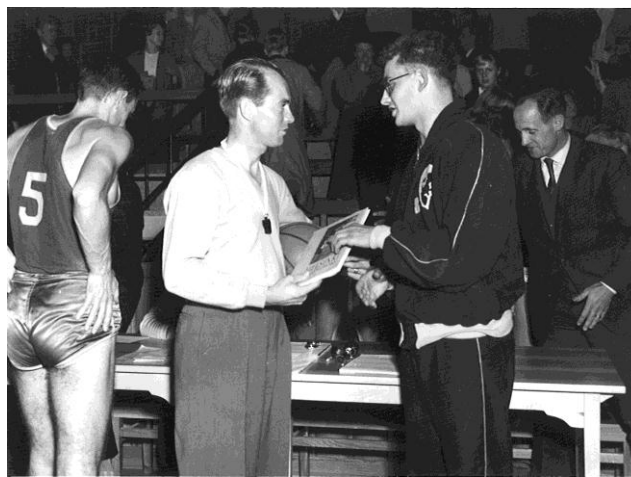
Ryhmän henkisenä johtajana Pentti ”Pupi” Nohynekin. Tom Hynninen vastasi logistiikasta, kun tarveaineita toimitettiin Munkkiniemen Ruotsalaisen Yhteiskoulun työmaalta Munkkiniemen Vesilaitoksen tontille. Syntyi legendaa-

rinen Pumpppis, joka toimi eräänlaisena NBA:n etäpisteenä, missä Kyösti Rousti tilastoi huolella pelitapahtumia ja piti pelaajakohtaisia tilastoja. Paavo Suhonen otti ensiaskelaita monimuotoista liikuntaa tarjoavan lajin parissa.

Puistotie, Huopalahdentie ja Kadetintie olivat Munkkiniemen Jytyn (sama ei ole tietyn politiikan keksintö) aluetta, minne aikanaan syntyi ”Madison Square Garden”, sillä perustien katuvalaistus pidensi päivien lyhentyessä mahdollisuutta pelata illan pimetessä pidempään. Korhosen Reiska hitsasi HKL:n verstaalla oikeat korirenkaat. Pelattiin Paasonen Felan jalkapalloa, ”Suhina nelosella”.

Kaiken aikaa nuorison urheiluriennoissa liikkui mukana pieni, tummatukkainen, kakkäräpäinen poika, joka liikuntarajoitteisuudestaan huolimatta, innolla osallistui kaikkeen toimintaan. Torpan Poikien koripallojoukkueen tuleva valmentaja – Jorma ”Jorkki” Laine.

Matkan varrella palloa kävi pompottamassa monia, tässä mainitsemattomia nuorukaisia, jotka omalla vaatimattomalla tavallaan edesauttoivat koripallon juurtumisen Munkkaan. Nämä Munkan koripallon tienraivaajat hitsautuivat vähitellen tiiviiksi ryhmäksi, jolla oli unelma. Syntyi ajatus päästä pelaamaan oikeaan koripalloseuraan.

Felix Paasonen 'lahjoo' tuomaria ennen voittoa ottelua Tukholmassa Blackeborgs Blixeniä vastaan v. 1956.

Mökä

Mökä on Torpan Pojat

Presidenttimme, Jukka Salaspuron, sanoin sanontaa `Mökä on Torpan Pojat` voisi pitää paremminkin toteamana kuin teesinä, sillä asiasta on vaikea saada väittelyä aikaiseksi. Valtaosalla pelaajista on pitkä ura ja historia Topon eri juni- ja seniorijoukkueissa ja topolaisuus itsestäänselvyys ja verissä. Niillekin, jotka ovat ns. muualta tulleita, asia on tehty selväksi alusta alkaen.

Tero Tuomisto ja Karri Leppänen herkkinä Vilnassa pelatun ottelun jälkeen

Joukkuekuva Eri Cupista v. 2010. Kuvassa takarivi vasemmalta Spede Nohynek, Esa Salmi, Karri Leppänen, Stinde Stadigh, Vellu Sirola, eturivissä vasemmalta Jalle Mecklin, Calle Adolfsson, Kippari Jukka Suhonen ja Ana Kaihovaara

Mökä - BBG Perlas joukkuekuva, Siemens Arena / Vilna 2012

Mökäläiset vasemmalta Des Ojanen, Mikko Ainamo, Jukka Suhonen, Kouvo Vesanen, Ana Kaihovaara, Tero Tuomisto, Karri Leppänen, Make Hynninen

MökÄ ja kipparimme Jukka onnittelee Judea 70 v. lokakuussa 2012

Tommi Hynnisen v. 1965 perustama MökÄ pelaa 5. divarin eteläisessä lohossa. Joukkue harjoittelee kaksi kertaa viikossa ja pelaa kotiottelunsa Haagan paloasemalla. Kesäisin joukkueen voi nähdä harjoittelemassa Munkan Palokunnan kentällä `Aksun avoimissa` maanantaisin ja keskiviikkoisin.

MökÄllä on omat kotisivut, josta voi käydä lukemassa mm. otteluselostukset sekä MökÄn tarinan.

www.topo.fi/joukkueet/MökÄ

Ryhmäkuva hotellin edessä, Lontoo 2004

Kipparimme Jukka Suhonen johtamassa joukkuettaan Luganossa 2010
Kuvassa vasemmalta Pasi Virintie, Jalle Mecklin, Tero Tuomisto, Kouvo Vesänen sekä kippari.

Vapaaheitto -patsaan muoto vangitsee

Kari Leppänen

Patsaan paljastaminen on jännitystä ja odotusta täynnä oleva ainutkertainen ja juhlallinen tilaisuus. Katsojan mielessä liikkuu tällöin samanaikaisesti monenlaisia patsaaseen liittyviä ajatuksia. Miltä patsas näyttää, mistä materiaalista se on tehty ja miten se istuu ympäröivään kaupunkitilaan.

Kun Munkkiniemen Yhteiskoulun pihalla paikansa saanut Vapaaheitto -patsas paljastettiin, täytti se kaikki historiallisen ainutkertaiseen hetkeen liittyvät ainekset. Teoksen paljastumishetkellä maailma oli siinä samassa hetkessä muuttunut. Me Munkkalaiset, Munkkiniemen Yhteiskoulu, Munkkiniemi ja koko suomalainen koripalloväki olimme saaneet ihailtavaksemme kauniin, voimakkaan ja samalla herkän koripalloaiheisen patsaan.

Taiteilija ja professori Juhana Blomstedt on viimeiseksi jääneessä teoksessaan tavoittanut mestarillisesti koripalloilun kauneimman tapahuman eli heittokaaren. Kaaren, joka tässä tapauksessa vapaaheittäjän kädestä ja sormenpäistä irroten, lakipisteen ohittamisen jälkeen, laskeutuu lentoradallaan kohteeseensa eli korisukkaan.

Kaaren muotokieli on vangitseva. Muodon liike ohjaa katseen jyrävästä jalustaosasta pitkin teräksen pintaa kohden kaaren herkkää päätepistettä. Kaaren sisään jäävä tyhjä `tila` kehystää erilaisia näkymiä katsojan liikkuesssa patsaan lähietäisyydellä. On kuin katsoja voisi valita oman mieleisensä taustan teokselle. Kauempaa katsottaessa kaari sulautuu maisemaan ja ympäröiviin rakennuksiin hallitusti.

Corten -teräksen punaisenruskea väri sekä patsaan kaareva muotokieli liittävän sen visuaa-

liseksi osaksi Munkkiniemen yhteiskoulun ja lähirakennusten arkkitehtuuria ja niiden materiaali- ja värimaailmaa.

Teoksen harkittua paikkaa ja asemointia kuvastaa lisäksi se, että kaari suuntautuu kohden koulun vanhaa legendaarista koripallosalia. Kauempaa Munkkiniemen Puistotieltä ja aina Laajalahdentien päästä Kadettikoulun kulmalta katsottuna vapaaheittokaari erottuu erityisen hyvin iltavalaistuna vasten koulurakennuksemme tuttua silhuettia.

On hienoa, että patsas löysi paikkansa juuri Munkkiniemen yhteiskoulun pihalta ja Munkkiniemestä. Koripalloiluhan on maailmassa suosittu laji ja sen levinneisyys kattaa koko maailman. Miksi juuri Suomessa paljastetaan nyt kyseinen koripalloaiheinen patsas eikä esim. lajin emämaassa Yhdysvalloissa?

Suomalainen arkkitehti Eero Saarinen loi kuuluisan Saint Louisiin sijoittuvan lännen valloitusta symboloivan valtaisan kaaren, Gateway Archin, noin 50 vuotta sitten. Mittakaavaeroistaan huolimatta molemmissa teoksissa on samaa pelkistettyä puhtaaseen kaareen perustuvaa muotokieltä ja vahvaa symboliikkaa.

Vapaaheitto -patsaan kaari symboloi omalla herkällä tavallaan sitä pioneerihenkeä ja jatku-moa, jota Munkkiniemessä on monien aktiivien taholta tehty koripalloilun hyväksi vuosikymmenien aikana. Se kertoo myös niistä nuorista koripalloilijoista, jotka vuodesta toiseen ovat saaneet tutustua tai tulevat tutustumaan tähän hienoon lajiin ja sen salaisuuksiin.

Vapaaheittopatsas MYK v. 2010 / Kuva Kari Leppänen

Pitkän kaavan mukaan mahdollisimman nopeasti SM-sarjaan

Jorma Laine

Tavoitteet olivat selvät ja toteutuivat yhtä poikkeusta lukuun ottamatta lähes aikataulussa. Se poikkeus oli nousu NBA:han ja kotiottelut: "huom" Madison Square Gardenissa!!
Kotimaassa asiat sujuivat paremmin, vain kaksi ylimääräistä viivytystä.

- 1) ensimmäisissä valtakunnansarjan (suomisarjan) karsinnoissa kärsittiin tappio Helsingin Ilvekselle ja
- 2) nousu Suomi-sarjasta SM-sarjaan vasta toisena vuotena.

Olympiavuotena 1952 alkoi virallisesti myös Torpan Poikien koripallotoiminta. Se vaati seuran hyväksymistä ja koripallojoukkueen perustamista. Samalla koripalloilijat saivat yhden johdokunnan paikan ja sopimuksen mukaisesti tämä "poikajoukko" vastasi omista kuluistaan raskittamatta seuran budjettia/taloutta. Seura ilmoitti uuden lajin toiminnassaan SVUL:n Helsingin piirille ja yllättävän nopeasti koripalloilijoilla oli edustus Martti Löfin (SNMKY) johtamassa piirin koripallojaoksessa. Nyt muodollisuudet olivat selvät ja oltiin valmiit aloittamaan tositoimet kentällä Torpan Poikina.

Henkilökohtaisesti kaikki pelaajat olivat "huippu" kunnossa ja HOK-Veikoista tulleet muodostivat yhtenäisen joukkueen, johon oli saatu täydennystä erityisesti määrällisesti, mutta myös laadullisesti. Kun nämä palat lokahtivat paikoilleen, voitiin puhua Munkan jengistä Torpan Pojat. Sisäharjoitukset oli varsinainen pullonkaula. Säännöllisiä salivuoroja oli puolitoista tuntia viikossa. Tämän lisäksi ostettiin satunnaisesti ylimääräisiä vuoroja. Ystävyysotteluihin olimme aina valmiita ja jokainen osallistui oppilaitoksensa peleihin säännöllisesti. Joukkueet piirinsarjassa olivat I:n, II:n ja A-juniorit. Seuraavassa luettelo kaikista pelaajista, jotka itse maksoivat harjoitus- ja pelimaksunsa sopimuksen mukaisesti omasta pussista:

Ainamo Jukka, Airas Matti, Haanterä Jussi, Hynninen Tom, Kaihovaara Matti, Krjukoff Niki, Paasonen Felix, Parikka Veikko, Ryhänen Pauli, Rousti Kyösti Talvenaro Martti, Heinola Seppo, Törmä Tero, Krjukoff Antti, Pohjola Jorma,

Vasama Jyrki, Sinivuori Hannu, Backman Kaj, Korhonen Reijo, Lydman Raimo, Käyhkö Karri, Räikkönen Raimo, Korolkoff Yrjö. Tällä ryhmällä pystyttiin pitämään harjoitukset nimenomaan taktisen edistyksen kannalta tärkeinä ja lukuisat ystävyysottelut uusien kuvioiden käytännön testauspaikkoina.

Ennen jokaista ottelua pidettiin sitä koskeva "miitinki" ja yhteisiä miitinkejä pidettiin päätettäessä tulevista taktisista kuvioista ja yleensä päivän ongelmista. Kaiken piti olla etukäteen suunniteltua. Edustusjoukkueen kapteenina toimi vuosina 1952-1955 Jussi Haanterä. Miitinkien yksi vaikea asia oli pitkän aikaa neitseellisen munkkalaisuuden säilyttäminen. Useiden kokousten jälkeen päätöksestä luovuttiin demokraattisesti ja ensimmäiset EI-munkkalaiset pelaajat olivat PERUS-munkkalaiset Kimmo Kettunen (KaPo) ja Paavo Suhonen (HNMKY).

VUOSI 1952

Kuten aikaisempinakin vuosina harjoitustahti ulkona oli ankara. Ira Holley opasti joukkuetta lisäksi kaksi kertaa viikossa Myllykallion lavalla ja loi hyvän pohjan oikealle osaamiselle. I-miehet osallistuivat piirin C-loukkaan ja A-juniorit Suomen mestaruus cuppiin. Elokuussa ensimmäinen tosiottelumme, ToPo:n korisfukisaiset olivat HKT:n järjestämässä Myllykallion cupissa, jossa karsiuduimme heti HKT:lle. Varsinainen kilpailutoiminta alkoi syksyllä pyrkiesämme valtakunnansarjaan (Suomisarjan edeltäjä), jossa karsintasarjan voittaja Helsingin Ilves nosti tiemme pystyyn yhden (1) pisteen voitolla.

VUOSI 1953

I-miehille tuli mestaruus piirin C-luokassa ja nousu B-loukkaan. II-joukkue osallistui syksyllä D-loukkaan ja A-juniorit Suomen mestaruus cuppiin. Elokuussa Visan ulkosarjassa oli me-

nestystä, josta rubrikoitiin ”Munkkiniemestä päin kohoamassa vielä vaara koripallokentille”. Syksyllä yritimme uudelleen Suomi-sarjaan, jossa karsijat oli jaettu neljään eri lohkoon, joista parhaat pääsivät ottelemaan Keravalle lopullisesta noususta. Otteluturnee suuntautui Imatralle ja Kuusankoskelle ja seura osallistui ensi kertaa matkakustannuksiin. Vuoksenniskan Urheilijat ja Kuusankosken Veto kaatuivat saappaat jaloissa, edellinen 45-52 ja jälkimmäinen 73-77. Keravan nousukarsinoissa toinen sija Kymin Pallon jälkeen takasi nousun Suomen sarjan itälohkossa ennen Kosken Poikia ja Keravan Tovereita.

VUOSI 1954

Vuosi alkoi piirin B-luokan mestaruudella ja nousulla A-miehiin. II-joukkue voitti myös piirin mestaruuden D-miehissä ja A-juniorit osallistui-
vat Suomen mestaruuscupiin.

Visan järjestämässä Soutustadionin cupissa menestys oli lehdistön toteama: ”ToPo on yhä kehittyvä tekniikkajoukkue ja siitä saattaa jonkun ajan kuluttua kohota maamme eturivin yhdistelmä”. Elokuussa joukkuetta hiottiin Liiton järjestämällä ja kustantamalla Vierumäen leirillä yhdessä HNMY:n, Vaasan Salaman Ja Turun NMKY:n kanssa.

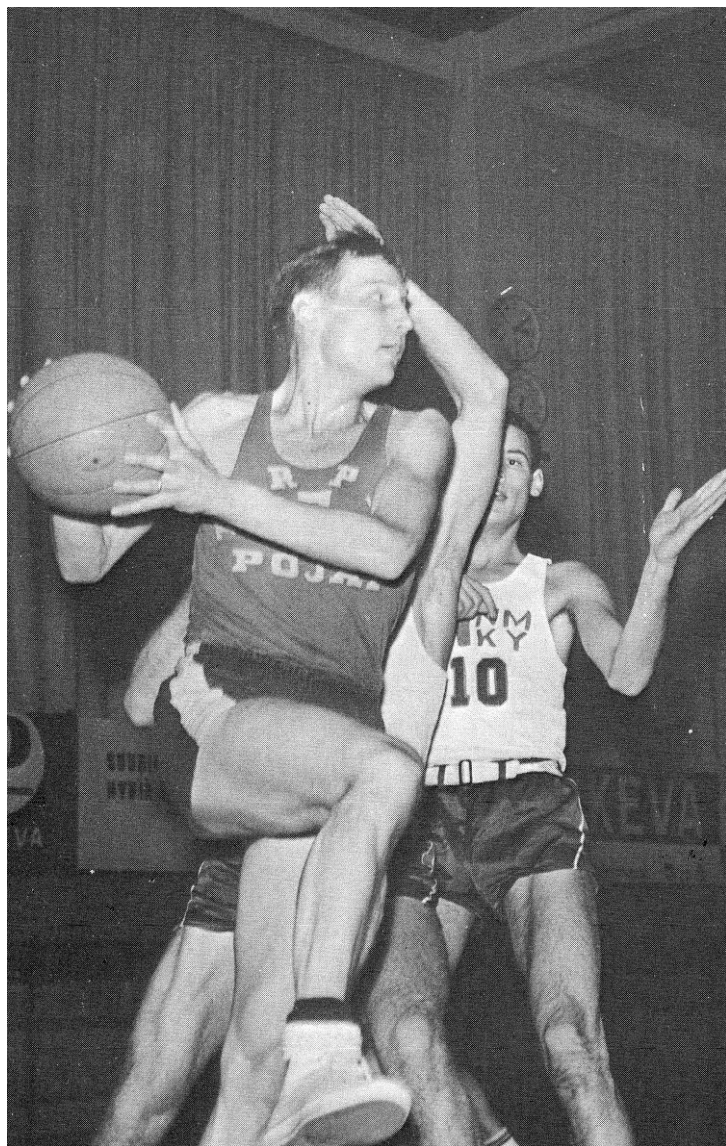
Suomisarjassa sijoitus oli 4. hyvän syyskierroksen ansiosta.

VUOSI 1955

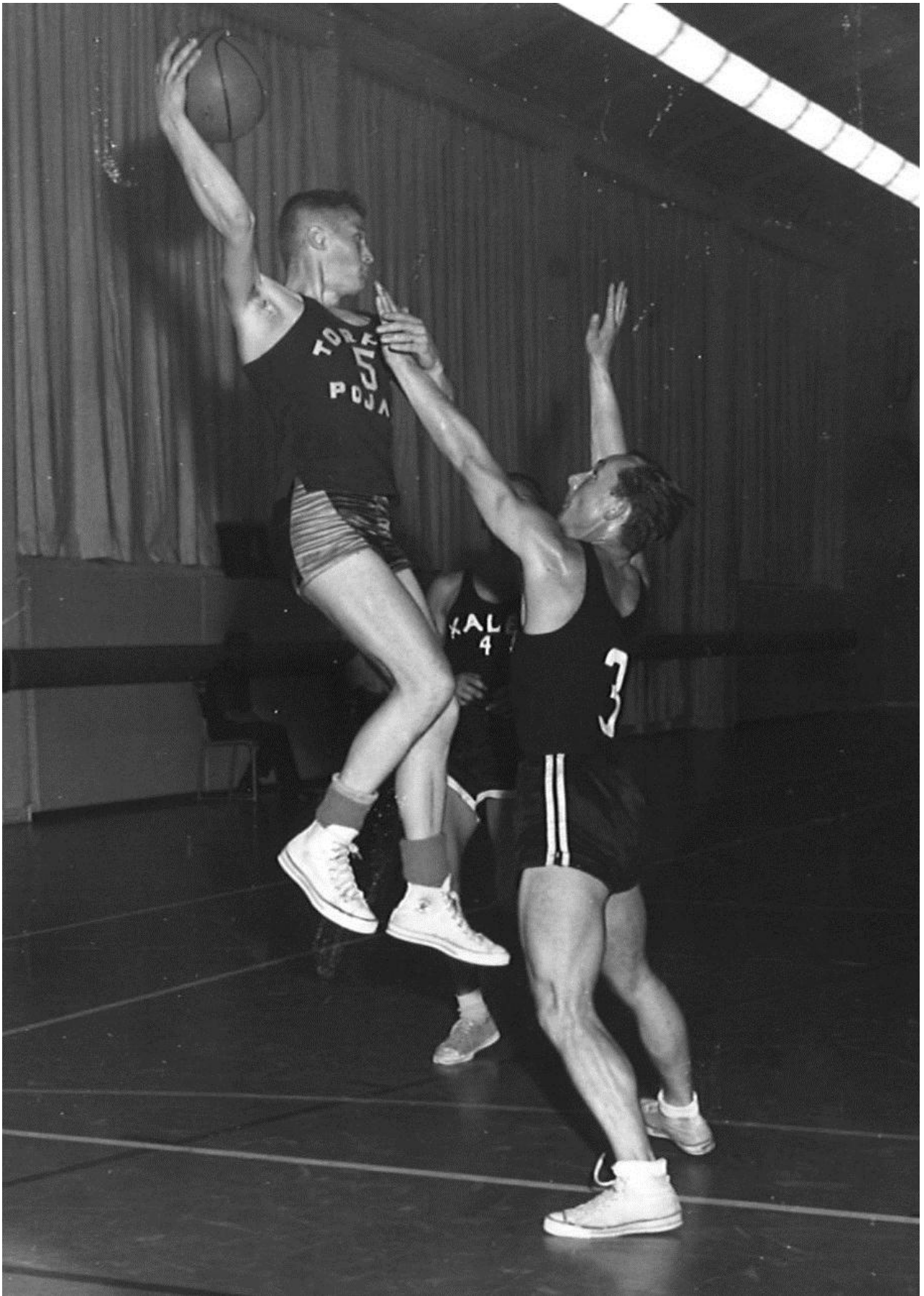
Luottavaisin mielin aloitimme kauden. Päämääräksemme olimme asettaneet Suomi-sarjan itälohkon voiton ja SM-sarjaan nousun. Pärjäsimmekin hyvin ja johdimme sarjaa kevätturneen jälkeen niukasti. Koko kesän harjoittelimme tunnollisesti ja syyskaudella olimme vakuuttavassa kunnossa. Itälohkon voiton ja nousun SM-sarjaan ollessa selvän, hävisimme Lahdessa NMKY:lle lohkomme peränpitäjälle. Jännityksen lauettua emme pystyneet esittämään lähestulkoonkaan parastamme. Häviö ei kuitenkaan painanut, kun saavuimme muuten onnistuneelta ottelumatkaltamme Munkkiniemeen. Riemuun olikin syytä sillä ei tapahdu usein, että joukkue, joka aloittaa piirin sarjojen

toiseksi alimmalta tasolta, nousee neljässä vuodessa SM-sarjaan.

Saman vuonna voitimme myös piirin mestaruuden A-miehissä lyömällä ratkaisevassa ottelussa Pantterit (entinen HOK-Veikot ja ToPo:n emoseura)

Paso Suhonen ajaa korille.

Aksu Rousti leijuu korkeuksissa

WANHA TOPO

Tom Hynninen

Nyt 80-vuotiaan seuran ja sen piirissä 60 vuotta täyttäneen lajin – koripallon – alkujuuret Munkkiniemessä juontavat vuosiin 1946-48. Tuoloinhan puhkesi koripalloonnostus paljolti Pentti Nohynek'in herättämänä.

Silloisia pelaajia olivat vuosina 1932-1937 syntyneet koululaiset, suurimmaksi osaksi Munkkiniemen yhteiskoulun oppilaita. Heistä kiteytyi se ydinjoukko, joka nousi Suomen mestaruussarjaan professori Jorma Laineen valmentamana. Hän on kirjoittanut syventävän esityksen noista vuosista toisaalla tässä juhlaulkaisussa.

Wanhaksi Topoksi voimme kutsua seuraavaa kymmenikköä:

JORMA LAINE ,MATTI AIRAS ,FELIX PAASONEN ,NIKI KRJUKOFF, JUSSI HAANTERÄ, KYÖSTI ROUSTI, VEIKKO PARIKKA, PAAVO SUHONEN, TOM HYNNINEN JA MATTI KAIHOVAARA

Heidän edesottamuksistaan niin kentällä kuin siviilissäkin haluan kertoa jotain nuoremmille lukijoille. Torpan Poikien mahdollisesti täyttäessä 90 vuotta moni asia on unohtunut ja yhä harvempi on kertomassa menneistä.

Wanhan ToPo:n rungon hajaantuessa vuosina 1957-1962 joukkoon oli tullut täydennystä runsaasti, pelaajia kuten Eero Lindegren, Matti Suhonen, Kimmo Kettunen, Mikko Hyryläinen, Juha Harjula, Jyrki Vasama, Pyry-Matti Vasama, Olli Arrakoski, Kauko Väänänen jne. Kokonaisuus huipentui ensimmäiseen Suomen mestaruuteen Felix Paasosen valmentamana 1960.

Lukijan on syytä ottaa huomioon kirjoittajan valikoiva ja heikentyvä muisti ihmetellessään Wanhan ToPo:n pelaajien elämäнкаarta ja heidän pelillisiä suorituksiaan.

Kerron vain oleellisen ja jään kummastelemaan sitä, että en pysty palauttamaan mieleeni tar

peeksi yhdessä koettuja aikoja. Me kaikki Wanhan ToPo:n rungon pelaajat tunnemme yhä toisemme ja pidämme tiiviin yhteyden varmasti loppuun saakka. Jokaisesta lyhyt ja kovin pin-tapuolinen kuvaus voi kuitenkin antaa nuoremmille ikäluokille aavistuksen seuransa synnystä (koripallon osalta).

Torpan Pojat ry:n puheenjohtajana toimi 50-luvulla varatuomari, pankinjohtaja Erkki Tanninen. Seuran sihteeri oli Erik Westerinen, nykyisin Erik Erwes, joka lähes yksinvaltiaana hallitsi seuraa. Tanninen ymmärsi tämän arvon ja suhtautui kovin myönteisesti sihteerinsä esityksiin. Johtokunnassa oli myös kaksi koripallon edustajaa, Jorma Laine ja Jussi Haanterä.

Erkki Tanninen sai kutsun Turkuun Helsingin Osakepankin johtajaksi ja Erik Erwes siirtyi yhä tiiviimmin liike-elämän pyörteisiin. 60-luvun koittaessa esiin ponnahti uusi sihteeri-lupaus, Eero Erkko, joka sittemmin palveli Vakuutus Oy Pohjolaa johtotasolla yli neljäkymmentä vuotta.

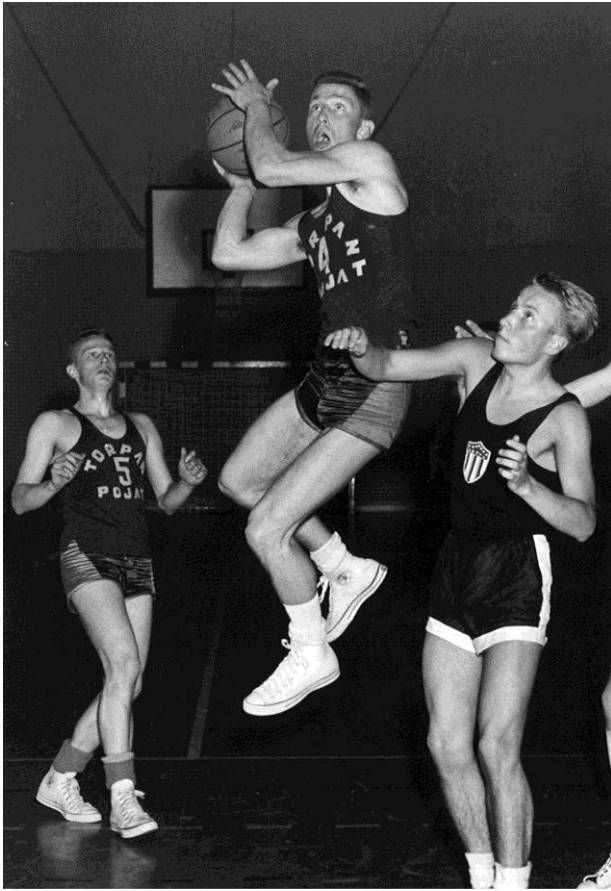
Kirjoittajan toimiessa ToPo:n puheenjohtajana vuosina 1962-1968 ja 1971-1974 sihteeri Eero oli korvaamaton. Me tapasimme lähes päivittäin joko ravintola Hildenin Holvissa tai Fazerin kahvilassa – kummankin työpaikat olivat aivan lähellä. Siellä suunniteltiin seuran nykyisyys ja tulevaisuus, ulkomaan pelimatkat ja juhlat. Tuonkaltainen yhteistyö sihteerin ja puheenjohtajan kanssa oli varmaan harvinaista mutta seuralle onneksi. Sihteeri on tärkeä henkilö, vrt. YK, N:liitto jne. Harmikseni en voi ottaa yhteyttä ToPo:n sihteeriin koska en tiedä kenelle soittaisin.

Eero Erkolle, jota myös kaveripiireissä Munaksi kutsuttiin, olen erittäin kiitollinen yhteisestä ajastamme. Kerran Eero tuli Fazerille kasvot punaisena innosta ja sanoi: ”Olin hetken aikaa kovin rikas, sen Erkon rahat käväisivät tililläni”. Se oli aikaa ennen sos.turvattunusta.

Kuvassa vasemmalta takarivissä Tommi Hynninen, Paavo Suhonen, Veikko Parikka, Kimmo Kettunen, Matti Airas, Jorma Laine ja edessä vasemmalta Felix Paasonen, Niki Krjukoff, Jussi Haanterä. Kuva otettu Helsingin Soutustadionin kentällä v.1957.

KYÖSTI ROUSTI s.1936

Wanhan ToPon takamies/keisari, joka jakoi vinhoja syöttöjä ja yllättävästi hän saattoi löytyä vastustajan korin alla nostamassa palloa renkaaseen. Kyöstin kaari oli mukavaa katseltavaa.

Rousti, s.1936, oli meistä nuorin kunnes Paavo Suhonen liittyi joukkoon (s. 1937). Lehdistö ei tuntenut alussa ToPon pelaajia, joten nimet kirjoitettiin usein väärin, Ruoste, Rauste. Kyöstistä tuli vuosien mittaan loppuiäkseen Ronse.

Koulun jälkeen Ronse palveli Munkkiniemen sillan korvassa sijainneella Gulf bensini asemalla ja oli myöhemmin osakkaana T:mi Tel-Ant'issa, joka asensi TV-antenneja. Kyösti Rousti ilmoittautui halukkaaksi Suomen YK-joukkoihin Kyproksen kriisin aikana. Res. vänrikki Rousti otti vastaan viran kersantin vakanssilla, koska tuolloin oli hieman täyttä upseeristossa. Kyösti palasi vajaan vuoden

kuluttua kapteenina ja huhu kertoi, että hänelle olisi tarjottu majurin virkaa, mutta kapteeni oli ostanut Volkkarin.

Kotimaassa johtamaan tottunut pelaaja huomattiin ja Suomen koripalloliitto valitsi Roustin toiminnanjohtajakseen useaksi vuodeksi. Peliura jatkui SM-sarjan jälkeen Mokin Äijissä (MökÄ 46 v) ja pistetehtailun ohessa Kyösti laati vuotuiset tilastot, joilla ei ole maassamme vertaakaan. Jokaisesta pelaajasta (n. 70) on kausittain tarkat merkinnät, joita päättäjäsissä analysoidaan. Kyösti Rousti siirtyi sitten hieman pienemmän pallon pauloihin. Maamme vanhin, suurin ja kaunein Golfklubi Talissa oli havainnut Roustin hallinnolliset kyvyt ja hänestä tuli klubin pitkäaikaisin toiminnanjohtaja, jonka ohi eivät vuorineuvoksetkaan livahtaneet kentälle ilman oikeutta ja riittävää tasoitusta.

Erään kerran MökÄ sai kutsun Ypäjälle ja Loimaalle Yllätyksen ja Loimaan Korikonkareiden vieraaksi nauttimaan jokiristeilyä ja Loimaan golfkentän olosuhteista. Kyösti tuli paikalle hieman myöhemmin ja loimaalaiset golf-ihmiset olivat kovin tohkeissaan korkearvoisen Talin toiminnanjohtajan läsnäolosta.

Nyt jo eläkkeellä ollessaan Kyösti on toimittanut Suomen Urheilumuseoon arvokasta materiaalia ToPo:sta vuosien varrelta.

Isopuistotien (nyk. Munkkiniemen puistotie) ja Länsitien (nyk. Solnantien) kulmatalossa paloi valot 4 krs. varsin myöhään. Siellä sijaitsee "Kyöstin saluuna", Wanhan ToPo:n pelaajat istuivat kortti-iltaa.

Maaottelut: 26

PS. Palokunnan kentällä (Paltsi) touhuaa keisäisin suuri joukko koripalloilijoita maanantai- ja keskiviikkoiltoisin. Tapahtuman nimi on "Aksun Avoimet". Nimi liittyy saumattomasti Kyösti Roustiin ja vaikuttaa siltä, että jatkuttuaan jo monta vuosikymmentä, se kirjataan paikkakunnan historiaan merkittävänä tapahtumana.

VEIKKO PARIKKA s. 1934

Kaikki tunsivat Veikko Parikan parhaiten nimellä ”Pekkis”. Tämä ToPo:n juonikas syöttelijä toimitti pelivälinettä Pason ja Matin hoteisiin korin alle. Veikko oli hyvä suustaan ja erilaisissa kiperissä tilanteissa vastustajat kuin myös tuomari jäivät usein toiseksi. Ylösheitossa housunlahkeesta nykäiseminen (siton, että sitä ei huomattu) tuotti viholliselle harmia.

Pekkis valmistui kielten maisteriksi – tosin latinan pro oli hänestä epämiellyttävä. Siitä huolimatta hän toimi jonkin aikaa Arkadiassa sijaisena ennen siirtymistään loppuelämäkseen Loimaan yhteiskoulun lehtoriksi.

Siellä hän ja Niki Krjukoff Ypäjältä kävivät kyselemässä Loimaan palloseuran johtohahmoilta, että miten kukaan tuo koripallo sopisi kuvioihin. Puheenjohtaja totesi, että sitä lajia ei tarvita. ToPo:laiset stadista päättivätkin sitten perustaa seuran nimeltä Loimaan Korikonkarit.

Keneltäkään lupaa kysymättä nuori lehtori Parikka naulasi koulun ilmoitustaululle viestin varustettuna Harlem Globetrotters’ien kuvalla, että nyt alkavat sitten koristreenit. Odoteltiin neljää, viittä innokasta – tuli viisikymmentäviisi junioria ensimmäisiin harjoituksiin.

Loimaan lehti sai jännittävät avustajat Pekkiksestä ja Nikkasesta (Krjukoff). Lukijat oppivat vähitellen ymmärtämään tekstejä, jotka saviin asukkailla olivat kovin outoja kuten lajikin. Nyt lähes viidenkymmen vuoden jälkeen koripallo on hyvin iskostunut Loimaan seudulle kiitos Wanhan ToPo:n pelaajien perille toimittama.

Loimaan lehtori kantaa huolta suomalaisesta koripallosta:

”Omituiseksi tämä on mennyt. Vierastyöläiset valtaavat pelikentät – se voittamisen vimma ja halu; sen eteen ladotaan euroja ja suomalaiset ”lupaukset” istutetaan huonoon multa – lämmittämään vaihtopenkkiä.

Kyllä sentään Wanha ToPo oli jotain – ja on vieläkin, uskoo Veikko, paha poika Viipurista.”

Pekkis saavutti koripalloilun Suomen mestaruuden v. 1960 ja valmistui sitten äkkipikaa poistuen Loimaalle. Nyt voimme ehkä katsoa hänen saavuttaneen toisen mestaruuden toisella nimellä. Kunnon pohjatyö se vasta luo edellytykset mainetekoihin!

Niinä vuosina kun Loimaan Korikonkarit vasta aloittivat pitkän taipaleensa koripallon huipulle, Veikko Parikka kirjoitteli Loimaan lehteen koripalloaiheisia juttuja. Ne olivat siinä määrin utopistisia ja sanavalinnoiltaan merkillisiä, että loimaalaislukijat pidättelivät henkeään. Myös MOKÄ käväisi pelaamassa paikkakunnalla ja sai ansaitusti palstatilaa.

”Tosi juttu” Ruskikselta, jossa SM-sarjaa pelattiin pitkään: Pekkis rikkoi, erotuomari Eikka Ojanen vihelsi, Pekkis ei tykännyt ja ojensi pallon Eikalle. ”Siin on sulle senkin haukansilmä” Eikka: ”Mitäh?” Pekkis: ”ja kuurokin vielä”.

Yhtäkkiä erotuomari poistui hetkeksi aulaan – kävi nauramassa, palasi ja peli jatkui ilman pahempaa seuraamusta!

MATTI KAIHOVAARA s. 1931

Monien muiden tavoin 40-luvulla Munkkiniemen yhteiskouluun kirjoittautui Matti Kaihovaara – lempinimeltään Kaihis – jouduttuaan siirtymään luovutetulta alueelta lännemmäksi. Samalla Munkkiniemen kansakoulukin sai kaksi erittäin pätevää opettajaa, Matin isän ja äidin. Kaihiksen sisarkin valmistui aikanaan veljensä tavoin opeksi, vaan menehtyi onnettomuudessa.

Kaihovaaran Matti, Nohynek'in Pentti, Suhosen ja Vasaman veljekset asuivat kaikki aikanaan samassa talossa Nuottapolulla koulun takana. Sieltähän se sikisi paikkaseudun koripallo.

Matti ja Pupi olivat ensimmäisiä munkkalaisia, jotka liittyivät koripalloseuraan nimeltään BK-46 v. 1946. Beekoostahan tuli aikanaan kuuluisa käsipalloseura. Matti oli kantamassa kuuluisaa pöllittyä koolinkia ruotsalaisen yhteiskoulun rakennustyömaalta Pumpikselle, jonka ruohokenttä pian tallaantui lukuunottamatta ”tupsua” – se piti aina kiertää uutta peliä aloitettaessa.

Kaihis pelasi HOK-Veikoissa (sittemmin Pantterit, aikaisemmin Kiri-Veikot) ja vuodesta 1952 Wanhassa ToPo:ssa. Armeijan jälkeen (1953-54) Matti intoutui opiskelemaan ja valmistui kansakoulunopettajaksi ensin Taivallahteen ja sitten Munkkiniemeen, jossa toimi rehtorina vuodesta 1967 – yhteensä 34 vuotta.

Opettajakorkeakoulussa Kaihovaara pelasi yhtä aikaa Tage Henrikssonin kanssa SAUL:n sarjoissa. Tage hommasi aikanaan koritelineet toimiessaan rehtorina Myllykallio koulussa edesauttaen täten ToPoLa:n syntyä.

Hyvä SM-joukkue KiPo putosi 50-luvun lopulla sarjasta. Sen pelaajista Pentti Nohynek ryhtyi MYK:n liikunnanopettajaksi ja toi KiPo:n Munkkiniemeen. Pupi pystyi valitsemaan seuran junioreihin sopivat yksilöt oppikoulun ekalta ja ToPo huomasi jäävänsä kykyjen etsinnässä hieman toiseksi. Havaittiin, että kansakoulun rehtorinahan toimi Wanhassa ToPo:n Matti Kaihovaara, joka valkkasi tulevat kyvyt kansiksen neljänneltä ToPo:oon. Kumpikin seura huomasi harmin tulevan vältetyksi siten, että kaksi seuraa yhdistetään.

KiPo:n puheenjohtaja Lauri Reunala kutsui kotiinsa seurojen edustajat, Matti Kaihovaaran, Jorma Laineen, Pentti Nohynek'in ym. ja asia sovittiin yhden illan istujaisissa. Kahden kauppa kaikkien onneksi. ToPo:oon siirtyi runsas joukko eteviä koripalloilijoita kuten Kai Kahlman, Tapio Niemi etc.

Kaihovaaran suku jatkaa toimintaansa koripallon ja ToPo:n hyväksi, sillä Matin poika Antti on jo vuosikausia kuulunut seuran kantaviin voimiin ja pelaa Mökin Äijissä.

Munkkiniemen yhteiskoulun vanhoissa toimintakertomuksissa havaitsee koripalloilijoiden olleen kärjessä myös koulun liikunnan muissakin lajeissa kuten hiihdossa ja yleisurheilussa. V. 1948 Erkki Katajan voitettua hopeaa Lontoon Olympiakisoissa syttyi seiväshyppyharrastus Munkassa, sitä Matti Kaihovaarakin harrasti. Eipä ole tuota lajia nähty Paltsin kentällä vuosikymmeniin.

Kuvassa Matti Kaihovaara haastattelemassa Helsingin poliisikomentajaa Riikosta, koska tämä oli valittu vuoden munkkalaiseksi eräitä vuosia sitten.

JORMA LAINE s. 1935

Jorkki oli meistä kaikista nuorin. Kesällä 1952 joukkue (HOK-Veikot 3) päätti pyytää häntä valmentajaksi. Olimme juuri saaneet luvan liittyä kokonaisuena koripallojoukkueena Torpan Poikien riveihin, koska lupasimme itse maksaa kaikki kulut.

Tuolloin – kuusikymmentä vuotta sitten – tehtiin ne älykkäät päätökset, joiden ansiosta seura nyt juhlii kahdeksaakymmentä vuotta.

Jos emme olisi siirtyneet HOK-Veikoista ToPo:oon niin: ehkä olisimme jääneet piiritalolle, ToPo olisi varmaan kuihtunut yleisseurana ilman meidän tuomaamme erikoistumista. Kuka pa meistä huomasiakaan kutsua Jorma Laineen valmentajaksi? Se olikin ratkaiseva ajatus. Jorkin älyllinen panos oli mittava. Hän tunsi jokaisen hyvät ja huonot puolet ja mitoitti joukkueen kokoonpanon sellaiseksi, että jokainen saattoi tuntea itsensä tarpeelliseksi. Jorkki edellytti, että jokainen vastustaja ”vakoiltiin” etukäteen. Joukkue kokoontui ”meetingiin” edellisenä iltana ja mies mieheltä käytiin läpi ”vihollisen” pelaajat.

ToPo nousi Suomensarjaan (nyk. 1. div.) ja selvitti kahdessa vuodessa mestaruussarjapaikan. Olosuhteet olivat vaatimattomia, alkuvuosina hallussa oli vain yksi pallo ja jos sen haltija ei tullut harjoitukseen, niin juostiin muuten vain.

Jorma Laine kutsuttiin pian ToPo:n hallitukseen, jossa istui myös Suhosten veljesten isä Erkki Suhonen. Joukkueen jäsenten joutuessa vuoronperään suorittamaan asevelvollisuuttaan ToPo:n koripallojaosto lähetti liitteitä lomajärjestämis- ja lomaanomuksiin, joissa painotettiin jokaisen pelaajan tärkeyttä.

Valmentajamme, hän, johon olimme oppineet täysin luottamaan, lähti nyt v. -57 kiivaasti opiskelemaan. Jorkki väitteli maat- ja metsät. tohtoriksi, sai stipendin Amerikkaan, jossa ahkerointi post graduate vierailijana ja palattuaan vuosien jälkeen asettui työpaikoilleen Turkuun ja Naantaliin. Helsinkiin palattuaan hän liittyi Suomen koripalloliiton kehittämisvaliokuntaan, jossa hänellä olikin paljon sanottavaa pitkän kokemuksen johdosta. Laine osallistui myös tytärsseuran ToPoLa:n toimintaan konsulttina.

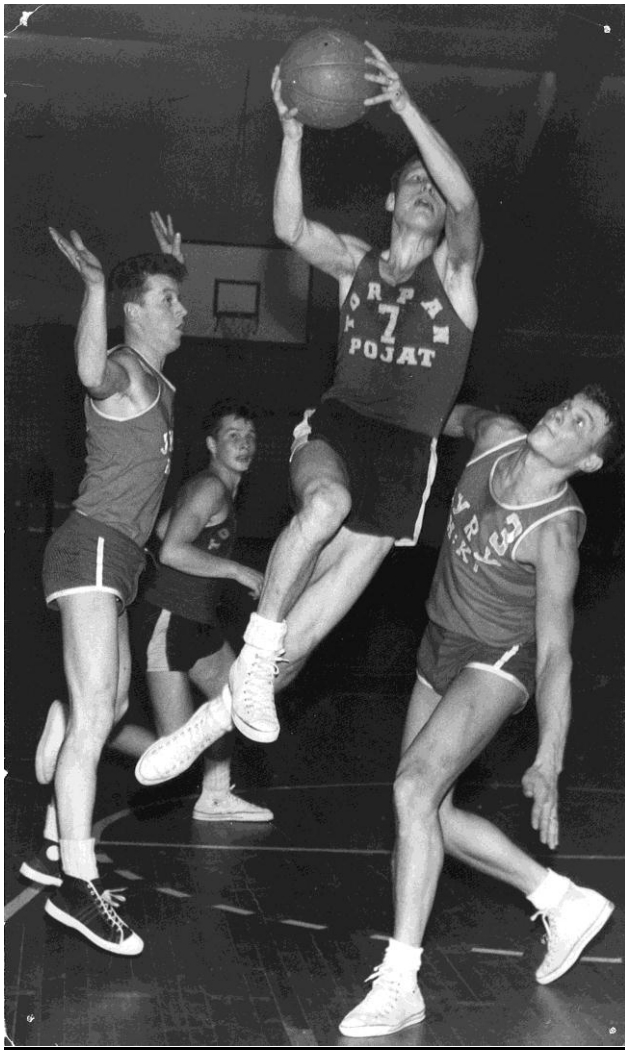
Ansoistaan suomalaisen lihateknologian ym, palveluksessa Tasavallan Presidentti myönsi Tri Jorma Laineelle professorin nimen ja arvon.

Eläkepäiviään Jorkki viettää Pornaisissa, se on lähellä suvun kuuluisaa (ToPo:n mielestä ainakin) kesähuvilaa. Pornainen ei ole kaukana – Jormalla on lähistöllä ainakin seitsemäntoista serkkua, sillä suku on kotoisin ja lähtöisin sieltä.

KoKoripallo loi vahvat elinikäiset siteet Wanhan ToPo:n pelaajien keskuudessa. Eritoten me olemme kiitollisia valmentajallemme, joka jakoi tietää marinaa peliminuuteista ja luotsasi itseään vanhemmat huvilivat oikeaan suuntaan.

ToPo:a voidaan vallaan hyvin hieman verrata jääpallojoukkue Viipurin Susiin ja koripallojoukkue Kiri-Veikot (sittemmin HOK-Veikot ja Pantterit). Kaikki kolme ryhmää syntyivät suurelta osin saman koulun pojista ja kaikki menestyivät harvinaisen pitkään lajissaan.

PAAVO SUHONEN s. 1937

”Pasoksi” läpi elämänsä kutsuttu Paavo Suho-
nen on jo täyttänyt 75 vuotta. Wanhon ToPo:n
nuorin pelaa edelleenkin. Hän kuuluu Töölön
kisahallin Huru-Ukkoihin – heitä on yhteensä 57
entistä SM-peluria, jotka kaksi kertaa viikossa
ahertavat pallon kimpussa. Pääsyvaatimuksena
on vähintään 60 vuoden ikä. Kuusi vanhaa her-
raa on jo virallisesti kelpollisia 80-kymppisten
sarjaan, jos sellainen saataisiin aikaan.

Paso, myös Vaariksi kutsuttu ahersi nollamie-
hen paikalla. Airaksen Matti koki hyväksi ajaa
puolelta jos toiseltakin korin taakse ja sieltä
livauttaa syötön Pasolle, joka näin tokkasi run-
saasti vastustajaa

ällistyttyviä pusseja. Näiden kahden maajouk-
kuemiehen yhteistyö oli saumatonta.

Suhosten suku on täynnään insinöörejä. DI
Paavo palveli Helsingin kaupunkisuunnitteluvi-
raston liikennesuunnitteluosastoa, josta siirtyi
eläkkeelle. Poikansa Tuomas Suhonen on
myös hyvä koripalloilija (ToPoLa) vaan on ”pet-
tänyt” sukua siten, että on ryhtynyt opettajaksi.
Pason täyttäessä 70 vuotta Kisahallissa nähtiin
toistakymmentä sukuun kuuluvaa koripalloilijaa
kentällä. Paso on myös innokkaasti valmenta-
nut junioreita, toiminut erotuomarina – varsinkin
nyt vanhoilla päivillään. Hän oli perustamassa
Kari Harjulan ja Tom Hynnisen kanssa tytär-
seuraa Lauttasaareen toimien sen varapuheen-
johtajana (ToPoLa). Kun joukkueen peli ei oi-
kein kulkenut ja sitä pähkäiltiin aikalisällä, niin
Paso saattoi usein hönkäistä, että ”ei noh”. Siitä
tuli myös uusi liikanimi ”Eino”.

Pason lempiruoka oli Ukko Munkin musta pih-
vi...

Aika jäntevä ja sutjakka on Paavo ollut koko
ikänsä. Polkupyörällä kesät talvet hän sujauttaa
Arabian rannasta Kisahallille ja takaisin. Paso
on yksi niistä harvoista Huru-Ukoista, jonka voi
nähdä vielä nousevan kentän pinnasta. Heitto-
tarkkuus on erinomaista ja harhautukset sa-
moin.

Aika paljon vaikeampaa olisi ollut nousu seural-
ta SM-sarjaan ja mestaruuksiin ilman Pasa.
Maaottelupelaajana hän oli vaikeasi tulkittava
liikkeissään, jolloin vastustaja ei aina oikein
aavistanut Pason liikahtelua. MökÄ sai pitkään
nauttia hänen oveluudestaan. Erotuomarina
hän on lempeä ja opettavainen. Wanha ToPo
kiittää taituriaan...

Maaottelut: 29

NIKI KRJUKOFF s.1932

Niki tunnistaa hyvin nimen Nikkanen. Hän on Wanhan ToPo:n toiseksi vanhin.

Nikkanen asui nykyistä Munkkiniemen yhteiskoulua vastapäätä – silloinen koulu sijaitsi Lehtisaarentiellä / Nuottapolulla, miten vain kukin haluaa. Nikin koulumatka lyheni dramaattisesti v. 1951.

Krjukoff oli usein kesätoissa firmassa Antti-Uuni Oy. Kukaan meistä ei tiennyt hänen työnkuvaustaan. Myöhemmin aikoina tulimme huomaamaan, että hän oli erinomainen piirtäjä. Koripallo-oppaat ovat usein varustettuja Nikin piirroksilla.

V. 1957 ToPo vietti Nikin Polterabend'ia ja se merkitsi sitä, että opettajaksi juuri valmistunut vanhin pelaajamme katosi maaseudulle, Ypäjälle koulun rehtoriksi. Kansis sai johtajan, joka osasi koripalloa.

Syntyi koripalloseura nimeltään Ypäjän Yllätys ja sen tukijoukko pisti pystyyn menestyksellä bingon 60-luvulla.

Tuloksena syntyi mukava kaarihalli, ja laji lähti elämään hieman vähäväkisessä kunnassa. Aikuistuttuaan ypäjäläispelaajat siirtyivät tietenkin suureen kaupunkiin Loimaalle. Niki Krjukoff on toiminut vuosikymmeniä liiton eri tehtävissä. Kansainvälisessä minikoripallokonferenssissa Moskovassa hän edusti Suomea ainoana kielitaitoisena.

V. 1980 ilmestyi kansainvälisen minikoripallokomitean lajioppaasta suomalainen painos lääkintöhallituksen taloudellisen tuen turvin. ”Tupakatta terveemmin” kirjan tekstin A-valmentaja Nikkanen käänsi kokonaisuudessaan englannista suomeksi ja taituroi kansikuvan.

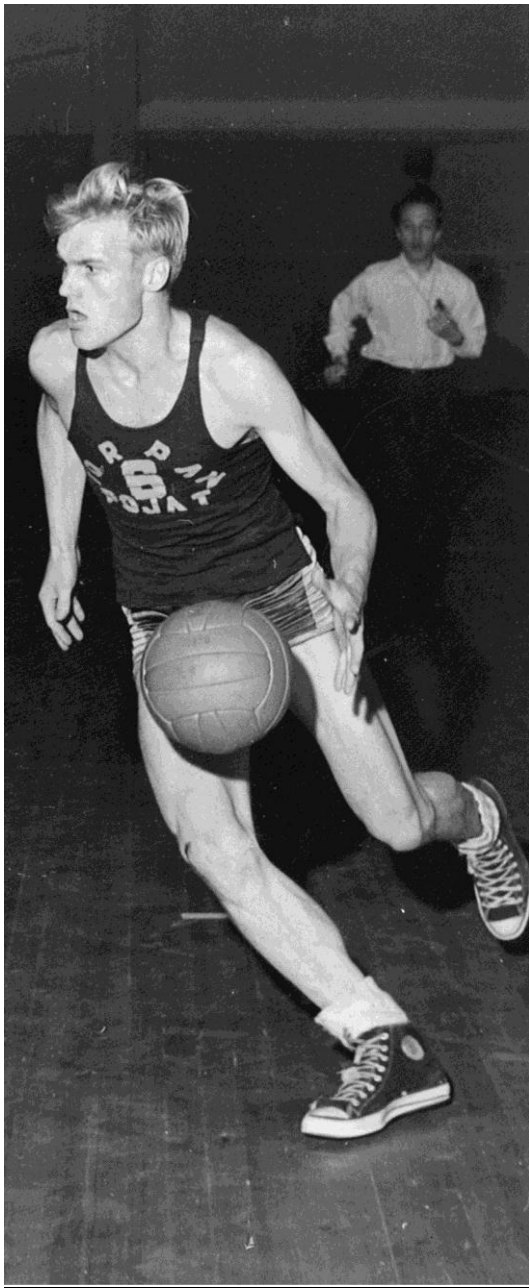
Wanha ToPo odotti usein kesiä sen johdosta, että Ypäjällä oli tapana viettää ”hengettömiä kesäpäiviä”, jolloin munkkalaiset saapuivat suurin joukoin ja avec yöpymään Nikkasen koululla ja herättämään paikkakunnan väestössä hermostuneisuutta.

Monitaitoinen Niki on kirjoittanut myös Ypäjän koulun satavuotishistorian – nyt jo toiseenkin kertaan, koska niin paljon uutta materiaalia on ilmaantunut. Krjukoff ylennettiin myös kohtuullisen vanhana luutnantiksi, koska kukapa muu tietäisi paremmin LKP:n sattuessa, kellä on mikin joukkojenkuljetusneuvo, tietysti koulun rehtori. Taannoin perävaunua vetävä traktori kääntyi väärin Nikkasen kylkeen ja hänen autonsa meni lunastukseen. – Niki kertoi, että traktorin kuljettaja olisi tarvinnut nitroa siinä paikassa, sillä hän oli yksi entisistä oppilaisistaan.

Niki Krjukoff ja Veikko Parikka yhdessä veivät koripallon Munkkiniemestä Ypäjälle ja Loimaalle. Se kesti neljäkymmentäviisi vuotta kunnes tulos suorastaan tupsahti seudun iloksi Suomen mestaruutena. Molemmilla herroilla on katso-mossa kunniapaikat ja vastaan tulijat hymyilevät suopeasti.

Kun idea koripallopatsaasta syntyi v. 1995 ahersi Nikkanen useita hyviä luonnoksia, joiden teemana oli hook-heitto. Juhana Blomstedt'in saatua sitten toimeksiannon patsaaksi se noudatti mukavasti kaarta sekini.

MATTI AIRAS s. 1933

Wanhan ToPo:n ”sentteri”, apostrofit sen johdosta, että vielä 50-luvulla alle kaksimetrit kelpasi keskushyökkääjäksi. Airas pelasi kahta mestaruussarjaa rinnakkain, koripalloa ja jääkiekkoa (HIFK ja maajoukkue). Hänen olleessa estyneenä ToPo oli kovin lyhyt.

Ainakin eräs lehti kutsui Mattia Kirakseksi mutta myöhemmin häntä tituleerattiin tohtoriksi. Airas toimi monessa kunnassa

kunnanlääkärinä ja noudattu hyvää tapaa a la Robin Hood: laskutti varakkaat normaaliin tapaan mutta päästi köyhemmät joko luotolla tai ilmaiseksi.

Tohtori oli arvaamattoman tärkeä joukkueelle. Erinomaisen osaamisen lisäksi hän pystyi analysoimaan puutteet ja virheet heti tuoreeltaan. Kentällä hän oli ilmiselvä henkinen johtaja.

Pentti Salmi kuvaa Airasta pelaajaksi, jota oli vaikea saada nurin missään tilanteessa.

Jorma Laine oli ehkä ainoa, jota Airas kuunteli tarkkaan silloinkin kun hän oli omasta mielestään aivan oikeassa.

Anssi Rauramo kertoi Matista seuraavaa: Matti Airas on koripallourani tärkein henkilö. Nuorena poikana kuuntelin innostuneena ja kerta toisensa jälkeen lumoutuneena hänen tilastointiaan pelistä ja sen kunnioittamisesta. Hänen kauttaan ymmärsin kuinka peli voi tarjota lukemattomia vaihtoehtoja ratkaista eri tilanteita pallon kanssa tai ilman palloa. Matilla oli myös iso vaikutus siihen, että itse valmensin yhden ikäluokan (ToPo -83) pienistä pojista (5-6 v) aina A-junioreiksi asti.

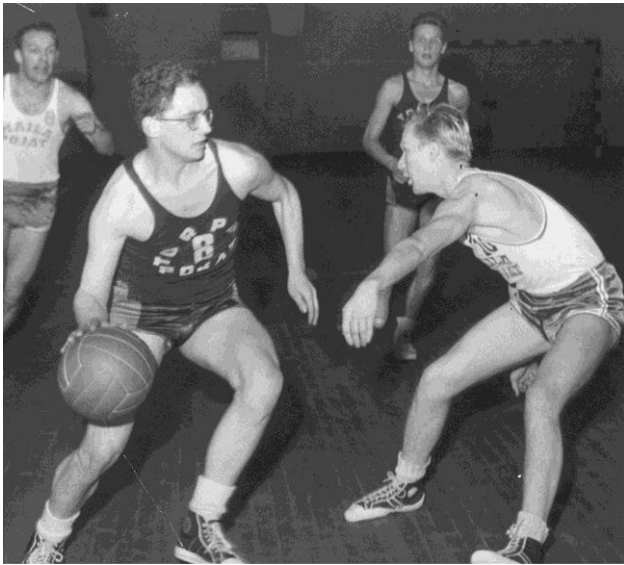
Kiitollisuudella Mattia muistellen, Anssi.

Matti Airas valmensi Torpan Pojat toiseen mestaruuteensa v. 1966 ja intoutui sen jälkeen junioreiden ohjaamiseen ja pelaamiseen Mökin Äijissä. Monilahjakkaan palloilijan elämä päättyi 11.4.1976 aivokasvaimeen. Hänen geeneistään nautti tytär Terhi, josta tuli Suomen naisten maajoukkueen tukipilari. Hänen nuorempi sisarensa Katri sai surmansa liikenneonnettomuudessa nuorena kesken kehityskautensa. Tohtorin vaimo, Liisa, pelasi ToPo:n 50-luvun SM-joukkueessa – todella munkkiniemeläinen koripalloperhe!

Wanha ToPo jäi suuresti kaipaamaan Tohtoria, joka erinomaisten urheilusuoritustensa lisäksi oli fantastinen seuramies, terävä kommentoija joukkuetta häviönkin hetkinä kokoava voima.

Maaottelut: 11

FELIX PAASONEN s. 1933

Alusta alkaen kaikille Fela. Poikkien (nyk. Kadetintie) ja Perustien kulmatalossa asunut palloilijaintoilija, joka ikkunastaan heitti pelivälineen rakentamattomalle tontille Perustielle ja tuli vasta sitten itse perässä. Siinä sijaitsi Pumpkinsen jälkeen ”koripallokenttä” huojuvine telineineen. Pelissä toinen ryhmä pelasi ylämäkeen.

Fela kävi yhdessä Airaksen Marin kanssa Norssin, mutta me halusimme antaa sen anteeksi. Taisivat he yhdessä pelata futista ja MUV:ssä ruskea/keltaisissa paidoissa. Myös jääpallo oli suosittu laji. Felaa auttoi jalkapallo suuresti, sillä hänen avarampi pelisilmänsä tuotti hyvän puolustustaidon. Hän oli aina luotettava pelaaja, ei huippu, mutta hyvin varma.

Felix Paasonen käynnisti ToPo:n juniorikoulutuksen yhdessä Jussi Haanterän kanssa ja erikoisesti Fela antautui tyttöjen ja silloisen naisten SM-joukkueen valmentajaksi. ToPo:n naisista todettiin katsomoissa ”että ehdottomasti sarjan nuorin, kaunein ja ehkä myös huonoin joukkue”. Yleisö kuitenkin piti näkemästään ja Wanha Topo sitäkin enemmän.

Kutsunnoissa Felix Paasonen tunnusti rehellisesti pärjäävänsä ainakin kuudella kielellä. ”Palkinnoksi” hänet lähetettiin sitten aikanaan tulkiksi rajavartiostoon Ivaloon.

Työura aukeni Felalle 60-luvun alussa kun Finnair kiinnostui miehestä. Paasonen palveli lentoyhtiön johtajana Moskovassa, Tampereella, Wienissä, Zurich’issä, Lontoossa ja Frankfurtissa. Näin hän tuli viettäneeksi yli kolmekymmentä vuotta poissa kotimaan koripallokuvioista. Saavutettuaan ToPo:n ensimmäisen mestaruuden joukkueen valmentajana, hänelle jäi kuva suomalaisen koripalloilun kovasta noususta. Sitten Euroopasta asioita tarkkailtuaan hän on päättänyt punnitsemaan ulkomaiden liian suurta osuutta syyksi kotimaisen tason jäämiseen hataraksi. Paasonen lähettää aivoituksiaan tuntemilleen koripalloihmisille tuostakin ja ne hän sisältävätkin varsin hyviä ja opettavaisia analyyskejä.

Keväisin ja syksyisin ohikulkija voi havaita yksinäisen miehen sujauttelevan vapareita Paltsin kentällä. Fela käy heittelemässä – silloin kun kukaan ei näe – ja jo neljätoista on mennyt peräkkäin sisään.

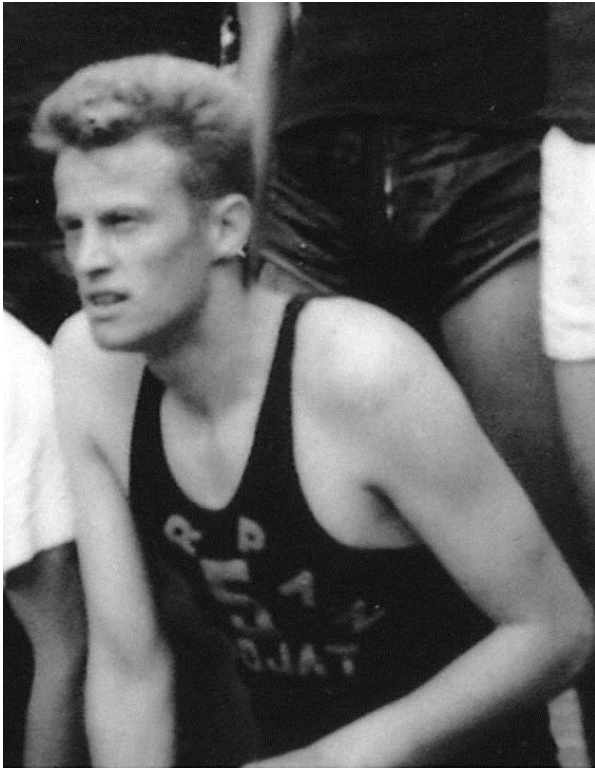
Paasonen oli varmaan ensimmäinen Wanhan ToPo:n jäsen, joka jo hyvin nuorena kävi ulkomailla. Hänen isänsä veli oli kuuluisa Aladár Paasonen, joten sotien jälkeen vaikeina aikoina Stella Polaris ryhmä otti mukaansa runsaasti sukulaisia siirtyessään Ruotsiin – varmuuden vuoksi. Näin Felakin pistäytyi Svärjessä ja palasi jonkin ajan kuluttua junalla Haaparannan kautta.

Paluumuuttaja Felix Paasonen nauttii eläkepäiviään Pohjois-Munkkiniemessä (Munkkivuori) ja on sieltä tuleva huolehtimaan suomalaisen koripallon suuntaviivoista.

Fela

JUSSI HAANTERÄ s.1934

Jussi haanterä lyöttäytyi Munkkiniemen yhteiskoulun oppilaaksi kesken kaiken. Hänen isänsä, eversti Lauri Haanterä joutui perheen kera siirtymään paikkakunnalta toiselle. Nyt Jussi sai asettua Perustielle, josta oli lyhyt matka Bio Ritaan leffaan. Kirjoittaja asui hetken aikaa vieläkin lähempänä Ritskua, Länsitie 30:ssa.

Haanterä oli pallonkäsittelijänä erittäin taitava. 40- ja 50 luvuilla koripallossa merkitsi myös tyyli ja Jussin hypäri oli hivelevän, etten sanoisi kaunis. Sen lisäksi se upposi korkealla prosentilla. V. 1956 Jussi heitti Tukholmassa Blackeberg's Blixtenin pikasarjassa kahdeksan peräkkäistä hypäriä Ruotsin maajoukkuemiesten Bo ja Staffan Widen nenän edestä herättäen isännissä ärtymystä. ToPo voitti ko. pikasarjan kolmena vuonna peräkkäin, sai haltuunsa kiertopalkinnon, eikä siitä sarjasta enää kuultukaan sen koommin.

Haanterän Jussi (jota lehdistö kutsui milloin Haaperäksi tai Helanteräksi) oli joukkueen kapteeni ja hän päätti ryhtyä diplomi-insinööriksi, valinta, joka vei hänet työhön monelle eri paik-

kakunnalle kuten Pori, Hämeenlinna, Turku, Hyvinkää ja Salo. Kaikkialla haanterä vaikutti koripallon parhaaksi, pelaajana, valmentajana, konsulttina ja arvostettuna neuvonantajana. Hänen ansiostaan Porin Veto nousi pariksi kaudeksi mestaruussarjaan, hän koulutti Hyvinkäällä Heikki Taposesta maajoukkueen tukipylvään ja ehti herättää koripalloonostuksen Hämeenlinnassa. Salossa Haanterä toimi konsultti/valmentajana ja Helsingissä liiton piirivalmentajana.

Jussi oli meistä se, jonka ei kuultu koskaan sanovan pahasti epäonnistuneen heiton, syötön tai virheen johdosta. Hänhän olikin kapteeni, josta sittemmin tuli everstiluutnantti.

DI Haanterä oli koulutukseltaan tekstiilipuolen miehiä. Hänen työpaikoistaan Porin Puuvillalle kävi huonosti kuten myös Hyvillalle. Jussi päätteli ihan oikein, että armeija tarvitsee diagonaalia hamaan ikuisuuteen saakka ja hankkiutui Puolustusvoimain Pääesikuntaan. Res. vänrikistä alkaen hänet sitten ylennettiin insinöörieverstiluutnantiksi ja päästettiin eläkkeelle.

Meille muille wanhoille koripalloilijoille paljastui vuosikymmenten mittaan toisenlainen Haanterän Jussi, kulttuurista kiinnostunut ja kuorojohtajan paperit myöhäisiällä suorittanut. Suvussa taiteellisuutta, sillä Jussin poikakin valittiin Savonlinnan oopperajuhlien orkesterissa vuoden huilistiksi. Muistan elävästi hetken jolloin raitiovaunu pysähtyi Valion baarin kohdalla v. 1956 ja vasta mestaruussarjaan noussut ToPo purkautui vaunusta ja aloitti Jussin johtamana komean yhteislaulun – ”Porsaita äidin oomme kaikki...”

Niin ankaraa oli nousujuhlinta siihen aikaan!

Evl Jussi Haanterä on palannut takaisin Hyvinkäälle ja asuu Monnikadulla.

TOM HYNNINEN s. 1932

Tommi vietti lapsuutensa teinivuodet Munkkiniemessä mm. Bubi Nohynek, Paavo Suhosen ja Matti Kaihovaaran naapurina saaden muiden lailla koripallokipinän jo varhain. Into oli nuorukaisilla niin suuri, että yhteistuumien talukoovoin rakennettiin jopa koripallotelineet vanhan puhdistamon Pumppinksen tienoolle. Koripalloilu Munkkiniemessä oli ottanut ensi askeleensa kasvaen muutamassa vuodessa seuran virallisesti lajiksi olympiavuonna 1952.

Voidaan hyvällä syyllä sanoa, että Tommi on antanut suuren osan elämästään koripalloilulle. Hyvät kansainväliset suhteet, pitkäaikainen taloudellinen tuki ja ToPon nostaminen lähes instituutioksi suomalaisessa koripallokentässä ovat yhdeltä mieheltä ylittämätön suoritus. Kansainväliset suhteet ja taloudellinen tuki mahdollistivat joukkueen matkat mm. Tallinnaan ja Tukholmaan aikoina, jolloin koripalloilu vastusti päätään Suomessa. Tommin autolla reissattiin ympäri Eurooppaa maissa kuten Saksa, Hollanti, Belgia, Ranska jne. Mieleenpainuvien epävirallinen ottelumatka lienee ollut kansainväliseen koripalloliittoon kuulumattomaan Viroon, joka herätti suurta huomiota TUL:n piirissä. Tommi jopa antoi matkaa varten kirjalliset oh-

jeet pelaajille mitä sai sanoa ja mitä ei. Yhtälaila Ruotsin Blackeberg's Blixen turnaus Tukholmassa jäi joukkueelle lähtemättömästi mieleen, ei vähiten siitä, että se voitti kolmena peräkkäisenä vuotena kotiin tuomisena viimein omaksi saatu kiertopalkinto.

ToPon rakentumiseen vahvaksi ja menestyksekkääksi koripalloseuraksi vaikutti Tommin aloitteellisuus ja myötävaikuttaminen Torpan, Torppareiden, ja MökÄn perustamiseksi unohtamatta ToPolaa Lauttasaareissa. Konsepti toimii edelleenkin ja mm. aktiivisesti toimiva Mökin Äijät MökÄ täytti muutama vuotta sitten 45 vuotta. V.1952 lähtien Tommi on seurannut kansainvälisen koripalloilun ohella koripalloliiton sarjojen kehitystä ja ottanut aktiivisesti osaa sen toimintaan.

Miten on ollut mahdollista, että yksi mies on saanut kaiken tämän aikaiseksi, löytänyt siihen tarvittavan ajan ja vieläpä kyennyt tukemaan yhtä lajia ja seuraa merkittävällä tavalla taloudellisesti? Tommin sydän on sykkinyt koripalloille jo pienestä pitäen ja se on antanut hänelle paljon. ToPon naisjoukkueesta sanottiin, että se on kaunein joukkue joka pelasi huonoiten. Eipä

siis ihme, että Tommi löysi koripalloilun piiristä kyseisestä joukkueesta tulevan vaimonsa Marjan. Ei myöskään pidä unohtaa, että Tommin perheyritys Konttorityö Oy otti joukkueen ja seuran siipiensä suojaan tarjoten toimistotilojen lisäksi mm. yrityksen autot tarvittaessa pelaajien käyttöön.

Ilman edellä kuvattua taustaa ja historiaa ei voi ymmärtää, miten tästä MYK:n oppilaasta ja ToPon pitkäaikaisesta toimihenkilöstä ja puheenjohtajasta tuli vielä tänäkin päivänä aktiivisesti koripalloilussa mukana oleva ja lajia seuraava laajalti tunnustettu ja arvostettu persoona. Tommilla on 2 minuutin pelioptio MökÄssä kautta kohden, jota hän viime vuosina on säänteliäästi käyttänyt. Muutama vuosi sitten oli lähellä, että hän olisi pelannut MYK:ssä pelatussa ottelussa minuutit, mutta kadonneet pelihousut estivät sen. Huru-Ukkojen treeneissä Kisahallissa Tommi toki käy säännöllisesti pelaamassa kaksi kertaa viikossa. Katsomonkin puolella Tommi on usein nähty niin miesten, naisten kuin junnujenkin matseissa. Oma poika Markku

jatkaa isänsä jalanjäljillä MökÄssä ja pojanpoika ToPolassa.

Tommin määrätietoisuudesta ja sitkeydestä lajin hyväksi voidaan lopuksi todeta koripallopatsaan `Vapaaheitto` aikaansaaminen 14 vuoden pitkällisen työn jälkeen MYK:n tontille Munkkiniemeen. Eräällä tavalla tämä patsas symbolisoi Tommin pyrkimyksiä ja elämäntyötä ToPon ja suomalaisen koripalloilun hyväksi.

Topon juhliessa 80 -vuotistaivaltaan juhlimme samalla Tommin 80 v. syntymäpäiviä. Toivotamme Tommille sekä ToPolle onnea ja menestystä –

eläköön, eläköön, eläköön !

Tommi v. 1957

Tetractys

Koneen kapasiteetti

12 numeroa sisäänlyötyä (100 miljardia), 13 numeroa loppunummissa (1000 miljardia).

Alkuterästä

Koneeseen asetetaan laskin, tarkistetaan, että molemmat laskijat ovat tyhjiä painamalla vasemman puolelman laskin laskijoihin loppunummanäppäimiä.

Luvun asettaminen näppäinlyötyyn

Asetettua lukua näppäinlyötyyn painetaan numeronäppäimiä alkaen luvun vasemmasta reunasta oikealle kuin kirjoittamalla kättä lukuja paperille.

Numeromäärän osoittaja

Ilmoittaa, montako numeroa on asetettu näppäinlyötyyn sekä niiden sijainnin peräkkäisistä kolmea numeron ryhmistä ja kreditiltaan.

Sisäänlyödyn luvun

osoittaja tai kokonaiskorjaus

Korjaus voidaan suorittaa kahdella näppäimellä, joista toisella osoitetaan korjaus ja toisella kokonaiskorjaus, esimerkiksi laskutoimitukseen on ryhdytty.

« Ei-laske »-näppäin

« Ei-laske »-näppäin, jonka merkki on « < », on muuttonäppäin ja sitä voidaan käyttää viitenumeroiden, laskunumeroiden jne. merkitsemiseen.

Jos tätä näppäintä painetaan jatkuvasti kun « M »-näppäintä tai « M »-näppäimen jälkeen, voidaan merkitä muuttosta oleva luku. Jos sitä painetaan jatkuvasti päiväysnäppäimen kanssa, voidaan päivänvaihdon päiväsi. Näppäintä voidaan käyttää myös jatkuvasti keskeyttämiseen.

Rivinvaihtonäppäin

Sijaitsee paperin alla vasemmalla puolella. Jos sitä painetaan alas ja siirretään eteenpäin, kaksinkertaisista se kirjoitetaan ja sitä seuraava luku alkaa uudesta rivistä.

Paperinvapauttaja

Sijaitsee paperin alla oikealla puolella ja vapauttaa telan alla olevan paperin.

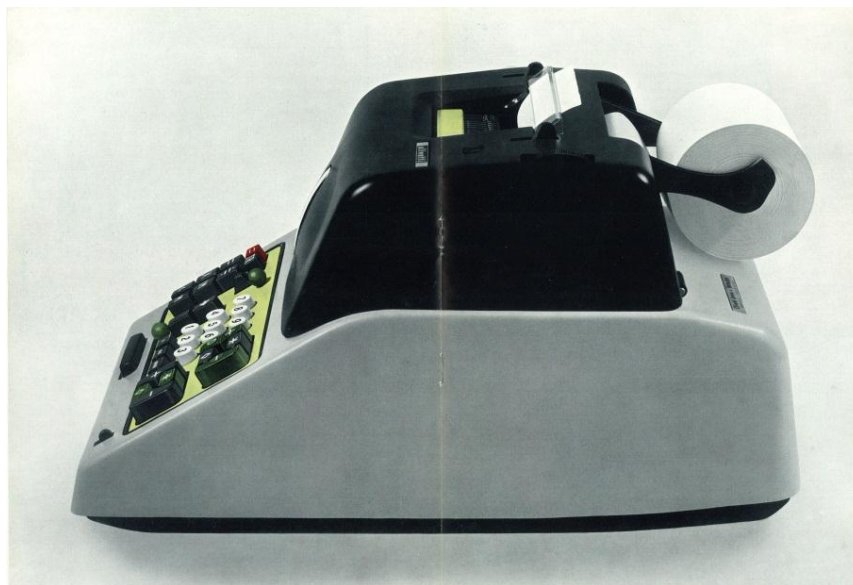
Ing. G. Olivetti & C., S.p.A. - Ivrea (Italia)

Pääedustaja:

OY KONTTORITYÖ

Helsinki

P. Esplanadik. 25 - Puh. 61-321 vaihde

Olivettin kirjoituskone

olivetti

Euroopan suurin konttorikonetehdas

Pääedustaja

Oy Konttorityö

Helsinki

OY KONTTORITYÖ OY on

ToPon pitkäaikaisin tukija – aina
50-luvun puolivälistä alkaen.

Eurooppalainen mahtitehdas
Olivetti suostui siihen, että ToPo:n
edustusjoukkueen paitoihin saatiin
painattaa tehtaan nimi ja logo.

Tommi Hynninen muistaa, että
mainoksena se herätti kiinnostusta,
mutta yhtäkään konetta ei sillä
kylläkään myyty.

Seura kulki Oy Konttorityön
autokalustolla paljon sekä
kotimaassa että ulkomaillakin

Pumppikselta Prahaan – ToPo:n tie Eurocupotteluun

Veikko Parikka

Onko uskottavaa, että tässä lompsii koripallojoukkue, joka osallistuu Eurooppa Cupiin Prahassa helmikuussa 1961

Sen ei pitänyt olla mitenkään mahdollista. Väität siis, että joku joukkue nousee piirisarjan alatasoilta, hieman alle yhdeksässä vuodessa, koripalloilun Eurokentille. Puhut soopaa. Tuohon vie väittämäsi uskottavuuden kipurajojen yli. Älä valehtelee. Mutta niin siinä vain kävi. ”Vanha ToPo sen teki.”

Nostalgisia mielikuvia pulpahtaa mieleen.

Se seistä toljotti lähes Pumppiksen seinässä kiinni, tuo yksinäinen koristeline. Se ei silti ollut yksin. Ympärillä hääri ja pyöri, non-stop-tyyliin, aina myöhäiseen iltaan asti, innokas poikalauma, jota ajoi eteenpäin nuorekas intomieli; halu oppia pelin niksit ja salat.

Aikaisemmin oli tahkottu Nuottapolun varrella sijainneen vanhan yhteiskoulun ultralyhyellä salilla. Hiottu henkilökohtaista taitoa Ira Holley’n opein Lauttasaaren Myllykallion korislavalla. Pelattu HOK-Veikkojen reservijoukkueena, A-junioritasolla, Apollon yhteiskoulun minikapealla areenalla. Taisteltu VU:n amatsoneja vastaan Ressun jumppasalissa.

Pidetty palavereja, joissa yhteishenki taottiin peräänantamattomuudeksi, joka oli lujassa kuin lakka ja liima. Haaveiltiin Perustien pölyisellä

kentällä tulevista tavoitteista. Kulutettiin pari palloa puhki: Otto 1 ja Otto 2. Rakenneltiin haavekuvia, realistisia ja utopistisia, edessä olevista otteluista. Sitten, vuonna 1952 repäisimme itsenäisiksi.

Meillä oli nyt oma seura, Torpan Pojat.

”Itä-Euroopan -turnee” ja Keravan nousukahinat nostivat meidät Suomi-sarjaan.

Oli aika alkaa tykittää tosissaan.

Neljässä vuodessa mursimme portin mestaruussarjaan. Eipä Esko Karhunen turhaan kirjoittanut ”Munkkiniemestä nousee vielä vaara koripallokentille.”

Sitten se tapahtui – suurelta yleisöltä salassa: ToPon Grand Opening – Pantterit kaatui piirisarjaottelussa.

Se oli enne, sillä viisi vuotta lisää ja mestaruusmitalit olivat Munkkiniemessä. Eurooppacup odotti meitä, ”Vanhaa” ToPoa.

Matka Munkan legendaariselta Pumppikselta koriskentältä Perustien Madison Square Gardenin kautta Prahaan, Spartak Sokolovaa vas-

taan, oli munkkiniemeläispoikien yhteishengen saavutus.

Vaihtelevien mielialojen vallitessa katselimme potkurin pieksämiä peräkuohuja laivan puskiessa kohti Tukholmaa. Matka Prahaan oli alkanut.

Emme vielä tuossa vaiheessa tienneet, että muuan Shakespeare olisi matkastamme saanut riittävät ainekset draamoihinsa.

Käsikirjoitukseen tuli hätkähdyttävä episodi, kun matkan aikana ryppytyntynyt puku piti vaihdettaman asiallisempaan asuun. Mahtoi kanssa-matkustajia hieman ihmetyttää, kun munasillaan oleva suomalaismies, kaikessa rauhassa, vaihtoi uuteen sosisopaan. No, kaikel viisii – sattuuhan sitä.

Trelleborgin junalautta kohti DDR:n Sassnitzia lähti ajallaan. Lemu, joka valtasi alakannen vieheen ajaneesta sillillä lastatusta tavaravaunusta, ajoi meidät yläsalonkeihin. Sassnitz oli raunioina. Sen aavetaloissa asusti apeus ja kylmyys. Siperia tuntui iholla. Puistutti.

Melkein kommelluksitta nousimme Prahaan lähtevään junaan todetaksemme myöhemmin, että yksi meistä oli irti raiteilta. Merimatkailusta innostunut kaveri haki potkua Trelleborgista. Mies tuli kakkospostissa perässämme ja ehti kuin ehtikin peliin mukaan.

Huippusaavutuksena on pidettävä sitä, että mies selvisi Itä-Saksan junapoliiseista ilman mitään papereita ja matkalippua. Miehen ainoa bumaska oli korttipakka.

DDR:n alakulo oli puistuttava. Vasta päästyämme Tsekkoslovakian puolelle maisemallinen vetävyys parani junan porhaltaessa joenvartta pitkin kohti yhtä Euroopan kauneimmista kaupungeista. Ei ihme, että matkan visuaalinen panos kulminoitui Prahassa.

Tosin majapaikkamme, Meteor hotelli, oli kaikkea muuta kuin vetävän näköinen. Vastapainona olivat sitten arvokkaan rauhallisesti virtaavan Moldaun ylittävä, kuvapatsain koristeltu Kaarlen silta, samoin kuin Hradeanyn linna, torin varrel-

la oleva juhlava Tynin kirkko, pramea Vanha Raatihuone ja mahtava Clam Gallaksen palatsi.

Nähtävää riitti, niin myös Na Prikope-kadulla.

Olimme kävelyllä. Kuinka ollakaan, vastaan asteli todella hemaisevan näköinen, nuori nainen. Joku meistä, joka tunsu itsensä kait jonkinlaiseksi Don Juaniksi, ei malttanut olla tokaisematta: ”Onpa vetävän näköinen misu. Paljo..”

Nainen kuuli, hidasti kulkuaan, kääntyi säteilevästi hymyillen ja vastasi: ”Poju, poju siihen sinulla ei ole todellakaan varaa” puhtaalla suomella. Joku punehtui. Muut remahtivat nauramaan – hekotuksesta ei meinannut tulla loppua lainkaan.

Ennakkoasetelma oli meille kinkkinen. Vastassa oli rutinoitunut joukkue, jolla oli lähes kolme sataa maaotteluedustusta. Myrkkyhampaina, neljä olympiaedustajaa.

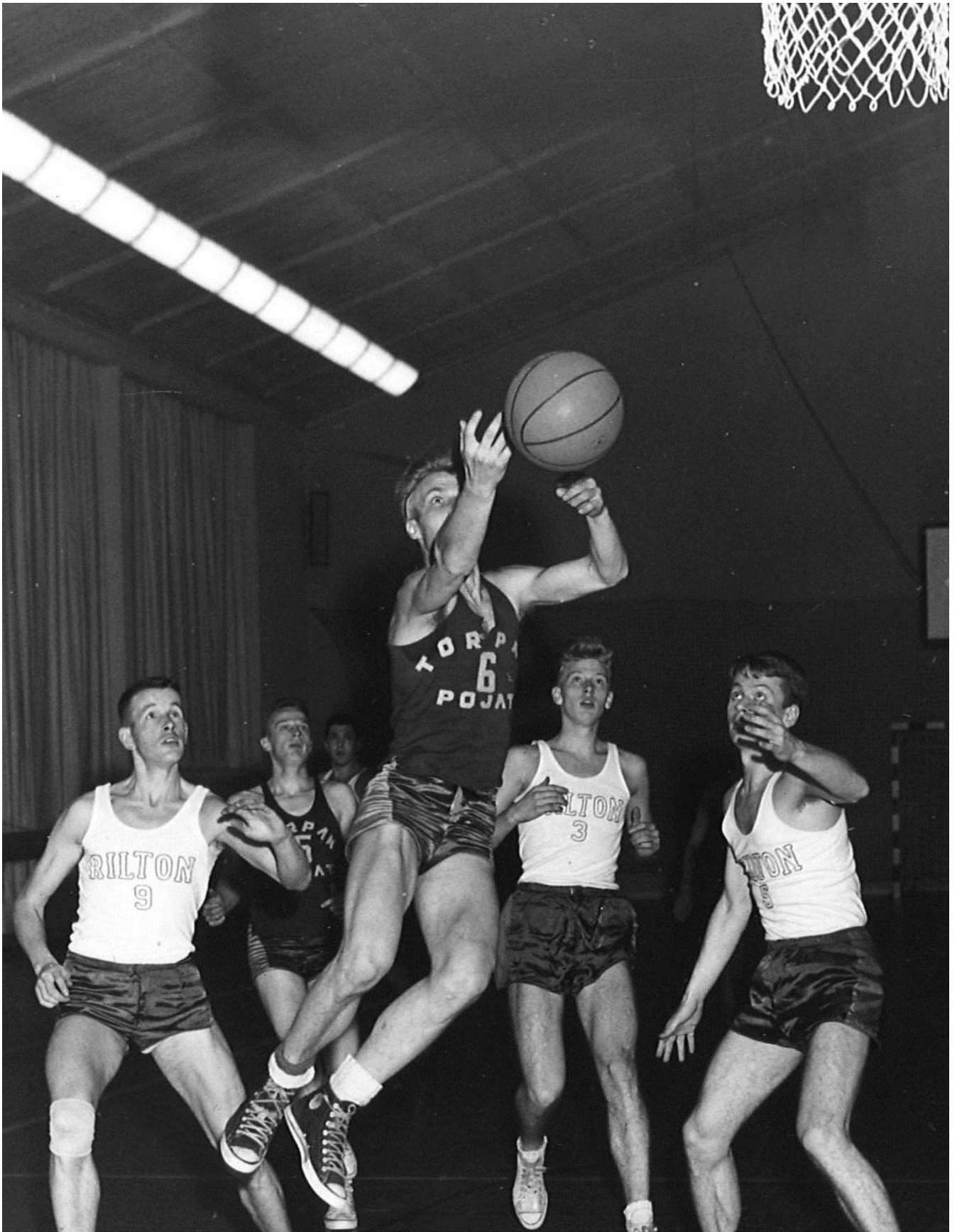
Myös ToPon paketti oli koossa.

Pahaksi onneksi yksi pakettia koossa pitävä naru raksahti poikki. Paras pelaajamme oli tuipeksinut itselleen kainalosauvat. Tuo meille niin tuttu päätyrajan keplottelija, toinen tutkapareista, oli sivussa. Se tiesi vaikeuksia hyökkäyspäässä. ToPon toinen juonija, karismaattinen korispriha, jäi ilman syöttöjä: ToPon valttikäsi oli vajaa. Vaikka ToPo joutuikin areenalle rampautettuna, sen taistelutahto säilyi.

Ei tarvittu kriisipalaveria. Jokainen tiesi, mitä oli edessä ja mitä oli tehtävä. Työmoraalissa ei ollut moittimista. Jokainen raatoi työmyyränä. ”Tee sinä, minä rakennan” on aina ollut ToPon periaate. Ei esiintynyt sooloilua. Minäkeskeisyys oli kaukana.

Ajoittain peli oli kuosissa. Kubistiset kuviomme purivat. Se oli basket-shakkia parhaimmillaan. Tarkoitus oli tyhjätä pajatso, mutta panoksemme livahtikin ressuun – jackpot jäi saamatta.

Niin siinä kävi: kun jalat kulkivat bensalla ja ajatus dieselillä, oli seurauksena muutama onneton sähläys ja pallonmenetys. Takaperoinen

Topo –Rilton ottelu Tukholmassa Blackeberg's Blixten turnauksessa v. 1956. Matti Airas ja pallo. Toinen vasemmalla Kyösti Rousti.
ToPo voitti kaikki ottelut 1955-56-57 ja sai kiertopalkinnon omaksi.

kehitys alkoi. Peliajatus jumiutui, korispuzzlen kokoaminen hajosi. Ei auttanut loitsu eikä rukous. ToPon toiveunelman eteen vetäistiin tylästi verhot.

Ottelun jälkeen pukuhuoneessa tunnelma oli kuin maailmanloppusaarnan jäljiltä. Gaelinkielinen sadattelu oli sellaista, ettei millään olisi voinut uskoa olevansa kastettujen ja konfirmoitujen seurassa. Puuttui vain Kaartin soittokunta puhaltamassa Wagnerin Jumalten tuho – kappaletta.

Ei ihme, että kavereilla oli peräpukamailme kasvoillaan.

Eipä silti – ei meillä ollut mitään hävettävää. Sokolovo teki vain kolme paunaa enemmän kuin Tennispalatsissa. Puolustuksemme piti, mutta osumatarkkuudessamme oli kulmaa ja mutkaa kuin jouluhimmelissä. Ei vain uponnut.

Siinähan se.

Kaikkea hupaisaa ja hullunkurista koettiin paluumatkalla. Aloimme muistuttaa sympaattisia tonttuja, jotka olivat livahtaneet Madame Tus-saud'n vahakabinetin hurlum-hei osastolta.

Itä-Berliini. Psykedeelisiä kuvia kohooa muistin sokkeloista, asettuvat paikoilleen. Hämärän kietoma kaupunki lepää myöhäisillan rauhassa. Vanhimman ammatin harjoittajia on tyrkyllä. Tunnelma on masentunut, ummehtunut, jokin ahdistaa. Olo voisi olla parempi.

Niin onkin, kun pääsemme iltamataloon. Oliko se Berliner Haus? ”Ja, was wollen Sie”? ”Sitte, die Beste.” oli pääsponsorimme lakoninen vastaus. Huh-huh – kyllä sitä riittikin. Ennakkoavistuksista huolimatta juttu ikään kuin valahti käsistä. Aluksi tunnelma oli vapautunut ja jälki/peli päällä. Kirsikkana kakun päällä veljesten esittämä lavashow. Kaverit vetäisivät Bill HALEYN musaa suosio-osotusten saattelemana.

Itä-Berliinin hyytävää kylmyyttä vastaan maksa piti suojella rohtojuomalla. Lääkettä ei otettu

pipetin kautta: hoitoannos oli aina kunnon lotkahdus. Olihan varsinainen mielenvirkistysinsti-tuutti. Poistuessamme muutamat esittivät viito-sen katkokävelyä. Onneksi pääsimme Länsi-Berliinin puolelle, sillä muutoin meidät olisi huk-ka perinyt.

Aamulla olisi tarvittu Talvisodan pervitiiniä: ympärillä oli vain hiljaisia huokailijoita.

Onneksi kaupankäynti piristyi meitä hieman – kaikki vietiin käsistä.

Pieni merenneito johdatti meidät Hafnian Ny-havniin, jossa pysähdys venyi ja venyi. Näytel-tiin näet otos Dostojevskin Idiooteista Hong Kong nimisessä juottolassa. Meno oli kuin huu-haa Innasen tauluissa. Porinaryhmä siirtyi as-teittain jodlaukseen, pygmylauluun, joikhaami-sen ja kurkkuörinän partituuriin. Basketologit pitivät vapaata. Minisieluisuus oli kaukana. Eräiden näkökyky alkoi olla melko samanlainen kuin Picasson kolmisilmäisillä naisilla; vire kuin cocktaililla sekoittimessa. Kuitenkin selvittiin jatkoyhteyteen.

Juna oli täynnä hyväntuulista, veljellistä hymyä: munalikööriä syötiin lusikalla. Hymy jatkui lai-vamatkalla Turkuun. Osto-oikeudet varmistivat pääsponsorille täyden setin. Itse saivat mi-ninassikan, että saattoivat huuhdella hampaat ohratisleellä.

Satamassa totesimme, että matkan kokemuk-set ja makuelämykset olivat olleet moninaiset.

Kotona Munkkiniemessä matkan musta laatikko purettiin. Jaa, että mitä se taltioi? Olet juuri sen itse lukenut. Yhä vieläkin näkymättömät, mutta katkeamattomat siteet yhdistävät meitä, ”Van-haa” ToPoa.

Menneitä on kiva muistella yhdessä.

Asian vakuudeksi ”Vanha” ToPo

Topo 52-53 syntyneet ja vähän muutakin Munkan koriksesta 1960-70 luvulta

Jukka Suhonen

Kuvassa vasemmalta oikealle, ylärivissä Matti Airas, Tom Hynninen, Juhani Järvi, Harri Karkulahti, Björn Mecklin, Anssi Rauramo, keskirivissä Jarl Mecklin, Juhani Kalanti, Jukka Suhonen, Ossi-Pekka Airas, Alarivissä Seppo Ojanen, Jukka Hyryläinen, Toni Tamminen, Olli Levä

Pimeänä syksyiltana n v1965 Tom Hynnisen limusiinista purkautui Vartiokylässä joukko 12-13v C-junnuja otteluun Warttia vastaan. Peli oli vastustajan näytöstä ja takkiin tuli reilusti yli 100 pistettä, mutta kokemusta saatiin. Tommin kommentti pelin jälkeen: ”Ei huolta pojat, parin vuoden kuluttua voitetaan”. Näin myös tapahtui!

Siihen aikaan harjoituksia oli 2 kertaa viikossa Stadikalla ja Ruskiksella (jonne useasti menttiin Munkasta kävellen), valmentajina Tommi ja Mara Jääskeläinen. Harjoittelu tuotikin nopeasti tulosta ja C-junnuissa alettiin pikku hiljaa pärjätä paremmin. Topon miehet voittivat Suomen mestaruuden v1966 ja seuraavana syksynä Eurooppa cupissa Topon vastustajana oli Simmenthal Milano ja ottelu pelattiin uudessa Helsingin jäähallissa. Esioteteluna pelattiin C-junnujen piirin ottelu ja Eurocupin pelissä joukkue toimi pallopoikina. Koko kaukalon jäätä ei ollut peitetty ja ottelu pelattiin melko hyytävässä oloissa ja välillä palloa piti hakea jäällä liukastellen kaukalon reunalta. Kokemusta ja muistoja saatiin tästäkin pelistä.

Seuraavana keväänä C-junnuissa voittiin Helsingin piirin mestaruus. Mestaruutta juhliittiin Munkan Valion baarissa. Jokainen pelaaja sai syödä niin monta pirtelöä kuin jaksaa, Tommi hoiti laskun. Tommi järjesti jatkuvasti muutakin oheistoimintaa joukkueelle, mm. kauden päättäjäiset pidettiin Tommin kotona Ruskeasuolla ja seuraavina vuosina Lauttasaassa.

Koriksen EM-kisat järjestettiin Helsingissä jäähallissa syksyllä 1997. Koko C-junnu joukkue oli erilaisissa toimitsijatehtävissä koko kisojen ajan. Tämä oli täyttä juhlaa ja todellinen koriskipinä syttyi viimeistään silloin. Kentän reunalta saimme seurata kun Euroopan parhaat pelaajat ottivat yhteen korisparkeilla silloin niin valtavalta tuntuvassa jäähallissa. Suomi pärjasi loistavasti ja merkittävässä rooleissa joukkueessa olivat topolaiset Jomi ”Pilku” Pilkevaara (valittiin All Stars -viisikkoon) ja Lars ”Leka” Karell, jotka tieten-

kin olivat meidän idoleita. Yleisöä otteluissa oli tuvan täydeltä (n. 10.000) ja meteliä ja tunnelmaa sen mukaisesti. Illalla pelien jälkeen saimme jäädä kentälle heittelemään ja pelaamaan ja monesti kotiin palattiin vasta yömyöhällä.

B-junnuissa joukkueen valmentajaksi tuli ”tohtori” Matti Airas. Peleihin valmistautumiset ja taktiikkapalverit pidettiin Matin kotona Kade-tintillä. Matti otti meidät isälliseen ohjaukseen ja häneltä saimme paljon oppia elämästä myös koriksen ulkopuolella. Ikimuistoisia olivat pelien jälkeiset analyysit otteluiden tapahtumista.

Vuonna 1969 voittiin B-junnuje Suomen mestaruus, finaalivastustajana ONMKY ja pelipaikkana Helsingin urheilutalo. Myöhemmin samana vuonna tehtiin laivalla pelireissu Tukholmaan, joukkueen johtajana reissussa oli Lasse Karell. Peli hävittiin niukasti, mutta riemua riitti reissussa. Ehkä vähän liikaakin ja niinpä Matti ottikin meidät tiukkaan valvontaan paluureissulla laivan ravintolassa.

Samana vuonna joukkue, kaikki pelaajat 16-17v (lehdissä kerrottiin Topon lastentarhasta), aloitti pelaamisen myös miesten Suomen sarjassa (vastaa nykyistä I-divaria). Ensimmäisenä vuonna saatiinkin kylmää kyytiä ja pudottiin, mutta ei hätää - Mökö pelasi paikan seuraavalle kaudelle, jonka jälkeen siellä pärjättiin hyvin.

Pelimatkat tehtiin silloin pääsääntöisesti joukkueen johdon ja valmentajien autoilla mm. Tommi, Eero Erkko, Matti ja Jorkki Laine toimivat kuskeina. Autoina mm Tommin iso Citikka ja Matin pikku Fiat, myöhemmin Jorkin Rambler. Siihen aikaan vanhemmat eivät ainakaan näkyvästi osallistuneet joukkueen toimintaan. Samoilla autoilla matkustettiin myös kesäleireille – mm. Kuortane, Vierumäki, Tanhuvaara ja Kisakallio tulivat tutuiksi.

Kauden aikana harjoituksia oli melko vähän, mutta kesäisin harjoiteltiin ulkokentillä itenäisesti sitä enemmän. Joka sunnuntai oli

Munkan Paltsin kentällä klo 10:00 ”avoimet”, joissa mukana myös Topon ykkösen ja maa-joukkueen pelaajat. Juniorit pääsivät välillä mukaan peliin ja sieltä saatiinkin parasta mahdollista oppia ja kehittyminen kesän aikana oli huimaa.

Kesäisin myös järjestettiin Paltsilla Munkan kesäsarjat. Joukkueiden nimelistat ja otteluiden tulosseurannat olivat Rigarin seinällä. Pelaajat jaettiin Joke Linnamaan ja Hanski Pietisen toimesta eri joukkueisiin. Topolla oli siihen aikaan paljon joukkueita eri sarjoissa (koko Munkka pelasi korista) mm. Torppa, Torpparit, Tordan, Pirttihirmut ja junnujoukkueet, joista kaikista kerättiin pelaajat kesäsarjaan. Kaikki maksoivat pienen osallistumismaksun, josta voittajajoukkueelle hankittiin palkinnoksi koreittain olutta, jotka sitten nautittiin yhteisessä päättäjäisbanketissa Tarvon kaltseilla.

Koulukoripallo oli silloin kovassa huudossa. MYK oli voittanut 60-luvulla aiemmin jo monta Suomen mestaruutta, olihan joukkueessa todellinen nippu huippupelaajia; Pilkku, Lasse, Mikko Hyryläinen, Gleba Schirokoff, Yrjö Janoff, Köpi Lehtonen jne. Vuonna 1968 oli Munkkivuoren yk:n vuoro, tähtipelaajina Jukka ”Kultaranne” Vallinkoski ja Paavo ”Pato” Viro ja coachina ”Johtaja” Pietinen. Yleisöä finaalissa Urheilutalossa oli tuvan täydeltä ja ottelu myös televisioitiin suorana lähetyksenä YLE:n kanavalla. Vuonna 69 oli taas MYK:n vuoro, silloin rungon muodosti 52-53 syntyneet ja coachina toimi Pupi Nohynek. MYK osallistui myös oppikoulujen EM-kilpailuun ja tuloksena Zagrebista oli loistava 2-sija Jugoslavian voittaessa mestaruuden. Aiemmin sarjassa MYK oli voittanut Jugot, mutta pelien mennessä ristiin voitto meni heille.

A-junnuissa 52-53 syntyneiden valmentajaksi tulee Jorkki Laine. Jorkki tuo valmennukseen tietoutta suoraan koriksen huipulta, itse Bostonin kultavalmentajalta Red Auerbachilta. Pupin ja Jorkin yhteistyö toimii myös hyvin. Pupi keskittyy puolustuksen opettamiseen (mm Zone Press) ja Jorkki ottaa hoitaakseen

hyökkäyksen ja muun taktisen valmentamisen otteluihin. Tuloksena on A-jun Suomen mestaruus vuonna 1971.

Vuonna 1970 Anssi Rauramo nousee ensimmäisenä pelaajana joukkueesta Topon ykköseen ja loppu onkin suomalaista korishistoriaa parhaimmillaan.

Seuraavana vuonna ykköseen nousee 5 pelaajaa lisää ja vuonna 1978 Topon voittaessa miesten Suomen mestaruuden 12v tauon jälkeen on vielä 4 pelaajaa mukana jengissä.

Kaikesta tästä suurin kiitos Tommille, Masalle ja Jorkille. Ilman teidän täysin pyyteetöntä työtä ylläoleva ei olisi ollut mahdollista ja saimme myös parhaat mahdolliset opit tulevaan elämään.

Jukka Suhonen, Eri Cup 2010

Arkkitehtuuria, hikeä ja koripalloa

Kari Leppänen

Ruskeasuon palloiluhalli valmistui vuonna 1940. Kun ToPo nousi suomisarjasta mestikseen v. 1956 siirtyivät ToPon pelit muutamaksi vuodeksi Ruskeasuolle. Vuoden 1958 mestaruussarjan kahdeksan helsinkiläistä joukkuetta pelasi ottelunsa Ruskiksen palloiluhallissa. Matsien lisäksi treenattiin pari kertaa viikossa. Harjoitusvuorot maksettiin siten, että kukin pelaaja laittoi 50 pennin pantin pukusuojan lattialle. Tunnelma hallissa oli intiimi, katsomot molemmilla puolilla pelikenttää ja yläpuolella kaa-reutuva katto.

Ruskeasuon Palloiluhalli

Paso Suhonen muistelee miten Munkasta käveltiin Ruskikseen ja takaisin. Jos hyvin kävi, päästiin Tommin kyydillä, jolla oli aina vähintään auto tai motskari käytettävissä. Otteluiden jälkitunnelmat vietettiin hallissa sijainneessa Ravintola Palmetossa. Pasolle on jäänyt Palmetosta mieleen Kimmo Kettusen tokaisu tarjoilijan tuomille liian lämpimille bisseille ”tuokaa ens kerralla myös pannulaput”.

Karjalan yhteiskoulu valmistui vuonna 1955. Koululla pelattiin ja treenattiin väliaikaisesti muutaman vuoden ajan kun Ruskiksella oli remontti käynnissä.

Karjalan Yhteiskoulu

Vuonna 1961 valmistuneeseen **Urheilutaloon** ToPo siirtyi heti 60-luvun alussa. Tällöin pelikausi alkoi tammikuussa ja päättyi joulukuussa, jolloin myös mestiksen mitalit jaettiin. Kisiksen kotikentällä, joka oli Ruskista isompi, treenattiin Munkan koulun ohella.

Urheilutalo

Töölön Kisahalli, joka valmistui v. 1935, oli alun perin nimeltään Messuhalli.

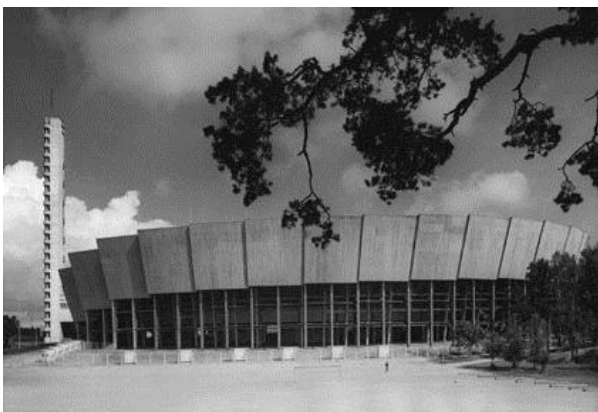
Töölön Kisahalli

Rakennuksen suunnittelivat arkkitehdit Aarne Hytönen ja Risto-Veikko Luukkonen. V. 1950 sen pohjoispuolelle valmistui lisärakennus, josta käytettiin nimeä B-Messuhalli tai Pikku-Messuhalli. V. 1952 Messuhallissa pelattiin mm. olympialaisten koripallon loppuottelut. Kisahallista tuli ToPo otteluiden näyttämö vuodesta 1974 lähtien. Pason muistikuvan mukaan 1970 luvun alussa A-puolella pelattiin sarjapeliä lisäksi kansainvälisiä otteluita kuten mm. Suomi-Puola maaottelu, jota varten rakennettiin erilliset katsomotilat.

Olympialaisten loppuottelu Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välillä

Maailmanmainetta modernilla arkkitehtuurillaan herättänyt **Olympiastadion** valmistui vuonna 1938 ja siellä pidettiin Helsingin olympialaiset vuonna 1952. Funktionalistisen stadionrakennuksen arkkitehtisuunnittelusta vastasivat Yrjö Lindgren sekä Toivo Jäntti. Eri Lindgrenin isä Yrjö voitti vuonna 1948 olympiakultaa arkkitehtuurin taidelajeissa, arkkitehtuuri. Stadika pitää edelleenkin sisällään useita pieniä kenttiä, joissa ToPo kävi säännöllisesti treenaamassa.

Olympiastadion

Funktionalismin tyyliä edustavan **Tennispalatsin** suunnitteli arkkitehtiylloppilas Helge Lundström ja se valmistui vuonna 1937. Hallissa pelattiin useita maaotteluita, mm. Suomi-Ruotsi maaottelu 50 -luvun lopussa.

Tennispalatsi

Visio omasta hallista heräsi henkiin Tommi Hynnisen toimesta niinkin aikaisin kuin 50 -luvulla. Paikaksi oli ajateltu Puistotien päässä sijaitsevan puiston aluetta vanhan **Pumppiksen** tienoolla. V. 1958 -1959 Munkkiniemen Nuorisoyhdistys josta tilasi arkkitehti Alvar Aallolta hallisuunnitelmat. Alvar oli kuulemma tokaissut riitaisille tilaajilleen, ettei valinnan eripuraisuuden johdosta piirrä hallia. Unelma hallista hyvästä yrityksestä huolimatta hautautui 60 -luvun alussa. 70 -luvun lopussa hallin paikka oli vielä osoitettuna kaavassa.

Munkkiniemen Yhteiskoulu edustaa suomalaista 50 -luvun inhimillistä ja ihmisläheistä arkkitehtuuria ja sen on suunnitellut arkkitehti Toivo Löyskä. 1. rakennusvaihe valmistui vuonna 1952.

Munkkiniemen Yhteiskoulu

Paljolti koulun voimisteluopettajan Bubi No-hynekin ansiota oli se, että koripalloa alettiin pian pelata sekä koulussa että Munkassa. Koulun tunnelmallisessa vanhassa voimistelusalissa pelattiin mm. oppikoulujen mestaruuksista ToPon harjoitusten ja koulun voimistelutuntien lomassa. Vuosituhannen vaihteessa valmistunut uusi täysimittainen liikuntahalli on tarjonnut täysipainotteisen harjoittelumahdollisuuden seuran kasvaville junioreille.

Kuva A-junnujen koripallo-ottelusta ToPo- Suolahden Urheilijat, Paltsi 1966

Paltsi tarjosi jo 40 -luvulta lähtien mahdollisuuden kesäharjoitteluun, jota pidettiin tuolloin tärkeänä. Treenit alkoivat sunnuntaiaamuisin klo

10 ja pelaamisen ohella toisinaan juostiin urheilukenttää ympäri. Treenit ulottuivat jopa talviaikaan, jolloin mietittiin mitkä olisivat parhaat hanskat, jotka eivät häiritse heittoa.

Nykyään Paltsilla pelataan kesäisin `Aksun avoimissa` kaksi kertaa viikossa.

Haagan Paloasemasta tuli ToPon treeni- ja pelipaikka rakennuksen valmistuttua heti 1960-luvun alussa. Mm. Mökä pelaa edelleen kaikki kotiottelunsa Haagassa.

Kentän erikoisuus on sen pieni koko, rajojen tullessa seinien lisäksi vastaan matalassa katossa.

Haagan paloasema

Unelma **omasta hallista** elää yhä.

Koripallopele Kari-Pekka Klingan mukaan

Timo Huovinen

Peren määrätietoinen katse kertoo kaiken

Sana "legenda" on kärsinyt inflaation kaiken maailman markkinointi- ja urheiluselostus huu-tajahörhöjen käsittelyssä. Legendaksi nimetään milloin mitäkin ja vailla perusteita. Kari-Pekka "Pere" Klingan nimeäminen suomalaiseksi ja topolaiseksi koripallolegendaksi on sen sijaan perusteltua. Seuraavassa Peren ajatuksia pelistä nimeltä koripallo. Kannattaa lukea.

Koripallokauden 2012-2013 ennakkotiedotustilaisuus on alkamassa. Tiedotustilaan saapuu myös Kari-Pekka Klinga. Hän on palannut takaisin parrasvaloihin, tällä kertaan ToPo:n naisten SM-sarjajoukkueen päävalmentajana. Pestin hän otti viime keväänä ja jatkoi sitä täksi kaudeksi.

Klinga ja ToPo:a infossa edustava pelaaja Vilma Kesänen erottuvat joukosta edukseen. Klinga on laittanut päälleen tumman puvun ja tummassa tyylikkäässä asussa istuskelee myös Kesänen. Tulkiten tyylikkään pukeutumisen kunnioituksen eleeksi tiedotustilaisuutta ja lajia kohtaan. On pukeuduttu siististi muttei yli.

Kunnioitusta herättää myös persoona ja takamiessuuruus Klinga. Merkittävän suomalaisen päivälehten toimittaja nappaa hihasta ja pyytää yhteydenottoa. Muut paikalla olijat tietävät kenestä on kysymys. ToPo:ssa voitettujen kuuden

Suomen mestaruuden, 135 maaottelun, yli tuhannen SM-sarjassa tilastoidun syötön tai yli tuhannen onnistuneen kolmosen avittamana voi vaan olla, ei tarvitse erikseen paukutella henkseleitä. Käytän tilaisuutta hyväkseni ja varmistan Peren kanssa muun herjan heiton ohella tämän alustavasti sovitun haastattelun teon.

Se voidaankin aloittaa viimeisimmällä asialla eli Peren uudella pestillä naisten SM-sarjajoukkueen päävalmentajana. Millä mielin valmennat ToPo:n naisten joukkuetta?

- Loistavin mielin. On ollut ilo, että minulle tarjottiin mahdollisuutta päästä mukaan.

Klinga heittää mielellään herjaa. Sitä irtoaa myös kauden ennakkoinfossa. Klingan mukaan ToPo:n naisilla on loistava tilanne olla hänen valmennettavanaan, onhan hänellä niin hyvät jutut. Mutta kysyttäessä Klingan omia odotuksia valmennuspestistä, hän antaa yllättävän nöyrän vastauksen:

- Toivon, että kehittyisin valmentajana ja saisin tuotua ajatuksiani koriksesta pelaajilleni. En nyt ehkä itseäni valmentajaksi vielä kutsuisi, ollaan kuitenkin aika alkutekijöissä

Millaisena näet ToPo:n naisten tilanteen kokonaisuudessaan?

- ToPo:n naisten tilanteen näen siten, että tällä kaudella meillä on kaikki mahdollisuudet edetä vaikka ihan loppuun asti. Kunhan kaikki, mitä ollaan suunniteltu loksauttaa kohdilleen. Lisäksi tulevaisuus riippuu pitkälti siitä, miten saadaan tekijöitä joukkueen taakse. Tällä hetkellä meillä on liian pieni talkooryhmä hoitamaan asioita. Toivottavasti siihen saadaan vahvistuksia.

Mien näet muuten ToPo:n tulevaisuuden?

- ToPo:n muusta tilanteesta olen sitä mieltä, että ei ekaa kertaa pohjalla käydä ja kyllä sieltä taas nousta. Nöyrästi kun muutama vuosi mennään niin eiköhän miehetkin SM-sarjaa pelaa.

Nyt kun on saatu kysymysten pää auki, käytetäänpä tilaisuus hyväksi ja kysellään itse pelistä nimeltä koripallo. Sen voi avata mielikuvituksettomalla peruskysymyksellä, miten peli on muuttunut sitten Klingan omien aktiiviaikojen?

Klingan mukaan peli on järjestelmällisempää, fyysisyys ja vauhti luokkaa kovempaa sekä pelurit ovat isompia. Mutta Klingan mielestä koripallossa on edelleen tilaa myös lyhemmille pelaajille.

- Lyhyet pelaajat ovat yleensä vikkelämpiä sekä pallollisesti taitavampia. Lyhyet pelaajat tekevät edelleen pitkistä pelaajista vielä parempia.

Koripallon sääntöjä on muutettu taas viime vuosina. Hyökkäysaikaa on edelleen lyhennetty. Ensimmäinen hyökkäysaika lyheni 30 sekunnista 24 sekuntiin. Pari vuotta sitten aika lyheni edelleen, kun hyökkäysalueella tehdystä puolustajan virheestä kello pysyy ennallaan tai palautuu 24 sekunnin sijasta 14 sekuntiin. Nämä muutokset ovat nopeuttaneet peliä edelleen, suosii-ko tämä takamiehiä?

- Tämä suosii eniten katsojia pelin nopeuttua. Valmentajat ovat joutuneet mietti-

mään hyökkäys peliä suoraviivaisemmaksi. Itse pelatessani en juurikaan huomannut hyökkäysajan vähentämistä. Mielestäni uusi sääntö on loistava.

Entä kolmosen viivan siirto kauemmas, sen vaikutukset pelaamiseen? Suosiiko hyviä heittäjiä?

Toiko tilaa korin alle?

- Sanotaan näin, että pudotti monta niin sanottu hyvää heittäjää pois. Viivan kauemmaksi vieminen tuntui aluksi suurelta muutokselta. Nyt totuttelun jälkeen ei sitä edes huomaa. Merkittävästi ei mielestäni tullut lisää tilaa korin alle.

Siirrytäänpä sitten pohdiskelussa hyökkäämiseen ja puolustamiseen koripallopelissä. 1990-luvulla niin sanottu kolmiohyökkäys sai paljon julkisuutta Chicago Bulls joukkueen voitettua systeemillä monta mestaruutta. Joukkueen valmentaja Phil Jackson kehitti systeemiä Bull'sissa ja vei sen mukanaan Los Angeles Lakersiin. Yksinkertaistettuna: systeemissä pelaajat muodostavat hyökkäystilanteissa kolmioita, joista voi sitten päätyä eri jatkoratkaisuihin. Mitä mieltä Klinga on tästä hyökkäysmuodosta?

- Kolmiohyökkäys on hyvä silloin, kun siihen löytyy tarvittavat pelaajat. Nykyaikaisen kolmiopelin isä Coach Jackson rakensi pelin Jordanin, Pippenin ja takamies Steve Kerrin ympärille ja siellä se toimi monen mestaruuden edestä. Myöhemmin sama tapahtui Lakersissa ja jälleen oli muutama kova kaveri joukkueessa. Kolmiopeliähän on jo erinäköisissä muodoissa pelattu aikaisemminkin.

Jotkut valmentajat haluavat piirtää hyökkäyksen kovin valmiiksi, ohjaavat jopa pelinjohtajaa penkiltä hyökkäys hyökkäykseltä, mitä olet mieltä tästä?

- Itse olen sitä mieltä, että pelaajat saavat ja voivat kantaa vastuun pelistä. Totta kai valmentajan välillä tulee ottaa kantaa sii-

hen, miten ja kenelle pallo olisi hyvä saada. Itse en pelaajana enkä valmentajana ole sen kannalla, että valmentaja käskyttää kaikki pelit.

Nykykoripallossa puolustaminen on yhä totaalisempaa, mitä tämä tekee hyvälle hyökkääjälle? Pitääkö pelata hyökkäystä entistä enemmän joukkueena?

- Harvoin pelejä enää voitetaan yksi vastaan viisi eli kyllä hyvä hyökkääjä tarvitsee kaikkia puolustusmuotoja vastaan joukkueita, NBA ehkä vielä poikkeus

Kolme legendaarista pallotaituria samassa kuvassa - Piilku, Anssi ja Pere

Vanha sanonta kertoo: yksittäiset pelit ratkaistaan hyvällä hyökkämisellä, mestaruudet ratkaistaan puolustamalla, mitä mieltä olet sanonnasta?

- Varmaankin tämä on pitkälti totta. Pitää myös muistaa, että puolustamista on helpompi opettaa. Tämä näkyy kotoisissa sarjoissa, joissa on paljon potentiaalia mutta jossain vaiheessa pallon kanssa tekeminen on ollut vähäistä. On paljon pelaajia, jotka ovat kaikilta osin, paitsi korin tekemisessä valmiita. Koris peli ei kuitenkaan koskaan pääty 0-0. Tämä sama ilmiöhän on näkyvissä kaikissa pallopeleissä

Mitkä ovat mielestäsi hyvän takamiehen ominaisuudet hyökkäyksessä?

- Osata tehdä muista hyviä. Pitää olla ratkaisuvalmis, pitää osata lukea peliä sitten, että ei välttämättä itse ole viimeisen syötön

antaja. Eli lukea peliä paljon eteenpäin kuin vain seuraavaan syöttöön. Hyvä takamies on koko joukkueen sielu. Pitää olla vahva persoona, jotta pystyy tekemään ympärillä olevista voittavan joukkueen

Ja kun tällainen tilaisuus tulee, en voi tietenkään olla kysymättä Klingalta henkilökohtaisia kysymyksiä hänen urastaan ToPo:ssa. Sait tarinoiden mukaan kovia tarjouksia muualta mutta et niihin tarttunut vaan pysyit ToPo:ssa, miksi et tarttunut tarjouksiin?

- Päätettyäni, että lopetan, niin sain tarjouksen Italiasta. Mutta en lähtenyt, ei riittänyt energiaa enää. Honka tarjosi myös sopimusta, kun lähtivät uutta juttua rakentamaan. Se ei vaan jotenkin natsannut, en uskonut, että siellä mikään olisi ollut paremmin kuin ToPo:ssa. Uudellekaupungille ilmoitin, että rakentakaa ensin kaupunki

Pidit itse ja piditte joukkueena yllä rantapallojoukkue meininkiä, oliko tämä vain hämäystä?

- Se lähti semmoisesta asiasta, kun Koski-vaaran Pave sanoi, että HNMKY on ainoa urheiluseura ja muut ovat rantapalloilijoita. No sitten oltiin ja voitettiin Suomen mestaruus.

Taisit kuitenkin vähän harjoitellakin?

- Suomen mestaruuden voittamiseen riittävästi.

Lopuksi en voi olla kysymättä Klingan heitosta. Vaikkakin Klingan syöttötaito ja siihen liittyvä pelinluku oli ilmiömaista, ihastelin aina hänen heittoaan. Olen nähnyt sen uppoavan lukuisissa SM-sarjan peleissä ja maaotteluissa mitä vaikeimmista asennoista. Ja mitä enemmän painetta pelissä oli, sitä varmemmin pallo ujutettiin Klingan heitettäväksi. Mistä se vaikeista tilanteista ja paikoistakin uponnut heitto syntyi, lukuisista toistoistako?

- Varmaankin on ollut paljon toistoja. Tärkeimpänä pidän kuitenkin sitä, että ensimmäinen valmentajani Kari Harjula opetti, et-

tä niin hyppyheitto, vapaa heitto ja layup ovat periaatteessa samanlaisia heittoja. Totta kai variaatioita tulee, mutta silloin nuorempana olin kuuliainen ja tein niin kuin valmentaja opetti. Onneksi tein.

Miten opettelit heittosi junnuna, se oli teknisesti kuitenkin aika lailla kohdallaan. Ohjasiko joku, katsoitko jonkun muun heittoa ja opettelit itse "näppituntumalta", vai miten?

- Jokainen valmentaja yrittää muuttaa heittoa johonkin suuntaan eli ns. oikeaksi heitoksi. Mikä on oikea heitto?? Jokainen heittä erilailla, pääasialahan on, että pallo menee sukkaan.

Tietyt asiat pitää olla kohdallaan. Minullakin oli monia erilaisia opettajia. Pitää kuitenkin

löytää monista vaihtoehdoista itsellensä sopiva

Heititkö itsekseesi harjoitellessa myös vaikeista heittoasennoista? Millaisia heittoharjoituksia teit

- Minun heittoharjoitukseni tapahtuivat useasti yksin. Pyrin tekemään harjoitteet sitten, että jokainen heitto oli ns. pelitilanne heitto. Koskaan ei tainnut olla peräkkäin samoista heittoa eli kyllä niitä variaatioita Kissa-hallissa hiukan hiottiin

Ugh. Legenda on puhunut. Olen oppinut taas jotakin pelistä nimeltä koripallo. Toivottavasti tekin.

Pere Klinga ja joukkueen kapteeni Kaisa Valtakari mietteissään

Nuorten Euroliiga: kovaa peliä Baltiassa ja muuallakin

Timo Huovinen

ToPo 1992 syntyneet pojat osallisuivat EYBL Liigaan neljän vuoden ajan. Pietarissa 2008 turnauksen kolmas sija.

ToPo juniorijoukkueet ovat jo vuosia pelanneet kansainvälisillä kentillä. Eniten kokemusta ulkomaanparketeilta munkkalaisille on tuonut nuorten Euroliiga eli EYBL. Liigaa on pelattu vuodesta 1998.

Jarkko Kyllönen, Ilpo Pehkonen, Joel Heinikoski ja Juuso Kauppinen. Heitä yhdistää ToPo:n juniorivuosien lisäksi nuorten Euroliiga EYBL. Nelikko on hakenut vauhtia uralleen myös tämän sarjan peleistä.

Nuorten Euroliiga aloitti toimintansa 1990-luvun loppupuolella aluksi nimellä NEYBL eli North European Youth Basketball League. Sittenminä North tippui pois. Parisen vuotta sitten liiga myös hyväksyttiin Euroopan koripalloliiton alaiseksi sarjaksi. Liigaa pelaa tällä hetkellä joukkueita 14:sta maasta.

25-vuotias Jarkko Kyllönen on pelannut Koriliigassa kuutena kautena ToPo:n lisäksi Karkkilan ja Porvoon Tarmon riveissä. Tällä hetkellä hän pelaa Tarmossa miesten I divisioonaa. Ilpo Pehkosella (23-vuotta) on kokemusta Koriliigasta jo seitsemältä pelikaudelta. ToPo:n lisäksi

Ipe on edustanut Joensuun Katajaa ja nyt sopimus on päällä Loimaan Bisonsien kanssa. Joel Heinikoski (20-vuotta) pelaa ensimmäistä kunnan kautta liigassa, seurana Lappeenranta NMKY. Samoin tekee Juuso Kauppinen (18-vuotta) Kouvola Kouvossa.

Eniten kokemusta EYBL:stä nelikolla on Heinikoskella viiden pelikauden verran. Kauppinen ja Pehkonen kolasivat EYBL-parketteja kolmen ja Kyllönen yhden kauden verran. Kun kaudessa tulee viitisentoista peliä, on näillä matseilla kurtutettu todella paljon kansainvälistä kokemusta. Nelikon EYBL reissujen maaluettelo on vakuuttava: Venäjä, Latvia, Liettua, Viro, Puola ja Ruotsi.

- NEYBL:stä sai hyvää kokemusta kansainvälisistä peleistä ja pääsi vertaamaan omaa tasoaan muiden maiden huippujoukkueiden ja -pelaajien tasoon, sanoo Kyllönen.
- Siellä oppi asioita, joita ei Suomessa millään opi. Pelin tempo ja kovuus oli aivan eriluokkaa. EYBL pelit olivat varmasti sellaisia, että niistä jäi jotain tasun pohjalle tulevia vuosia varten, kertoo Kauppinen.

Juuri kovuus on asia, mikä tulee esille nelikon EYBL-kokemuksia kysyttäessä.

- Muistan että aina turnauksen jälkeinen peli Suomessa oli erittäin vaikea, koska jouduimme heti virhevaikeuksiin alku pelistä, kommentoi Pehkonen.
- Joka kerta, kun turnaukseen lähti, oli pelikovuus shokki. Pelaajat olivat lähes poikkeuksetta fyysisempiä ja se näkyi levypallopelissä ja tilannekovuudessa. Taidollisesti usein pärjäsimme, mutta tappiopeli kaatuivat lähes aina kovuuteen. Itseluottamus ja rohkeus olivat ensisijaisen tärkeitä näissä peleissä., kertoo Heinkoski.
- Pääosin vastustajat olivat isompia, taitavampia ja pelasivat kovempaa kuin mihin Suomessa oli tottunut. Näiden kovi-pelien ansiosta junioreiden SM-sarjan pelaaminen taas tuntui helpommalta, säestää Kyllönen.

Mieleenpainuvista pelipaikoista kysyttäessä, vastauksissa vilahtelee koripalloväelle tuttuja nimiä ja areenoita.

- Mieleenpainuvien vastustaja oli Saboniksen koripalloakatemia joukkue, jossa pelasi ilmeisesti useampikin ikäluokamme Liettuan maajoukkueen pelaaja. He olivat voittaneet suurimman osan otteluistaan ja vielä helpokosti. He vaikuttivat melko ylimielisiltä. Olimme heitä lähes joka pelipaikalla kymmenisen senttiä lyhyempiä, mutta pelasimme joukkueena hyvin ja taistelimme voitosta häviten lopulta melko niukasti, kertoo Kyllönen.

Pehkoselle ja Heinikoskelle mieleen on jäänyt Marciulionis Akademia Liettuan Vilnassa.

- Se oli ensimmäinen EYBL turnaus ja sitä odotti innolla. Olen käynyt myöhemmin uudestaan kyseisessä paikassa ja se on täysin koripalloon tehty, kuvailee Heinikoski.

Kauppinen muistelee lämmöllä kahta vierailuaan Moskovassa Himkin vieraana aivan uskottomissa puitteissa. Ensimmäisellä vierailulla ToPo 1994 ikäluokka pelasi koko sarjan I divisioonan Superfinaaleissa eli kahdeksan parhaan ryhmän joukossa.

- Majoitus ja ruuat olivat hyviä, peleihin meidät kuljetettiin Himkin:n logoin varus-

tetuilla busseilla. Pelimme pelasimme samassa hallissa, jossa pelaa Himkin miesten joukkue ja jossa Petteri Koponenkin pelaa kaudella 2012-2013. Tämä oli parasta mahdollista mihin kouluikäinen poika voi päästä pelaamaan.

Onko pelien tuomarilinja sitten erilainen EYBL:ssä? Pehkosen mukaan korin alla sai pelata kovaa mutta takamies sai olla aika rauhassa. Heinikosken mielestä linja oli tietyllä tavalla linja oli erilainen, ehkä hiukan tarkempi. Mutta toisaalta annettiin pelata oikealla tavalla kovempaa.

- Korille ei voinut vain kävellä ja toivoa, että tulisi vihellys ja vastustajalle virhe. Tällöin yleensä lopputulos oli se, että löydät itsesi keräilemästä maasta ja toisessa päässä soi. Kaikki käsillä tehdyt virheet ja muut kontaktit otettiin hyvin pois, jopa paremmin kuin Suomessa, eli rumaa peli ei kuitenkaan siellä ollut. Kuitenkin aina muutama mustelma enemmän tuli mitä Suomessa, sanoo Kauppinen.

Vastassa on ollut kovan tason nuoria pelimiehiä alkuja. Heinikoskelle jäi mieleen Saboniksen koripallokoulusta Vytenis Cizauskas, joka tällä hetkellä pelaa Espanjan pääsarjaa ja edusti Euroopan joukkuetta viimeisimmässä Nike Hoop Summitissa. Pehkonen muistelee Dairis Bertansia, järkyttävän kovaa heittäjää.

- Yksittäisistä pelaajista erityisesti mieleeni jäi liettualainen Justas Tamulis, joka voitti käytännössä kaikki ottelut yksin. Hän kaatoi Hiimkin, CSKA:n, meidät jne. Heidän recordinsa kaudella 2009-2010 oli 14/1 ja he voittivat runkosarjan, kertoo Kauppinen.

Jäikö EYBL:stä sitten elämän eväiksi muutakin kuin koripalloa? Kyllä jäi.

- Koripallon ohella reissuilla oppi ainakin arvostamaan Suomea ja sitä, miten hyvin useimmilla meistä asiat täällä ovat. Matkoilla näki usein niin karussa kunossa olevia paikkoja, ettei sellaisia voisi Suomessa kuvitellakaan olevan, sanoo Kyllönen.

- Reissut opettivat paljon toisista kulttuureista ja oli hienoa nähdä eri maita ja kaupunkeja. EYBL kokemukset ovat varmasti sellaisia, joista kaikilla, jotka

niitä ovat kokeneet on hyötyä myöhemmissä elämän ja koripallon vaiheissa, kertoo Kauppinen.

Ihan täysin totista koriksen puurtamista pelit ja reissut eivät aina olleet. Kaiken näköistä on sattunut ja tapahtunut. Kyllösen matkalla säilyttiin aseistettuja rajavartioita, jotka vain tarkistivat lopulta passit. Pehkosen mieleen on jäänyt pari pelikaveria.

- Eskolan Jussi pelasi yhden NEYBL turnauksen meillä senttteinä joka oli aika kova suoritus alle 190cm pitkältä kaverilta. Virtasen Toikka oli muuten yleensä

paikallisen väestön suosiossa korvakorunsa takia.

Heinikosken yllätti Venäjän puhelujen kalleus:

- En nyt tiedä hauska, mutta surullisenkuuluisa tapahtuma oli Moskovassa, josta kotiin tuliaisina toin miltei 500 euron puhelinlaskun. Silloin ei naurattanut.

Juuso Kauppinen Moskovassa EYBL finaalisarjassa Toukokuu 2010

Naiskoripalloilun alku ToPossa

Kari Leppänen

Munkkiniemen Yhteiskoulussa samalla luokalla koulua käyneet tytöt saivat kipinän koripalloon ja halusivat pelata koripalloa ToPossa. Koska seurassa ei v. 1956 naisjoukkuetta ollut, päätettiin kuuden innokkaan tytön toimesta aloittaa treenaaminen Felix Paasosen ja alkuvaiheessa mukana olleen Jussi Haanterän johdolla.

Fela ja "Felan kaunottaret" jatkoivat treenaamista Munkkiniemen kansakoululla kerran viikossa. Harjoittelu maksettiin siten, että tyttöjen kesken kerättiin kolehti. Myöhemmin siirryttiin Stadikal-

le, jossa pelattiin piirisarjan otteluita. Matkamatseihin reissattiin pakettiautolla. Kansainvälinen ystävyysotteluottelu Dusseldorfista saapunutta joukkuetta vastaan pelattiin Soutustadionin kentällä v. 1958.

SM -sarjaan ilmoitauduttiin v. 1960, jolloin otte-
lut pelattiin Ruskeasuon Palloiluhallissa. Kaunottaria tultiin katsomaan isolla joukolla Munkkiniemestä asti.

Naiskoripalloilu ToPossa oli saanut alkunsa.

Fela ja kaunottaret

ToPon tytöt vasemmalta lukien Fela Paasosen komentamina 1956-1961

Auli Hakulinen, Liisa Hartimo, Katri Haro, Kirsti Moberg, Marja-Liisa Rämö, Leena Mäkinen, Eila Väänänen, Rita Oila, Kerttu Vainio, Marja Kekkonen, Anu Hyvärinen

Kuvasta puuttuvat Annu Aarnela, Anna-Leena Aarnisalo, Helinä Kivi-koskinen, Leena Maisniemi, Tatjana Schirokoff

Ennen

Alkuperäinen joukkue, Munkkiniemen kansakoulu 1956-57
Marketta Laine (selin), Leena Mäkinen, Taru Järvi (pallo), Liisa Hartimo, Auli Hakulinen (piilossa), Rita Oila (edessä), Kerttu Vainio

ja nyt

Kuvassa Kaisa Valtakari (vasemmalla) ja Hanna Valkeinen

Taru tuli takaisin

Lauri Ilomäki

Taru Tuukkanen pelasi Suomessa kaudet 2009-11.

Maajoukkuesentteri Taru Tuukkanen pelaa kisahallissa ToPon paidassa. Tekee hook heitollaan jälleen kaksi pistettä ja ToPo voittaa Lappeenrannan Catzin!

Näenkö unta?

Tyly tosiasia on, että vuonna 2005 olimme ilmoittaneet Koripalloliiton, että rahkeemme eivät riitä SM-sarjaan ja me vetäydymme. Se siitä vähäksi aikaa, totesimme. Keskitytään me harrastustoimintaan ja miesten SM-liigaan. Ehkä Espoossa on varaa satsata naisten kilpakoripalloon. Helsingissä se on niin vaikeata.

Kylmänä helmikuun päivänä Pete Niiranen kertoi huhun, että Taru Tuukkanen on tulossa takaisin Suomeen. Seuran toimistossa olivat silloin Ana Kaihiovaara, Pete ja allekirjoittanut. Kaikki kolme seuran takapiruja, jotka jotenkin koettivat pitää junnuseuran taustoja ja taloutta pystyssä.

Taru Tuukkanen, meille vain vähän henkilökohtaisesti tuttu, mutta suomalaisen naiskoripalloilun ikonin asemassa oleva kanainvälisen tason suurpelaaja. - Mitä ToPo voisi hänelle tarjota? Eihän meillä edes ollut kum-

moista edustusjoukkuettakaan. Paljon kylläkin tyttöjunioreita, mutta edustuspelaamisesta hekin olivat vielä monen vuoden päässä. Olisiko ToPossa Tarulle mahdollisuutta? Haastetta varmasti sitäkin enemmän.

Tapasimme Tarun ja hänen puolisonsa Maike Lopezin Topon piskuisessa toimistossa Huopalahden kadulla. Peten ja Anan kanssa olimme jo sopineet, että pannaan peliin kaikki se kehittämisen panos, mikä seurassa suinkin liikenee. Tarun ja Maikelin tulo ToPoon voisi olla käänne nostaa seuran ja pääkaupungin naiskoripalloilu uuteen nousuun. Varmahan se ei ole, mutta tähän päätökseen uskottiin.

Päävalmentaja B-tytöt SM-joukkue 2010 -11 Taru Tuukkanen apunaan Jari Kolehmainen

Alkajaisiksi päädyimme Tarun ja Maikelin kanssa sopimukseen, että Taru ei pelaa To-Possa, vaan jatkaa SM sarjassa, olihan hän maajoukkueen kantavia pelaajia. Taru kokoa isi ToPoon iskukykyisen 1-divisioonaoukkueen, jota Maikel voisi valmentaa. Näin saisimme huippuosaamista koko seuran käyttöön.

Tuumasta toimeen. Muutamassa kuukaudessa Taru puhalsi ToPon naisjoukkueen hiillokseen iloiseen liekkiin ja järjesti taloudellisia mahdollisuuksia hyvän divisioonakauden pelaamiseen. Sopimukseen kuului, että Taru valmentaa seuran tyttöjunioreja. Malle Järvi-maan 95-tytöt olivat sopivassa kasvun vaiheessa ja Taru ryhtyi opettamaan heille kilpa-koripalloilun rankkaa, kapeata mutta kasvatavaa polkua.

Taru halusi oppia valmennusta ja ToPo tarjosi haasteita. Tyttöjen SM sarjapaikkaa ei heti saatu, mutta seuraavana vuonna vuonna se tuli. Harjoituksiin ja peluutukseen Taru toi kilpaurheilun kulttuurista. Kansainvälinen maailma on Tarulle itsestään selvyys. B-tytöt kävivät pari kertaa Euroopassa ja Yhdysvalloissa tutustumassa koripallon ammattilaisten kehitysohjelmiin. Munkkiniemessä vieraili entisiä WNBA-liigan pelaajia näyttämässä kädestä pitäen henkilökohtaista taktiikkaa. Kasvatimme tyttöjä lajiin, urheilun kulttuuriin ja kansainvälisyyteen. Tarun toimiessa heille yhtenä roolimallina siitä, mitä nuoret aikuiset voivat olla.

Näin saimme aikaiseksi kriittisen osaamisen ja tuen. Paikka naisten SM-sarjaan tuli varsin helposti ja rahkeita kunnon joukkueen ko-koamiseen tuntui taas olevan. Seuraavana vuonna Maikel jatkoi miesten liigajoukkueen kanssa ja Taru ja valmentaja Mikko Kurki kokosivat joukkueen, joka kuului SM-sarjan parhaimmistoon.

Kahdessa vuodessa Taru oli koonnut, järjestänyt ja innostanut ToPon tyttö- ja naiskilpa-toiminnan uuteen reippaaseen myötätuuleen. Mukaan tähän kehitykseen hän oli saanut

seurassa kymmeniä tyttöjä ja seura-aktiiveja. Tarulla oli oman alansa kontaktit, näkemys ja lajin osaamista. Tueksi hän tarvitsi hallinnon ja talouden osaamista ja uuden nousun tekijät olivat kasassa.

Taru ja Maikel tulivat ja tekivät, mutta ovat nyt taas poissa maailmalla. Jääkö vaikutus pysyväksi?

Vuonna 2012 ToPo Naiset pelaa edelleen SM-tasolla ja nuoret naiset 1-divisioonaa. Seurassa on junioreille valmis kehityspolku aina maajoukkueeseen asti. Tämä tekee To-Posta kiinnostavan.

Panostus Tarulta sopivaan aikaan on salaisuus siitä miksi vielä tänä vuonna pelataan Kisahallissa naisten SM-sarjaa ToPolaisten tunnusten alla.

Kisahalli 18.12. 2010.

ToPo 2000-luvulla

Kuvat ja tekstit Lauri Ilomäki

Kotimaiset pelaajat kohtaavat korisliigassa USA:n ammattilaisten paineen. Asian hyödyllisyys ei ole ratkennut puoleen eikä toiseen. Antti Niskanen on vienyt fyysisen valmiutensa pitkälle ja kuului ToPon vakiomiehistöön.

Tuttu tilanne Kisahallissa. Pitkän valmentajauran ToPossa tehnyt Tomi Kaminen puolustaa joukkuettaan. Mikko Vilke on toiminut joukkueen pitkäaikaisena managerina.

Pääkaupunkiseudun omat kasvatit ovat aina olleet yleisän suosikkeja. ToPon Elias Kajander ja Eero Lehtinen olivat ToPon uuden nousun takuun tukimiehiä ja palloilivat itsensä seuran kannattajien sydämiin.

ToPo on 2000-luvulla tuonut Helsingissä sykkähdyttäviä palloilun elämyksiä aivan kaupunkimme keskustaan. Kisahallissa on liki tuhat-päinen yleisö saanut nauttia koripalloilusta kansallisella huipputasolla.

Timo Heinonen, Hanno Möttölä ja Eero Lehtinen auttavat maailmankansalainen Obie Trotteria. Finaaliottelut Kisahallissa toukokuussa 2010.

Hanno Möttölä valitsi ToPon palattuaan Suomeen pitkältä kansainvälisestä ammattilaisuraltaan. Paluu sähköisti koko koripalloliigaa ja sai aikaan yleisön ryntäyksen Kisahalliin.

Vuosituhanen alun seuraikonin asemaa tavoittelee Timo Heinonen. Vuoden kehittynein, vuoden puolustuspelaaja Timi on ratkaissut useita otteluita 3p-heitollaan räjäyttäen Kisahallin tunnelman kerta toisensa jälkeen

ToPossa pelaaminen on edelleen monen suomalaisen koripalloammattilaisen mieleen. Maajoukkue mies Samuli Haanpää ToPon paidassa Honkahallissa parhaan mahdollisen kilpakumppanimme Espoon Hongan pihdeissä.

Tampere on myös koripalloilun voimakeskuksia. ToPo:n v. 1994 syntyneet B-pojat voittivat suvereenilla esityksellään Pyrynnön ratkaisevassa finaaliottelussa huhtikuussa 2010.

Puhvetti on osa ottelutapahtumaa edelleenkin. Miesten ja naisten edustusjoukkueen tarjoiluissa ovat mukana aina iloiset Jukka ja Vappu.

Anselmi on ToPo -ikoni läpi vuosikymmenten. Anselmi on aina uudestaan mukana pikkujunioreiden iloksi tärkeissä seuran tapahtumissa.

Helsingin Ranskalais - Suomalainen koulu tukee ToPon toimintaa. Kevään 2010 päätösjuhlissa Hanno Möttölä palkitsee kehittyneimmän poikajuniorin Juuso Kauppisen.

Kilparyhmien ohella panostetaan harrastajiin. Tavoitteena elinikäisen urheilun oppiminen. ToPo Club pelaa alueen III-sarjaa talvella 2009.

ToPon tytöt 10 v. ensimmäisellä turnausmatkalla Tampereella

Kuvassa keskellä oleva Jeff Swanson pelasi Jukka Suhosen kanssa ToPossa v. 1979. Silloin sallittiin vain yksi ulkomalaisvahvistus.

2002-syntyneiden poikien ryhmäkuva on otettu Kisahallissa helmikuussa 2011.

Munkkiniemen Yhteiskoulun sali on junioreiden kotisali. Ke-väällä 2011 ToPon A-tytöt voittivat SM-kultaa täyden kotisalin hurratessa.

Tyttöjen aloittelijaryhmä MYKin salissa. Joukkueen nallea piti kukin tyttö tykönään yhden viikon vuorollaan. Vuosi 200

Iltaalehti 5.1.2008

MUNKKINIEMEN ROTARYKLUBI
—
MUNKSNÄS ROTARYKLUBB

Etsitkö asuntoa?

Tasty Beverage Group Oy

KARI LEPPÄNEN
ARKKITEHDIT
www.leppanenarkkitehdit.com

Me tuemme 80 vuotta juhlivaa ToPoa

Carolus Adolfsson

Mikko Ainamo

Markku Haavisto

Juha Heikinheimo

Lauri Ilomäki

Antti Kaihovaara

Ville Kaunola

Eero Kivi

Juha Levä

Juha Pursiainen

Kai Ritvala

Raimo Saarnia

Family Siukosaari

Mikko Widing

ToPo kiittää antamastasi tuesta !

